

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK ONE

AN
OPTIMIST'S
GUIDE
TO
HEARTBREAK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER HARTMANN

Bir İyimserin Kalp Kırıklığı REHBERİ

Heartsong Düet

Birinci Kitap

OceanofPDF.com

Jennifer Hartmann

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bağlan](#)

[Jennifer'dan Daha](#)

[Fazlası Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

Bir İyimserin Kalp Kırıklığı Rehberi
Copyright © 2023 by Jennifer Hartmann
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Hartmann Media Group, LLC

İlk baskı 2023.

OceanofPDF.com

Elizabeth ve onun cesur kalbi için

OceanofPDF.com

*Güzel şeyler asla kalıcı
değildir ve bu yüzden ateş
böcekleri yanıp söner.*

Ron Pope

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

W Hope gibi bir soyadıyla, yürüyen, konuşan bir güneş ışığına eşdeğer olduğum düşünülebilir. Canlı bir iyimserlik ve neşeli bir neşe. Karanlıkta bir ışık, sürekli bir gülümsemeyle

Böyle bir isim.

Biri haklı olabilir.

Ben bunların hepsiyim, kötü günlerimde bile... en kötü günlerimde bile.

Özellikle de kötü günlerimde.

Bu yüzden, bildirim çubuğumda yeni bir evin piyasaya çıktığını bildiren küçük kırmızı emlak simgesi belirdiğinde, o ev beni açıklayamayacağım bir şekilde çağırıyor.

Ona ihtiyacım var, onu istiyorum, ona sahip olmalıyım.

Tanıdık ballı tuğlalar bana bakarken çöregimi boğazıma tıkıyorum ve cildim gözlerimin arkasında dalgalanan uyarı bayraklarına uyacak şekilde sıcak, pancar kırmızısı gibi kızarıyor. Karnım sinirden çalkalanıyor, avuçlarım terliyor ve zihnim gökyüzünde dönüp duran eski bir dönme dolap gibi dönüyor.

Ama... farklı bir duygu galip gelir. Başka bir şey, daha güçlü bir şey. Belirsizliği, korkunç anıları delip geçiyor, kafamın içinde bunun kötü gideceğini haykıran küçük sesin üzerinde yüksek sesle çınlıyor.

O dönme dolap parçalanıp düşecek, ayaklarımın dibinde moloz yığınınına dönecek.

Umurumda değil.

Umursamıyor gibiyim çünkü tek gördüğüm yeniden yazılmaya mahkum bir geçmiş. Yeni bir başlangıç.

Trajediyi büyüye, felaketi umuda dönüştürmek için bir mücadele şansı.

Nihayetinde, sanırım bu yüzden yapıyorum.

Bence bunun nedeni umut.

Beş dakika sonra menajerimle telefondaydım. Bir gün sonra, bir teklif yapıldı.

Bir ömür sonra, bunun hayatımın en büyük hatası olmaması için yalvarıyorum, yakarıyorum, dua ediyorum.

Hata ya da değil, yapacağım.

Onlara geri dönmenin yolunu buluyorum.

Umut kazanır.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

"Lucy! Köpeğin bir dildo kustu!"

Oturur pozisyona geçiyorum. Alyssa'nın sesini, umutsuzca kesilmeye ihtiyaç duyan köpek tırnaklarının yaygarası takip ediyor ön kapı kapandığında parke zemin üzerinde. Gözlerimi kırıştıyorum, söyledikleri aklıma geliyor. "Ne?" Ayağa fırlayarak koridorda ilerliyorum ve en iyi arkadaşımı oturma odamda telaş içinde buluyorum. "Dildo mu?"

İki Galli corgis'im Key Lime Pie ve Lemon Meringue yeni çimleri keşfetmekle meşgulken Alyssa gözle görülür bir şekilde titreyerek kanepeye çöküyor. "O benim değildi."

"Benim değildi."

"Bilmiyorum Lucy ama sanki Kiki arka koltukta şeytan çıkarma ayini yapıyormuş gibiydi. Dışarı atılan bir iblis yerine bir dildoydu." Alyssa büyük boy çantasına uzanır ve içinde kanıtların bulunduğu plastik bir torba çıkarır. Boynunu bükerek ve başka tarafa bakarak, özenle hazırlanmış öğürme sesleri çıkarırken çantayı açık tutuyor.

İçine bakarken kelimenin tam anlamıyla dehşete düşüyorum. Sonra gerçekte ne olduğunu anladığımda kaşlarım çatılıyor. "Lys, bu bir Banana Bunker."

"Affedersiniz?" Başını bana doğru çevirdi, yüz ifadesi şaşkınlıkla karıştı. "Bu kulağa müstehcen geliyor. Biraz daha anlat."

Gülüyorum. "Bunları muzlarımın çürümesini önlemek için kullanıyorum. Bu bir seks oyuncağı değil."

"Hayal kırıklığı."

Key Lime Pie, kısaca Kiki, güdük bacaklarının üzerinde topallayarak yanıma geliyor ve ayaklarımın dibine çöküyor. Annemin yıllar boyunca masa altından verdiği atıştırmalıklar sayesinde biraz fazla kilolu.

Konu ödöl seçimine geldiğinde çok dikkatli davranıyor. Alyssa köpekleri benim için yeni eve taşıdı, ben de Dan amcamla birlikte nakliye kamyonunu sürdüm ve mobilyaları taşıdım. Alyssa yeni hayatıma geçiş yapmamda bana çok yardımcı oldu.

"Demek yeni yeriniz burası, ha?" Alyssa açık sarı saçlarını kabartıyor ve mütevazı mekâna onaylayan bir bakış atıyor. "Senin için mükemmel. Artık benden kırk dakika uzakta olmandan nefret ediyorum ama yine de Cuma günleri şarap barında çalmaya devam edeceksin, değil mi?"

Krem rengi koltukta yanına oturuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Programıma uygun bir iş bulabildiğim sürece."

Birinci bölüm etkileyiciydi.

İkinci bölüm ise faturalarımı ve yaşam masraflarımı karşılayacak bir iş bulmak.

Büyükannem Mabel'den aldığım miras sayesinde evin parasını nakit olarak ödedim ve arabam da dört yıl önce ailem tarafından hediye edildi, ancak hala vergilerim, benzinim, faturalarım, yemeğim ve özgürlük ve bağımsızlıkla birlikte gelen diğer tüm masraflarım var. Mirastan kalan biraz param olsa da, bana her ay biraz daha fazla birikim bırakacak ve bir gün üniversite için kenara koyabileceğim bir iş bulmak istiyorum.

Her seferinde bir adım.

"Bence bu harika." Alyssa canlanıyor. "Köpekler için çitle çevrili bir bahçe ve kaçınılmaz yatılı sevgilinizi eklemek için yeterli alan var. Ve bitişik garaj ayrıcalığını da küçümsemeyelim."

Karnım zonkluyor.

Garaj depolama için olacak.

Garajı kullanmayacağım.

Boğazımı temizleyerek koltuktan kalkıyorum ve saçımla oynuyorum.

"Yatılı sevgili. Çok komiksin."

"Kaçınılmaz," diye papağan gibi tekrarlıyor.

Tek yapabildiğim ona başımı sallamak ve yanlış bir ifadeden kaçınmak.

Bir trol olmadığımın farkındayım ve bunu kabul edecek kadar da bilinçliyim.

Ama biraz da nevroतिकimdir.

İlginç, biraz tuhaf ve bazılarının söyleyebileceği gibi *fazla* kabarcıklı.

İyi bir insanım, evet; nazik ve fedakâрім ama erkekler illa ki saçmalamayayı hiç bırakmayan kadınlarla yatağa girmek istemezler. Bu hiç seksi değil.

Bunu da kabul edecek kadar farkındayım.

Alyssa'nın yerine geçerek yaşıyorum ve bu benim için yeterli.

Arkadaşıma evi gezdirdikten sonra, kucığımızda köpeklerimiz ve dilimizde kahkahalarımızla dağınık mobilyalarımın üzerinde bir şişe şarabı paylaşmak üzere yerleşiyoruz. Bu güzel ilk gece, ancak kendimi tanıdık bir yatak odasına götürdüğümde ve beni beklediğini bildiğim kutsal anıları ortaya çıkardığımda daha da güzelleşecek.

Birkaç saat sonra Alyssa'yı uğurladıktan sonra dar koridordan geçerek eskiden lavanta ve dantellerle süslü olan odaya gidiyorum. Şimdi gri -gri ve sıkıcı- ve onu sevgi ve boya fırçasıyla daha tatlı bir şeye dönüştürmek için sabırsızlanıyorum.

Yüreğim hoplayarak yatak odasının zeminine, yatağın yanına bağdaş kurup oturuyorum.

Yatak odasının zemini.

Daha fazla rahatlayamadan, telefonum arka cebimden geçmişi geçmişte bırakmamı söyleyen küçük bir uyarı zili gibi çalıyor.

Ama bunun için artık çok geç.

Telefonu elime alıp menajerimi aradığımda ve ona hayallerimdeki evi bulduğumu söylediğimde artık çok geçti. Bazı geceler kâbus görüyordum ama çoğunlukla yeni bir rüya kuruyordum.

Şaşırdı, evet, ama kararımın ne kadar tuhaf olduğunu bilmiyordu. Ona hemen yan taraftaki peygamber çiçeği mavisi yükseltilmiş çiftlikte büyüdüğümü söylemedim. Bu on beş yüz metrekarelik mülkün sekiz inanılmaz yıl boyunca neredeyse ikinci evim olduğundan bahsetmedim.

Ve Emma'nın gizli saklanma yerinde hâlâ uzun zamandır kayıp hazinelerin saklı olup olmadığını görmek için ne kadar hevesli olduğumu asla itiraf etmedim.

Dikkatimi döşeme tahtalarından ayırarak telefonumu çıkardım ve ekrana baktım.

O benim annem. Şok edici.

ANNE:

Lucille Anne Hope.

BEN:

Tam ad, metin biçiminde daha az etkilidir anne.

ANNE:

Ses tonumdaki uğursuzluğu duyabiliyormuş gibi yap.

BEN:

Tamam. Tamamen tehdit altındayım. Ne oldu?

ANNE:

Seni
özledim.

Gülümsüyorum, telefonumu yandaki kutunun üstüne atmadan önce ona bir sürü kalp ve gözyaşı emoji gönderiyorum.

Yirmi iki yaşındayken ailemin evinden taşındım.

Milwaukee'nin sakin banliyölerinden ayrılıp Berklee'de şarkı yazarlığı eğitimi alma hayallerim bir sağlık sorunu nedeniyle suya düştükten ve babamın vefatının ardından annemin yaşadığı keder ve yalnızlık nedeniyle tam zamanlı bir iş aramaktan alıkonulduktan sonra, nihayet bağımsızlığın tadına varmaya karar verdim. Annemi geride bırakmak zordu ama sanırım onun için daha da zordu. Her zaman yakındık, babam öldükten sonra daha da yakın olduk. Ama ikimiz de kanatlarımızı açıp yuvadan uçuş zamanımın geldiğini biliyorduk.

Yuvamın burada olacağını hiç hayal etmemiştim.

Tam da en başında.

Avuçlarıma yaslanıp eskiden düzinelerce karanlıkta parlayan çıkartmaya ve One Direction'ın dev posterine ev sahipliği yapan tavana bakarken bir iç çekiyorum. Sekiz yıllık yatıya kalma maceralarımız boyunca bakarken uyuyakaldığım tavanın aynısı. Kendimizi Sour Patch Kids ile doldururduk -ben yeşil olanları istiflerdim, Emma kırmızılarını çalardım- ve hiçbir zaman kağıt üzerinde umut dolu notlardan daha fazlasına dönüşme şansı bulamayan şarkılar yazardık.

Derin bir nefes alıyorum, şarap sadece kan dolaşımdaki vızıltıyı artırıyor ve oturur pozisyona geri dönüyorum. Sonra kalitesiz döşeme tahtalarını söküyorum, çiviler patlıyor, kıymıklar diğer çekincelerimle birlikte etrafa saçılıyor.

Tüm vücudum titreyerek içine
bakıyorum. Ve teker teker, eşyaları
dışarı çıkarıyorum.

Emma'nın günlüğü, yüzü rengârenk kalemler ve soyulmuş çıkartmalarla karalanmış.

Gevşek müzik
sayfaları. Cal'ın eski
klarneti.

Cal, Cal, benim Cal'im.

Çok sevdiğim enstrümanı görünce gözlerim buğulandı ve parmak uçlarımı üzerinde gezdirerek döşeme tahtalarının arasında nasıl

kaybolduğunu düşündüm,

Hala çalıyor mu diye merak ediyorum. Ahşabın ortasında bir çatlak var, kırık bir tutkalla yamalanmış, bana Emma'nın onu hayata döndürme sürecinde olduğunu söylüyor.

O her zaman
yapıştırıcıydı. O her
zaman bizim
yapıştırıcımızdı.

Günlüğe uzanıyorum, ellerimin arasında titremesine izin veriyorum, gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasına engel olamıyorum. Emma'nın sesini duymayalı uzun zaman oldu, ama bu kayıtları okurken benimle yüksek sesle ve net bir şekilde konuşacağını biliyorum. Sanırım telefonumda küçük kırmızı emlak simgesi belirip hayatımı yepyeni bir yöne çevirdiğinde bile onu duydum.

Günlüğü şimdilik bir kenara bırakarak karıştırmaya devam ediyorum ve değerli eşyaların arasına gömülmüş küçük bir fotoğrafa ulaşıyorum.

Nefesim kesiliyor.

Bu bizim, macera arkadaşlarımın bir fotoğrafı ve daha önce hiç görmediğim bir fotoğraf.

Ben, Emma ve Cal, kollarımız birbirine dolanmış, gülümsemelerimiz dokunulmaz bir neşeyle örülmüş. Gece karanlık, ateş böcekleri yüzlerimizden yayılan ışık kadar parlak. Cal'ın boynuma dolanan kolunun içinde sıkıca sıkışmış durumdayım, sanki hiç ayrılmamam gerekiyormuş gibi beni ona doğru çekiyor. Emma karşı tarafımda, gülmekten iki büklüm olmuş durumda.

O anı hatırlıyorum.

Cal ve Emma'nın babası "*Hazır mısınız?*" diye seslendi. Hazır değildik ama yine de fotoğrafı çekti.

Sonra tekrar sordu, tekrar, tekrar, ta ki biz haysiyetsiz kıkırdamalar ve homurdanmalarla birbirimizin üzerine düşene kadar.

Asla hazır değildik.

Biz doğuştan, sonsuza dek hazırдық.

Parmağımı fotoğrafa bastırıyorum, neredeyse on yıldır sadece anılarımda yaşayan yüzlerin izini sürüyorum.

Neredesin, Callahan Bishop? Nereye gittin?

Artık tamamen farklı bir insan olabilir. Yeni biri, tanımakta zorlanacağım biri, ama sevdiğim çocuğun hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğuna dair umuda tutunmak zorundayım.

Umut.

Umut benim burada olma sebebim; ne de olsa benim adım bu, kanımda var.

Ama sanırım umutla ilgili sorun, bunun bir duygudan başka bir şey olmaması ve duyguların geçici olması. İsimler ebedidir ama duygular kalıcı değildir.

Sonsuza dek.

Ve biz de bilmiyoruz.

Tek bildiğim, kaybettiğim zamanı telafi etmek için kalan zamanımı kullanacağım.

Biliyorum, şimdi... Onu bulmam lazım.

Eski arkadaşımı bulmalıyım.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

3/12/2013

"Aldatıcı Kadans"

Aldatıcı bir kadans, bir akor ilerleyişi sona eriyor gibi görüldüğünde, ancak sona ermediğinde gerçekleşir. Bu bir müzikal hiledir. Dinleyicinin beklentileriyle oynayan bir araçtır ve bence bu oldukça güzeldir. Böyle bir terimin gerçek hayattaki durumlara nasıl uygulanabileceğini düşünüyordum. Gündelik öğrenci. /Ne olacağını bildiğinizi sanırsınız ama asla bilemezsiniz. Ve bazen, bir şeyin sona erdiğini düşündüğünüzde, bu aslında güzel bir şeyin başlangıcıdır.

***Ben** beş yaşındayken yan komşularının taşınması gibi bir şey. Kedilerini çok **severdim**, bu yüzden bütün bir hafta boyunca dünyanın sonu geldiğini düşünerek ağladım. Ama sonra, güzel bir*

*harika bir şey oldu. O eve yeni bir aile taşındı.
Kedileri yoktu ama daha da iyi bir şeyleri vardı.
Lucy vardı.*

*Toodles,
Emma*

I Ben bir sapık değilim. Teknik olarak değilim.
Belki teknik olarak -tam tanımına bakmam gerekiyor- ama niyetim kötü niyetli olmaktan çok uzak ve önemli olan da bu.
Umarım.

Arabanın kapısını topuğumla kapatırken içimi bir merak kaplıyor.
sandaletlerimi çıkardım ve araba dükkânının tabelasındaki yıpranmış harflere baktım.
Cal'ın Köşesi.

Burası, uygun bir şekilde, köşede yer alan küçük bir dükkan. Bulunduğu yol çok işlek değil, bu nedenle işletme büyük ölçüde kulaktan kulağa yayılan bilgilere ve sadık bir müşteri kitlesine dayanmak zorunda. Önceki gün, geziden başarıyla çıkan Cal'ın izini sürme görevindeydim. Elimde sadece bir isim ve on beş yaşındaki bir çocuğun yarı bulanık yüzü olduğu halde, izci kızların kurabiye siparişlerini toplayan bir grup lideri gibi ev ev dolaştım. Sonunda yaşlı bir kadın onu tanıdı.

"Cal? Cal Bishop?"

Çılgınca bir baş sallama hareketiyle olumlu bir şekilde gülümsedim.
"Evet, onu tanıyor musunuz?" "Elbette," dedi kadın. "Kasabadaki oto tamirhanesinin sahibi.

Eskiden yolun aşağısında yaşıyordu, sonra annesi kalktı ve onu götürdü..." Başını eğdi ve gözlükleriyle oynamaya başladı. "Şey, bazı aile sorunları yaşadıktan sonra."

Yutkundum, midem ekşidi. "Biliyorum. Eskiden onunla kapı komşusuyduk. Yıllar içinde irtibatı kaybettik ve nasıl olduğunu görmeyi çok isterim." "İyi gidiyor canım. Dükkânda harika işler çıkarıyorlar - kocam Roy'un sürekli araba sorunları oluyor ve Cal hızlı ve uygun fiyatlı."

"Bu harika," diye minnettarlıkla gülümsedim, hevesim sinirlerimle kaynaşıyordu. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim."

"Buraya gel ve buluşmanın nasıl gittiğini bana anlat. Ben yeni dedikodulara ihtiyaç duyan yalnız ve yaşlı bir yarasayım."

Kahkahalarım onu uğurladı ve son yirmi dört saat boyunca başka hiçbir şey düşünmedim.

Sadece Cal'i görüyorum.

Elimde bir tabak taze pişmiş muzlu ekmek, şüpheli özgeçmişim ve gergin bir gülümsemeyle binanın önünde beni karşılayan kalaylı gri tuğlalara ve gümüşü kapıya doğru ilerliyorum. İçeri adım attığımda küçük bir zil çalıyor. Başımı kaldırdığımda kırmızı kurdele ve plastik çobanpüskülü meyveleriyle bağlanmış bir çift çingiraklı zil görüyorum; Ağustos ayında olduğumuz için ilginç ama yargılayacak biri değilim. Noel'i severim - ki bu aynı zamanda benim doğum günüm olur.

Kapı arkamdan kapanırken gözlerim lobiye tarıyor. Şenlikli bir parıltının yanı sıra, genel estetiği soğuk ve davetkâr değil. İki katlanır sandalye, 1980'lerdeki bir garaj satışının "iyi bir eve bedava" kutusundan alınmış ahşap bir masa ile bölünmüş. Masanın üzerinde çok sevilmiş gibi görünen bir yığın araba dergisi var. Karbüratörlerin ve terli erkeklerin evliliği gibi koktuğu için burnum sızlıyor ama bu birkaç oda spreyi ya da bir mum ısıtıcısıyla düzeltililebilir. Uzak duvarın dibinde terk edilmiş bir resepsiyon masası duruyor, manilla klasör yığınları ve muhasebe notları içinde boğuluyor ve bu küçük dükkanın neden yardıma ihtiyacı olduğunu kolayca anlayabiliyorum.

Gülümseyerek özgeçmişimi ve muzlu ekmek tabağımı sandalyelerden birinin üzerine koydum ve eski dostumun işine yeni bir soluk getirme fırsatına sahip olmayı umdum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Derinden gelen tok bir sesle arkamı döndüm ve siyah saçlı bir adamla yüz yüze geldim. Beni temkinli bir merakla incelerken ellerini bir bez parçasına siliyor.

Adı "Cal'ın Köşesi" olunca, Blippi'ye benzeyen birini bekliyordum. Bu yüzden, kule gibi bir adam bana yaklaştığında

Cal'ın huysuz ortaklarından biri olduğuna ikna oldum. "Merhaba!" Bütün dişlerimi göstererek ışınlanıyorum.

Sessizlik.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve resepsiyon masasının üzerinde duran saksı orkide de dahil olmak üzere beş mil çapındaki her şeyi korkutmayı başarıyor. Gözlerimin önünde solduğuna yemin edebilirim.

Boğazımı temizleyerek başparmağımdaki yüzükle oynamaya başlıyorum. Birkaç metre ötede büyükçe bir yağ lekesi var ve içine dalabileceğim bir kara delik olup olmadığını merak ediyorum. "Benim adım Lucy. Lucy Hope. Cal ile birlikte büyüdüm ve merak ediyordum-"

"Kim olduğunu biliyorum."

Dudaklarım *O* şeklinde. "Öyle mi? Cal benden bahsetti mi?" Bu çok garip. Dokuz yılı aşkın süredir konuşmuyoruz ve ben hâlâ diş telleri olan, düzensiz perçemleri kör bir makasla kendi kendine kesilmiş on üç yaşında bir çocuk gibi görünmediğimi düşünmek istiyorum. Başka ne yapacağımı bilemediğimden elimi uzatıyor ve gülümsememi dizginliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum. Cal buralarda mı?"

Elime *Outbreak'teki* hastalıklı maymunu tutuyormuş gibi bakıyor. "Evet, gidip onu getireyim."

Adam dönüp uzaklaştığında rahat bir nefes alıyorum. Hemen geri döndüğünde donup kalıyorum.

İnanılmaz derecede kaslı iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturarak, içimde bir tanıma ürpertisi uyandıran açık kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Gözlerimi kısıyorum, sonra kalbim farkındalıkla çarparken keskin bir nefes alıyorum. "Cal," diye nefes alıyorum.

İsmi dudaklarımdan çıktığında zırhında ufak bir çatlak oluşuyor ama hemen toparlanıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Görünüşe göre aynı anda beş kelimedenden fazlasını söyleyemiyor, ama daha da akıl almaz olanı benim bir kelimeyi bile becerememem.

Transa girdim.

Sanki yıllardır çalınmayan sevdiğim bir şarkıyı duyuyormuşum gibi anılar canlanıyor. Bedenim nostaljiyle uğulduyor. Arka bahçedeki saklambaçtan, gizli kalelere ve arkadaşlık anlaşmalarına, Cal'in her zaman aptalca şakalar ve maskaralıklarla uzlaştırmaya çalıştığı Emma ile yatıya kalmalara kadar milyonlarca anı zihnimde yeniden canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

Artık tamamen farklı görünüyor. Benim tanıdığım çocuk yumuşaklık ve sıcaklık yayıyordu, yirmi beş yaşındaki Cal ise soğuk ve huysuz. Eğer ben

kahkahasının sesini ezberlememiş olsaydım, ondan korkabilirdim.

Her zaman uzun boylu olsa da, büyürken sırık gibiydi. Atletikti ama zayıftı. Lise birinci sınıfta yıldız bir basketbol oyuncusuydu.

Her şey değişmeden önce.

Bronzlaşmış kollarını süsleyen dövme kollarına, çenesini kaplayan tüy tabakasına ve etkileyici kaslı yapısına rağmen gözleri aynı görünüyor. Açık, açık kahverengi, neredeyse bakır rengi. Yumuşak siyah saç dalgaları çarpıcı bir şekilde benzer şekilde alınına düşüyor.

Kâküllerini silkeliyor ve elindeki bezi yanındaki sehpanın üzerine atıyor.

Bu hareket beni gerçekliğe geri döndürdü. Örgümün ucuyla oynarken nefesimi içime çekiyorum. "Seni tanıyamadığım için özür dilerim. Çok uzun zaman oldu."

Çenesi titriyor. Cal gözlerini indiriyor, sonra tekrar kaldırıp bana hızlı bir bakış atıyor. "Aynı görünüyorsun."

Bunun bir iltifat olmadığını hissediyorum ama yine de başımı sallıyorum. Saçlarım yıllar içinde baldan açık kahverengiye kadar koyulaştı, tıpkı ekstra kremalı kahve gibi. Uzun ve kalın, genellikle dağınık bir topuz ya da yan örgü şeklinde tutuyorum. Göğüslerim neredeyse on yedi yaşına kadar büyümeye başlamadı, bu yüzden artık kıvrımlarım var, şal elbisemle vurgulanıyorum.

Ama gözlerim hala aynı dumanlı mavi. Ve kalbim aynı şekilde atıyor.

Tek kaşını kaldırıp başını eğerek beklemeye başladığında sorusuna cevap vermediğimi fark ediyorum. "Pekâlâ!" Uzun süren garip sessizliği telafi etmek için cıvıldıyorum. "Her neyse, ön büro pozisyonu hakkında bilgi almak için uğradım. Başvurabileceğimi umuyordum."

Çünkü çocukluk evinize taşındığımdan ve işe aldığınızı gördüğümünden beri on beş kez önünden geçtim.

Gülümsemem uzuyor, ürkütücü bir hal alıyor.

Cal bana bakıp sözlerimi düşünürken başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Sonunda iç geçirdi ve yan tarafa baktı. "İşe almıyorum."

Hiç çaktırmadan, üzerinde şu yazan dev tabelaya bakıyorum: *Şimdi İşe Alınıyor*. Gözlerim Cal'a döndüğünde, "Yanlışı okumuş olmalıyım." diye ciyaklıyorum.

"Pozisyon dolduruldu."

Alt dudağımı dişlerimin arasında kaydırırken, sarkık orkidenin bulunduğu hüznü, boş resepsiyon masasını fark etmeden edemiyorum. Fatura yıgınları ve

Evraklar küçük bölmeyi kirletiyor, bu da buranın bir grup düzensiz tamirci tarafından işletildiğinin kesin bir işareti.

Bu da özellikle *beni* işe almak istemediği anlamına geliyor.

"Anlıyorum," diye başımı sallıyorum, gözyaşlarımın acısına rağmen gülümsememi sabit tutmaya zorluyorum. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Arkamdaki sandalyede duran muzlu ekmek tabağına bakmadan önce biraz kaşlarını çatıyor. "O da ne?"

"Muzlu ekmek. Eskiden en sevdiğin şeydi."

Kaşları çatıldı.

Her nasılsa, muzlu ekmekle onu gücendirdim.

Yutkunarak onun görüş açısını takip ediyorum. "Ev yapımı. Ceviz yok. Biz çocukken cevizleri sen seçerdin." Sessizlik yoğunlaştığında yanaklarım yanıyor. Uzun sessizliklerden nefret ederim ve genellikle bu korkunç boşluğu doldurmak için saçma sapan şeyler bulurum. Bir keresinde, başka ne yapacağımdan emin olamadığım için ulusumuzun başkanlarını doğrusal bir zaman çizelgesinde sıralamaya başladım.

Cal kollarını kavuşturuyor, pazuları esniyor. Bakmamak için elimden geleni yapıyorum, bakışlarımı hızla onun dikkat çekici derecede kaslı kollarından bana bakan okunamayan ifadeye kaydırıyorum.

Yüzünde bir pürüz var ama yıpranmış değil. Uzun, kıvrık kirpikleri ve dolgun dudakları çenesinin keskin açılarını ve gözlerindeki yorgun bakışı yumuşatıyor. Elmacık kemiğine bulaşmış bir yağ lekesi var, başparmağımın hareketiyle silmek istiyorum ama ellerimi saçlarımla biraz daha oynayarak meşgul ediyorum.

Sessizlik acı verici bir şekilde uzun sürdü, bu yüzden bu noktada kelime kusmak tek çıkış yolu gibi geliyor. "Yani, evet," diye devam ediyorum, sesim titrek. "Muzlu ekmeğinizin tadını çıkarın. Ve tabii ki gününüzün de. Seni tekrar görmek çok güzeldi Cal. Belki-"

"Seni gördüğüme sevindim Lucy."

Sözleri yeterince hoş, ama sesi mesafeli ve araya girmesi, beni başından savmak istediğinin açık bir göstergesi.

Ölmek üzere olan gülümsememle başımı yarım düzine kez sallıyorum ve kapıya doğru dönüyorum. Kapıyı itip dışarı çıktığımda gözlerini sırtımda hissediyorum ama başka bir şey söylemiyor. Beni durdurmuyor ve dışarı çıkarken çan seslerinin çok daha az neşeli geldiğini hissediyorum.

Yenilgiye uğramış bir halde Volkswagen'ime doğru sürünüyorum, sandaletlerim çarpan kalbimle aynı anda çarpıyor. Sürücü koltuğuna yığıldım,

kapıyı kapatıp alnımı direksiyona koydum.

Ne beklediğimden emin değilim ama beklediğim bu değildi.

Birlikte büyüdüğüm ve bir gün evleneceğimi düşündüğüm o tatlı çocuğun soğuk, acımasız versiyonu değildi. Elbette bunlar çocukça fantezilerdi, ama o zamanlar haklıydılar. Cal sevimli, nazik ve eğlenceliydi, bana asla sinir bozucu bir komşu ya da küçük kız kardeşinin sinir bozucu arkadaşı gibi davranmıyordu.

O benim de arkadaşımды.

Şimdi tamamen yabancı biri - sanırım biriyle neredeyse on yıl boyunca iletişiminizi kaybettiğinizde böyle oluyor, ama onu bulmaya çalıştım. Annesi olanlardan sonra hayatlarını kökünden değiştirmiş, evlerini satılığa çıkarmış ve birkaç ay içinde taşınmışlar. Ne bir veda ne de iletişim bilgileri vardı. Yıllar boyunca Cal'ı sosyal medyada aramaya çalıştım ama hep boş çıktı. Bazen onun bir hayaletten başka bir şey olmadığını düşündüm. Emma ve Cal, hasta bir çocuk olarak büyümenin getirdiği yalnızlığı bastırmak için uydurduğum hayali arkadaşlardı.

Şaplak!

Bir avuç içi sürücü tarafındaki cama çarptığında neredeyse tavana çarpıyordum. Bir elimi göğsüme bastırarak başımı çeviriyorum ve özgeçmişimin cama çarpmış bir şekilde bana baktığını görüyorum. Cal elini çekip parmağını havada döndürerek camı indirmemi işaret ettiğinde nefesimi tutuyorum ve dediğini yapıyorum.

Puslu Ağustos güneşinin altında daha da korkutucu görüldüğüne yemin edebilirim ama günün bu saatinde gölgesinin Golyat gibi uzamasına neden oluyor olabilir.

Ayrıca çok kızgın.

"Bu da ne böyle?" Cal özgeçmişimi yüzümün önünde sallayarak bağıyor. Karşısındaki elini kalçasına yerleştiriyor, bakışları suçlayıcı.

"Özgeçmişim," diye kekeliyorum. "Referanslarımın biraz tehlikeli olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum-"

"O değil."

Gözlerimi kırıştırıp dudaklarımı ıslatıyorum. "Tamam, Bay Garrison aslında eski bir patron değil. Bazen benim için Key Lime Pie ve Lemon Meringue izliyor. Köpeklerime. Onlara genelde Kiki ve Lemon diyorum ama onlar da cevap veriyor-"

"Lanet olası referanslar değil, Lucy. Adres."

Oh.

Yutkunurken ellerim titremeye başlıyor, yerimde kıpırdanıyor ve gözlerimi onun ölümcül bakışlarından kaçırıyorum. "Doğru. Bunu fark etmişsinizdir."

"Evet, bunu fark ettim," diyor, sesi o kadar alçalıyor ki şeytani bir ses çıkarıyor. "Ne düşünüyordun ki?"

"Değildim. Yani, pek sayılmaz," diye kekeliyorum. "Mirasımla bir ev almak istiyordum ve her şey yanlıştı. Hiçbir şey ev gibi gelmiyordu. Sonra senin eski evin satışa çıktı ve içimde bir his belirdi - beni çağırıyordu, anlıyor musun? Bir *çekim* vardı. O olduğunu biliyordum." Dudağım acınası bir şekilde titriyor, bu yüzden onu çiğniyorum. Sonra umutla ekliyorum, "Özgeçmişime baktın mı?"

Burnunun kenarını sıkarken boynundaki kordonlar geriliyor. Bir şey söyleyecek gibi oluyor ama onun yerine uzun bir iç çekiyor, geriye doğru bir adım atıyor ve bana bakmayı reddediyor. Özgeçmişine son bir kez bakan Cal dişlerini sıkıyor, arkasını dönüyor ve uzaklaşıyor.

Dar kolsuz gömleğinin altından sırtındaki kalasların dalgalanışını izliyorum, dövmeleeri her öfkeli adımda daha tehditkâr görünüyor. Binanın yan tarafında gözden kaybolduğunda nefesimi bırakıyorum ve bir süre park yerinde boş boş oturuyorum.

Başım beladaymış gibi hissediyorum.

Neredeyse on yıldır görmediğim bir adama eski evini satın aldığımı söylerken aynı zamanda iş yerini takip ettiğimi ve orada bir iş başvurusunda bulunduğumu söylemenin bazı kırmızı bayrakları harekete geçirebileceğini düşünüyorum.

Ama iyi niyetliydim.

Cal'in o evde yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Anılar. Aynı boz kahverengi alçı duvarlardan yayılan duygular. Emma'nın güzel bir çocukluğu detaylandıran günlük kayıtları.

Onunla dolu bir çocukluk.

Cal'im.

Yanaklarımı havayla şişirip otoparktan çıkmaya hazırlanırken, başka bir yapılı adamın bir araba üzerinde çalıştığı binanın yanından sesler bana doğru süzülüyor.

"Kimdi o? Üzerinde çalıştığım Mazda mı?" Adam kapüşonun altından bir şeyler söylüyor.

Yüksek sesli rock müzik sohbete karışıyor. Cal'in raftaki terk edilmiş sigara paketine uzanışını, kısa bir süre bocalayışını, sonra onu geri atıp cebinden bir sakız çıkarışını izliyorum. "Sadece ön büro pozisyonu için başvuran biri."

"Onu işe mi aldın? Çok
seksiydi." "Niteliksizdi."

İş ortağı elinde bir tür İngiliz anahtarıyla kafasını kaldırır. "Telefonlara cevap vermek ve kredi kartlarını okutmak için mi? Kahretsin Cal, burası Ritz Carlton değil. Seksi kızı işe al."

Cal sakızı geri fırlatır. "Görüşme için Edna'yı getirmemi istediğini sanıyordum."

"Edna öyle görünmüyor. Söylediğimi unut." "Ona yarın saat 11'de bir görüşmesi olduğunu söyle." "Sen bir aptalsın."

Adamı tersleyen Cal, garajdan çıkıp giderken tamirci de başını sallayarak işinin başına döner.

Parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılmış, eklemlerim bembeyaz.

Niteliksiz.

Belki de öyleyim, ama beni tamamen yabancıymışım gibi göndermeden önce özgeçmişime bile bakmamıştı. Sanki birlikte bir geçmişimiz yokmuş, sonsuz yazları yıldızları sayarak ve garaj yolunun kenarında limonata ve muzlu ekmek dilimleri satarak geçirdiğimiz anılarla dolu değilmiş gibi. Sanki güçlü bir ortak noktayı, *kız kardeşini* paylaşmıyormuşuz gibi.

Beş dakikalık yolu eve dönüp eve girdiğimde, mutlu diller ve sallanan köpek popoları tarafından pusuya düşürüldüğümde kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

Öğle yemeği için ballı ve kaşarlı bir sandviç hazırlarken ve köpeklerin su kaplarını doldururken kendime sorun olmadığını söylüyorum.

Emma'nın eski yatak odasındaki paketlenmemiş kutuların arasından geçip yere yığıldığımda, gevşek tahta parçasını kaldırıp günlüğüne uzandığımda kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum.

Ama yalan tutmuyor.

Günlüğünün buruşuk sayfalarını çevirirken ve kelimeleri canlanırken, yıkılmış bir baraj gibi fişkırان gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Sessizce ağlarken, günlüğü kalbime bastırarak geriye doğru düşünüyorum ve beni neden terk ettiğini merak ediyorum.

İkisinin de beni neden terk ettiğini merak ediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

5/18/2013

"Kalp ve Ruh"

/Gezegendeki herkesin çalmayı bildiği amatör piyano şarkısını biliyor musunuz? Var olmuş en kolay şarkılardan biridir, ama adı "Kalp ve Ruh"tur - ki bunlar var olmuş en karmaşık ve olağanüstü iki şeydir.

Garip değil mi?

Her neyse, Lucy akşam yemeğine ya da yatıya geliyor ve yaz planlarımız hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorum. Bir grup kurmak istiyorum. Ben ve Cal piyanoda, Lucy gitarda, ve hepimiz şarkı söyleyebiliriz.

Acaba grubuma Deceptive Cadence adını vermeme izin verirler mi?

Ya da... belki Heart and Soul.

Her şeyden öte Lucy benim kalbim, Cal ise ruhum.

*Toodles,
Emma*

P Her gün batımı tavandan tabana pencereden içeri dökülüyor, REM'in *Losing My Religion* şarkısının son birkaç notasını elimde sadece bir müzik aletiyle söylerken içimde yükselen duyguyla eşleşiyor.

Tef. Müziğin içinde o kadar kaybolmuşum ki başka hiçbir şey fark etmiyorum. Bu duyguya bağımlıyım.

Şarkı söylemek, performans sergilemek, yaratmak. Daha önce hiç gerçekten aşık olmamıştım ama bunu karşılaştırabileceğim tek şey bu. Başka biriyle ruhun derinliklerinde bir şeyler paylaşmanın belli bir büyüğü var. Sanki *onların* ruhuna bir iz bırakıyormuşsunuz gibi.

Son nota boyunca genişçe sırtıyorum, şangırtı alkışa dönüşene kadar tefimi sallıyorum. Kalabalık çılgına dönüyor ve sonunda şarap barına geri dönüyorum. İnsanlar bağırıyor ve tezahürat yapıyor. Pencerenin hemen dışında bir motosiklet hareket ediyor. Nash barın arkasından her zamanki performans sonrası Riesling'imden bir bardak doldururken alkışlıyor, Alyssa ise yüksek bir masadan coşkulu dans annelerinden biri gibi ıslık çalıyor. Tabureden kalkmadan önce ona dişlerimi gösteriyorum.

Gitarımı sahneden alıp havaya kaldırarak son bir selam verdiğimde tanıdık yüzler bana bakıyor. "Bu gece buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyorum mikrofona. Seyirciye hitap ederken sesim sabit. Normal bir günde ne kadar beceriksiz görünsem de sahnede bambaşka biriyim; sakın, ağırbaşlı. Müzik bana her zaman güven vermiştir. "Her zaman olduğu gibi, burada olduğum için çok şanslıyım. Ben Imogen, haftaya daha vasat cover'lar ve vasatın altında orijinal şarkılarla karşınızda olacağım. Herkese iyi geceler."

Imogen benim sahne adım. Emma'ya ve onun en sevdiği piyanist Imogen Cooper'a bir selam olarak seçtim. Hâlâ sırtarak eğildim ve Alyssa, "*Kıçım harika!*" diye bağırdı.

Becerikli olsaydım onu terslerdim ama parmağım hiç işbirliği yapmadı. Bunun yerine, kahkahalar içimden dökülürken başımı sallıyorum, bahşişlerimi topluyorum ve toparlanıyorum. Gösteri için teşekkür etmek, iyi iş çıkardığım için beni alkışlamak ve fazladan birkaç bahşiş koparmak isteyen müşterilerin akınına uğramam yirmi dakikamı alıyor ama her biriyle tek tek ilgilenmek için acele etmiyorum. Takdir ve gurur beni tepeden tırnağa dolduruyor ve bütün akşam yüzümden gülümseme eksik olmuyor.

Bliss Şarap Barı tıklım tıklım. Bugün Cuma gecesi ve ben burada her hafta saat yedide canlı müzik yapıyorum ve her seferinde daha büyük bir kalabalık topluyorum. Bu hem yarı zamanlı bir iş hem de terapötik bir çıkış noktası.

Benim için müzik ilaçtır. İyileştirici.

Bana onu hatırlatıyor.

Sundress elbisemin eteğini aşağı doğru çekerken iki uzun örgüm iki omzumun üzerine düşüyor ve sonunda Hummingbird gitarımı kılıfına yerleştiriyorum. Lise birinci sınıftan beri en yakın arkadaşımın oturduğu iki kişilik masaya geçtiğimde, üzerine tanıdık bir şeyler karalanmış bir bar peçetesinin üzerinde bir kadeh şarap beni bekliyor.

Ben yaklaşırken Alyssa kaşlarını sallıyor. "Belli ki kendini işine adanmış ve harika bir el yazısı var," diye gözlemliyor kendi bardağının sapını parmaklarken. "Bu noktada bilmemiz gereken tek şey Enneagram, sevgi dili, burç ve kredi puanı."

Gülmekten gözlerim doldu. Alyssa Akins gibi biriyle hiç tanışmamıştım. O popüler, pom pom sallayan mezuniyet balosu kraliçesiydi, bense boş zamanlarını gönüllülük ve hayır işleri yaparak geçiren sessiz bir müzik tutkunuydum ama lisedeki sosyal statü farkımıza rağmen birbirimize uyuyorduk. Sanırım bunun nedeni, özümüzde aynı olmamızdı. Ruh kardeşleri. Zahmetsizce dışa dönük ve herkes tarafından sevilen biri olsa da, asla onlardan üstünmüş gibi davranmazdı.

Bunu, bir öğleden sonra okulun yakınında küçük bir araba kazası geçirdiğim ve Alyssa'nın amigo kız seçmelerine giderken arabayla geçtiği gün keşfettim. Beni kaldırımda titrerken gördü, korkudan aklımı kaçırmıştım ve kenara çekip ailem gelene kadar benimle kaldı, seçmelerin yarısını kaçırdım.

Yine de umurunda değildi. Kriz sırasında beni rahatlatmak daha önemliydi.

O zamandan beri birbirimizden ayrılmıyoruz.

Nash'e kısa bir bakış atıyorum ve karşılığında bir göz kırpması alıyorum. Yüzüm kızarak dikkatimi, Google arama çubuğuna çılgınca Nash'in adını yazan Alyssa'ya veriyorum. "Çok tatlı biri," diyorum.

"Ah. Ölüm öpücüğü." "O

benim tipim değil."

Gözleri kısıldı. "Senin gibilerin sadece dört ayaklı, pireli tiplerden oluştuğunu düşünmeye başlıyorum."

O bunları söylerken ben de peçetemin üzerine mavi mürekkeple yazılmış küçük nota bakıyorum: "*Benim bir köpeğim var.*" Nota, daha çok lemura benzeyen şüpheli bir köpek çizimi eşlik ediyor.

Tamam, beni oldukça iyi tanıyor.

Gülümsememin gerilmesini önlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Nash her hafta bar peçetelerine notlar bırakıyor, en iyi niteliklerini ve karakter özelliklerini tanımlıyor ve onunla çıkmamı umuyor. Kendini adaması takdire şayan olsa da, onun tekliflerini geri çevirme nedenim kişisel değil.

Bu gerekli.

"Belki de sadece senin üzerinden yaşamayı tercih ediyordumdur, Lys," diyerek omuz silkiyorum ve şarabımı yudumluyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Nedenini bilmiyorum. Ciddi olduğum son adam evlendi. İki ayrı kadınla." Gözleri parlayarak tekrar telefonuna uzanıyor. "Nash... Meltzer... eşleri..." diye mırıldanıyor yazarken.

"Evli değil," diye başımı sallıyorum. "Dürüst gözleri var."

"Ted Bundy'nin de dürüst gözleri vardı."

Burnumu kırıştırıyorum. "Geçerli bir nokta. Beni haberdar et."

Alyssa'yı Nancy Drew oynaması için bırakarak kendi cep telefonumu çantamdan çıkarıp bildirimlere göz atıyorum, arada bir gösterinin müdavimlerinden birkaçıyla sohbet ediyor ve bana gönderilen gülümsemelere ve el sallamalara karşılık veriyorum.

Bir tanıdığım la vedalaşırken bir mesaj geldi.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Yarın. SABAH
9'DA.

Gözlerimi ekrana dikiyorum, Ted Bundy ile ilgili konuşmalar hâlâ zihnimde taze.

BEN:

Kim bu?

Numaramı nasıl aldın?

BILINMEYEN NUMARA:

Adresinizin 919 S. Maple Ave olduğunu biliyorum.

Korkudan içim içimi yiyor. Ben bittim.

O yüzde bin katil ve benim ölüm saatim yarın sabah dokuz. Zihinsel olarak duruma hazırlanıyorum, vasiyetname yazacak vaktim olup olmadığını merak ediyorum. Avukatlık büroları muhtemelen şimdiye kadar kapanmıştır.

Cevap yazarken ellerim titremeye başlıyor.

BEN:

Sadece köpeklerime zarar verme.

Cevap vermeden önce birkaç dakika geçiyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Sen neden bahsediyorsun?

Dudaklarımı büzerek ekrana göz kırpyorum ve muhtemelen acele karar verdiğimi fark ediyorum. Gerçek bir katil bana asla uyarı mesajı göndermezdi.

Geri çekilmeye çalışıyorum.

BEN:

Boş ver.

Sen neden bahsediyorsun?

BILINMEYEN NUMARA:

Bir röportaj, Lucy. Tanırım.

Dehşet, çırpınan bir gıdıklanmaya dönüşür. Ölü bir kelebeğin diriltilmesi gibi.

BEN:

Cal?

Cevap gönderdiğinde adını rehberime giriyorum.

CAL:

Geç kalmayın.

Alyssa öfkeyle yazmakta olan parmaklarıma bakıyor ve ilgisini çekiyor. "Kim o?" Nefes nefese kaldı. "Bir erkek mi? Nash'i reddetme sebebin o mu?"

"Nash'i reddetmiyorum. Reddedecek bir şey yok," diyorum ona, karnımda zombi kelebekler uçuşurken hâlâ yazmaya devam ederek. "Bana resmi olarak çıkma teklif etmedi."

Gönder'e tıklıyorum.

BEN:

Teşekkür

ederim! Bunun

için üzgünüm!

Yarın görüşürüz!

:)

"Çok fazla ünlem işareti var!" Alyssa yüzüme doğru bağıyor. Gözlerimi kırıştırarak geri çekiliyorum.

"Gördün mü?" diyor, uzun, güneşli saçları omuzlarını gıdıklıyor.

"Kahretsin. Sesim aşırı kafeinli geliyor. Gönderiyi nasıl iptal edebilirim?" Metin neredeyse anında "okundu" gösteriyor, bu yüzden parmak uçlarımla şakaklarıma masaj yapıyorum, bunu zaten tamamen berbat etmediğimi umuyorum. "Ünlem işaretlerini gördü," diye yüzümü buruşturuyorum.

"Belki de onların çekici olduğunu düşünür. Belki o-"

Şimdiden hasar kontrolü yapmaya çalışıyorum, bir mesaj daha gönderiyorum.

BEN:

Özür dilerim, sadece heyecanlandım.

Bu fırsat için gerçekten minnettarım.

Kaşlarımı çatarak telefon ekranına bakıyorum. "Şimdi üzgünmüşüm gibi görünüyor. Ünlem işaretleri coşkuyu gösterir."

Panikleyerek devam ediyorum.

BEN:

İyi geceler! :) :)

"Aman Tanrım, Lucy. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Alyssa telefonu elimden çekip alıyor ve ben daha fazla dengesiz davranamadan onu rehin tutuyor.

Şarap bardağına uzanıyorum ve ayaklarımı taburenin basamağında huzursuzca zıplatarak içmeye başlıyorum. Üç büyük yudum yutup derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. O benim potansiyel patronum ve bu özel pozisyon benim için çok önemli. Bir şansım olduğunu düşünmüyordum ama birdenbire bana bir görüşme için mesaj attı."

"Ooh." Dudaklarını büzdü, merakla bana baktı. "İşin ne?" "Bir oto tamirhanesinde telefonlara bakıyorum."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Eskiden onu tanırdım," diye açıklıyorum. "Sahibi o."

"Yani seksi biri."

Yanağımın içini çiğneyerek telaşlanıyorum. "Ben öyle bir şey demedim." "Ağır bir şekilde ima ettim," diye kestirip atıyor. "Kimse umutsuzca bir yerde çalışmak istemez."

Bir otomobil dükkanına girip arabalarını yağ değişimi için getirdiklerini sanan ama iki bin dolarlık bir faturayla karşılaşan öfkeli müşterilerle uğraşmak. Belli ki seksi biri ve siz de tüylerinizi diken diken etmek istiyorsunuz."

Güneş gökyüzünde alçaldığı için camdan içeri sadece puslu bir ışık sızıyor ama bu ışık kavurucu bir ateş topu da olabilir. "Hayır."

"Neye benziyor?"

"*Sons of Anarchy*'de rol almasına ramak kalmıştı sanki," diyorum başparmağımla işaret parmağımla birbirine sıkıştırarak. "Uzun boylu ve kaslı, bir sürü dövmesi var. Pasaklı ve sinirli. Sürekli çatık kaşlı."

Gözleri şişti. "Az önce müstakbel kocamı tarif ettin. İsim?" Çoktan araştırma moduna geçmiş olan telefonuna uzanıyor.

"Cal Bishop. Cal's Corner'ın sahibi, yeni evimden birkaç kilometre ötedeki araba dükkânı. Çocukken onunla birlikte büyüdüm ve-"

"Lanet olsun, Lucy."

Bana ne gösterdiğini görmeye çalışarak geri çekildiğimde bir telefon ekranı yüzüme doğru itiliyor. Makale görüldüğünde, başlığı okudum: ***Yerel Bir Adam Rahmetli Babasının Sahibi Olduğu Oto Dükkanını Geri Aldı.***

Ağzımda bir gülümseme belirirken kalbim hem gurur hem de hüznle doluyor. Cal ve Emma'nın babasının arabalarla uğraştığını biliyordum ama tamirhanenin ilk sahibinin o olduğunu bilmiyordum. Kaşlarım çatılmadan önce duygusallık gözlerimi diken diken ediyor ve "Bekle, bunu nasıl buldun? Adını Google'a yüzlerce kez yazdım."

"Cal's Corner' yazıp biraz aşağı kaydurdım," diyor Alyssa, sonra da sanki resmi daha iyi görmeme yardımcı olacakmış gibi telefonu sallıyor. "Ama makaleyi unut. Resme bak. Yeni patronun. İrtibatı kaybettiğiniz kapı komşunuzdu, değil mi?"

"Bu o," diye onaylıyorum kolunu iterek. "'Yeni patron' doğru düzgün telefon etmeyi bilmediğimi düşünürsek küstahça olur. Cevap verdi mi?" Ellerimi kucağımda birleştiriyorum, sonra ne yazık ki boş olduğunu fark ettiğim şarap bardağına uzanıyorum.

Alyssa masanın kendi tarafına koyduğu cep telefonuma bakıyor. Başını sallayarak darbeyi indiriyor. "Hiçbir şey yok. Onları okudu ama cevap vermedi."

"Tanrım, mahvettim."

Hâlâ Cal'in fotoğrafına bakarken, "Bana pek mesaj atan biri gibi gelmedi," diyor. Dut rengi dudakları takdirle büzüşüyor. "Sessiz, düşünceli. Muhtemelen bir motosikleti var. Yatak odasında kesinlikle bir canavar."

Tenim kızarıyor ve refleks olarak bar menüsüyle kendimi yelpazelemeye başlıyorum. "Muhtemelen bir kız arkadaşı vardır. Ya da bir düzine."

"Büyük ihtimalle. Seve seve sıraya girerim."

Sonunda telefonumu geri aldığım da -Cal'ın gerçekten de mesajlarıma geri dönmediğini teyit ederken- Nash iki taze beyaz şarap kadehiyle masamıza geliyor. Koyu yeşil gözleri kısacık gün ışığının çizgilerini yakalayıp bana doğru parıldıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, yeniden doldurmayı kabul ediyor ve ona utangaç bir gülümseme hediye ediyorum.

Göz kırıyor. "Emin olabilirsiniz."

Nash yakışıklı. Belirgin gamzeleri ve bal peteğini andıran karamel sarısı saçlarının kalın bukleleriyle çocuksu bir sevimliliğe sahip.

Bu gamzeler şu anda tam güçle dışarıda, bana doğru nişan alınmış küçük silahlar gibi davranıyorlar.

"Çizimini beğendim." Serçe parmağımla bar peçetesine çizilmiş lemur-köpeği işaret ediyorum. "Çok şirin."

"Öyle mi? Bu Buttons. İltifatını ileticeğim."

"Harika." İkimizin de gülümsemesi aynı anda genişliyor ve ben başımı eğiyorum.

Nash parmak eklemlerini masaya vurarak bir adım geri çekiliyor. "Siz hanımların başka bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin," diyor ve dikkatini

Alyssa, sonra bana dönüyor. Dönüp bara geri dönmeden önce bir süre daha göz göze geliyoruz.

Alyssa iç çekerek yeni şarap bardağına uzanıyor. "Onunla yatmalısın."

Parmağımı örgülerimden birinin etrafında döndürürken yanaklarım yanıyor. "Muhtemelen çapkındır. Birkaç dakika önce onu başka bir kızla flört ederken gördüm."

"Tamam, ama ona küçük sevimli peçete notları bırakmıyor. Ben devam et derim." "Devam etmeyeceğimi" bilsem de belki diye omuz silkiyorum.

İlişkilerin neler yapabileceğini gördüm. Peçete notları randevuya, randevular öpüşmeye, sonra sekse, sonra *aşka* ve sonra...

Ve bir de Jessica var.

Ben asla Jessica olamam.

"Neyse," diyorum Alyssa'ya, tabureden inip bir yudum şarap içtikten sonra kalanını ona uzatıyorum. "Gitmem gerekiyor. Yarın görüşmem var."

"Ahh, iyi şanslar bebeğim." Bana sıkıca sarılıyor, sakız kokulu vücut buharı burnumu gıdıklıyor. "Nasıl gittiğini bana haber ver."

"Geleceğim. Haftaya görüşürüz." Gitar çantamı omzuma atıp ona bir el sallıyorum ve ön kapıya doğru ilerlemeden önce Nash ile göz göze geliyorum.

Gamzeli göz kırpması beni uğurluyor, tam o sırada elbisemin cebinden telefonum çalıyor. Telefonu çıkarıp ekrana bakıyorum.

Cal'ın adı yüzünü aydınlatıyor.

CAL:

Sen de.

Bu iki kelime eve dönerken yol boyunca gülümsememe ve çok özlediğim küçük kızımı anımsamama neden oldu.

Aldatıcı Tempo: Bir şeyin sona erdiğini düşündüğünüzde, bu aslında güzel bir şeyin başlangıcıdır.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

I Geç kaldım.

Beni geç kalmaktan daha fazla endişelendiren bir şey yoktur.

Özgeçmişime bile yazdım: *HIZLI VE DAKIK*. Büyük harfle yazdım. vurgulamak için.

Şimdi, ben bir yalancıyım. *Geç kalmış* bir yalancı.

Dün gece elektrik kesintisi olacağını tahmin etmemiştim. Kötü bir hava bile yoktu - kimsenin gerçekten planlamadığı o garip şeylerden biriydi.

Ben hariç. Normalde acayip şeyler için plan *yaparım*. Duran bir tren, bitmeyen bir inşaat, meteor yağmuru ya da birinin *Jumanji* oyunu sırasında talihsiz bir zar atması ihtimaline karşı beş dakika uzağa gitmek için bir saat erken çıkarım. Ancak dün gece cep telefonumu şarj etmek için şarja taktığımda, birinin arabasını elektrik direğine çarpacağını ve tüm sokağın elektriğinin kesilmesine neden olacağını tahmin etmemiştim.

Böylece telefonum kapandı, alarmım da onunla birlikte kapandı ve Cal's Corner'da resepsiyonist pozisyonunu kapmak için en iyi umudum da yok oldu.

Ana kapıdan koşarak girdiğimde çanlar çalıyor ve geç kaldığımı duyan herkesi uyarıyor.

"Erkencisin."

Cal ön masanın arkasındaki ofisten çıkıyor, üzerinde düz beyaz bir tişört ve siyah bir kot var. Espresso kahvesi saçları daha da koyu görünüyor, yakın zamanda duş aldığını tahmin ettiğim için nemli. Karışık ve dağınık, bir şekilde çekici göstermeyi başardığı farklı yönlerde kuruyor. Boynunda, gömleğinin yakasına sıkıştırılmış gümüş bir zincir var ama kolyenin şeklini çıkaramıyorum.

Bekle.

Sözleri beni hazırlıksız yakalıyor ve gözlerim içgüdüsel olarak tozla kaplanmış duvar saatine kayıyor. Saat 10:39'u gösteriyordu.

"Dokuz buçuk dedim," diye devam ediyor.

Görüşme kesinlikle sabah tam dokuzda yapılacaktı - bir kız hayali ölüm saatini unutmaz. Ama bu küçük mucizeyi kabul ediyorum ve o anı daha yüce bir güce inanmak için seçiyorum. "Doğru. İşte ben buyum. Erken gelmeyi gerçekten seviyorum."

Vay canına. İlgi alanlarımın en başında yer alıyormuş gibi söyledim: İyi yıllanmış şaraplara bayılırım. Köpek öpücüklerini. Mandalinalı bir gün batımı.

Erken davranmak!

Köprücük kemiğimi kaşıdım ve tırnaklarımı karıştırarak kıpırdanmaya başladım. "İçeri gel." Cal ofise doğru başını sallıyor ve içeride kayboluyor. Elbisemin kırıksıklıklarını düzelterek **a r k a s ı n d a n** gidiyorum,

faturalar ve klasörlerle dolu bir masaya doğru ilerlerken onu izliyor. Ofis boş ve küflü, herhangi bir karakter ya da kişisel dokunuştan yoksun. Resim yok, biblo yok. Sadece eski püskü bir masa, iki sandalye ve odanın köşesinde doksanlı yıllardan kalma bir örümcek ailesine ait örümcek ağlarıyla süslü bir dosya dolabı. Panjurları açıp mekânı doğal güneş ışığıyla yıkamak için kaşınıyorum ama durduğum yerde kalıyorum, yönümü bekliyorum.

Cal elini boş bir sandalyeye doğru sallayıp kendi sandalyesine oturuyor ve yukarı bakıp gözlerimi yakaladığında sinirlenmeye varan uzun bir iç geçiriyor. "Geçen gün için özür dilerim. Pozisyonun dolu olduğunu söylerken yalan söyledim," diye itiraf ediyor ve arkasına yaslanıp dövmeli kollarını kavuşturuyor. "Bir mülakatla başlayalım ve kimyamızın rahat bir çalışma ortamına elverişli olup olmadığını görelim diye düşündüm."

Kimya kelimesi üzerinde duruyorum ve dişlerim takırdamaya başlıyor. "Tamam. Harika," diye devam ediyorum. İleriye doğru adım atarak işaret ettiği sandalyeye oturuyorum ve neredeyse koltuğu kaçırıyorum. Soğukkanlılığımı yeniden kazanıp boğazımı temizlerken elmacık kemiklerime allık yerleşiyor. "Röportaj için gerçekten minnettarım Cal. Arabalar ya da tamirciler konusunda fazla deneyimim olmadığını biliyorum -aslında hiç yok- ama çalışkan ve son derece güvenilir biriyim."

İçten içe utandım. Temelde başvurduğum alanda sıfır bilgim olduğunu itiraf ettim, ama hey, en azından berbat edeceğim bir işi yapmak için ortaya çıkacağım.

Cal bakışlarını kaçırıp bir kaleme uzanmadan önce bir saniye daha bakışlarımı tutuyor. "Telefonda iyi bir görgü kuralın var mı? Müşterilerle

başı çıkabilir misin?"

"Evet. İnsanlarla aram iyidir."

"Köpeklerinizi sakatlamaya çalıştıklarını düşünmediğinizi varsayıyorum."

Bunu o kadar dürüstçe söylüyor ki, şaka yaptığını anlamam bir anımı alıyor -*Düşünüyorum*. Gülümseyerek hafifçe kahkaha atıyorum. "Bunun için özür dilerim. İnsanlarla aram gerçekten iyidir ve hızlı öğrenirim. İşlem sisteminizi ve yazılımınızı kısa sürede çözeceğime eminim."

Bazı notlar alarak başını sallıyor. "Güzel. Mikro yönetime ayıracak vaktim yok."

"Tamam. Bu sorun olmaz."

"Burada Cuma ve Cumartesi geceleri hariç her zaman müsait olduğunuz yazıyor, tercihen Pazar günleri yok mu?" diye soruyor, başını kaldırmadan.

"Evet... eğer sorun olmazsa. Gerekirse eşyaların yerini değiştirebilirim ama ben bir sanatçıyım. Her Cuma gecesi ve ara sıra Cumartesi geceleri canlı müzik yapıyorum. Pazar günleri de *Forever Young* adlı yerel bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyorum."

Gözlerini kaldırdı. "Sorun olmaz. Hafta içi akşam altıda kapatıyoruz ve Pazar günleri de kapalıyız."

"Oh, bu mükemmel," diye gülümsüyorum. "Bu programla kesinlikle çalışabilirim."

Cal kaleminin ucunu sarı bir kâğıda vuruyor, hâlâ beni inceliyor. "Müzik çalıyor musun?" diye sorarken gözleri kısılıyor.

Hayatıma ilgi mi gösteriyor, yoksa bu iş pozisyonuyla bir şekilde bağlantılı mı emin değilim ama soruya, düşmekte olan bir uçaktaki oksijen maskemin düşmesi gibi yapıyorum. "Yapıyorum. Her şeyden biraz ama öncelikle şarkı söylüyorum ve gitar çalıyorum. Aslında üniversiteye şarkı yazarlığı için gitmek istiyordum. Ne yazık ki sağlığım..." Ne kadar kişisel bilgi vermem gerektiğinden emin olamadan dudağımı kemiriyorum. "Şey, bir süre hastanedeydim. Şimdi iyiyim, yani iş konusunda endişelenmene gerek yok. Sonra babam vefat etti, o yüzden odaklanmak zor oldu."

"Baban öldü mü?" Cal'ın kaşları birbirine yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Üzgünüm. Bilmiyordum."

Duygulandım, konuya rağmen gülümsedim. "Teşekkür ederim. Kanserd. Annem ve benim için gerçekten çok zordu."

Birkaç şarjlı vuruş boyunca birbirimize bakıyoruz. Anılar aramızda dans ediyor ve ben onun Eylül sonunda arka bahçedeki aile şenliklerini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum, yapraklar akçaağaç dallarından süzülürdü, çok yüksüz, çok kaygısız görünüyorlardı, havadaki sonsuza dek süreceğini düşündüğümüz duyguyla eşleşiyorlardı.

Cal göz kırpmıyor. Gölgeleer gözleerindeki ışığın titremesini çalıyır ve maskesini tekarar takarak eski dostumun yerini alan yabancıya dönüyor. "Pekala," diyor boğazını temizleyerek ve sandalyeden kalkarak. "Sanırım bu işe yarayacak. Yarın başlayabilirsin."

Ben de ayağa kalkıyorum, lavanta rengi askılı elbisemin altında kalbim dört nala atıyor. "Gerçekten mi?"

Cebinden bir parça sakız çıkarıyor, ambalajını açıp ağzına atıyor. Bakışları üzerimde geziniyor, gözlerini tekarar yüzüme kaydırduğında çenesindeki kaslar seğiriyor. Boğazı titreyerek bana kısık bir sesle "Evet." diyor.

"Vay canına, tamam... Bu benim için çok şey ifade ediyor. Gerçekten-" "Bir şartla," diye araya giriyor.

Alt dudağımı çiğneyerek ellerimi önümde kavuşturuyorum ve başparmaklarımı döndürüyorum. "Elbette. Ne istersen."

Bakışları sert, duruşu katı. "Onun hakkında konuşmuyoruz" derken bakır irisleri çelikle kaynaşıyor.

Keskin bir nefes beni terk ediyor.

Emma'nın yüzü, çilli burnundan en sevdiği toka ile sık sık atkuyruğu şeklinde topladığı kumral saçlarına kadar aklımdan geçiyor. Benim arka bahçemden onunkine doğru koşarken bana el salladığını görüyorum. Avlu kapısına ulaştığında "*Toodles!*" diye bağırdığını duyuyorum, içeri girmeden önce sakızlı bir gülümseme bana parlıyor.

Onun hakkında konuşmak istemiyorum. O gerçek değilmiş gibi davranmak istemiyorum.

Ama Cal masasının arkasından karanlık bir ifadeyle bana bakıyor ve bana başka seçeneğim olmadığını söylüyor. Onun "şartı" pazarlığa açık değil. Gözleri alev alev yanıyor, ona karşı koymam için bana meydan okuyor.

Başımı yavaşça sallayarak en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

Gülümsüyorum. "Anlıyorum." "Güzel."

Ofisten hışımla çıkmadan önce söylediği tek şey bu, beni sandal ağacı ve baharat bulutu, naneli bir şeyin izi ve unutmak istediği bir kızın kalıntıları içinde bırakıyor.

Dışarı çıkmadan önce masanın üzerinde bir şey dikkatimi çekiyor. Başımı eğip muzlu ekmek tabağını fark ettim.

Ve sonra sırtışıam parlıyor çünkü ekmekten geriye kalan tek şey iki uç parçasıydı - tıpkı biz çocukken yaptığı gibi.

Bölüm 5

I Bana hiçbir zaman başlama saatinin söylenmediğini fark ettim ve ertesi sabah saat yedide yazlık limonlu bir paten elbise, bir sepet ev yapımı elmalı tarçınlı kek ve yüzümde kabaran bir gülümsemeyle dükkanın önünde beklemeye başladım.

Cal'ın kırk dakika sonra otoparka girdiğini gördüğümde.

Alyssa haklıydı. Motosikleti var.

Motorun gırtlaktan gelen gürültüsü ve hafif benzin dumanı kokusu beni ürkütürken, onun bir boşluğa girip durmasını izliyorum. Kaskını çıkardığında, sabah güneşinin izleri onu narin bir parıltıyla yıkıyor, sertleşmiş dış görünüşü ve ekşi ifadesiyle tezat oluşturuyor.

Cal saçlarını karıştırıyor ve motosikletten atlayarak sele borusuna monte edilmiş paslanmaz çelik termosu uzanıyor. Kapının yanında durup ona el salladığımı gördüğünde, dağınık topuzum neredeyse sırtışıma kadar büyüktü, iki kez baktı ve sonra olduğu yerde durdu. Yüzündeki ifadeden ya beni işe aldığını unuttuğunu ya da beni işe aldığına pişman olduğunu anladım.

"Günaydın!" Parlak bir şekilde selamlıyorum, hala el sallıyorum. Neden hâlâ el salladığımdan emin değilim, ama muhtemelen kolum yeterince uzun süre sallarsa onun da el sallamak zorunda kalacağını düşünüyorum.

Başını sallamıyor ama kısa bir selam veriyor, ben de kolumun neredeyse aynı şey olduğuna ikna oluyorum. Yanıma doğru alçalıyor.

"Günaydın," diyor sert, kahve öncesi bir sesle - ki bu muhtemelen her zamanki sesidir. "Yine erkencisin." Boştaki eliyle ceplerini karıştırıp bir anahtar çıkarıyor ve gözlerini kaçırarak bana doğru ilerliyor.

Yanımızdan geçerken kollarımız birbirine değiyor. Yeni duş almış gibi kokuyor, baharat ve toprak kokusu gibi ve kek sepetinin sapını sıkarken sırtımdan aşağı tuhaf bir his kayıyor. "Başlama saatimi sormayı unuttum, o yüzden yedide geldim," diye itiraf ediyorum gülerek.

Cal duraksıyor ve geniş omzunun üzerinden bana kaşlarını çatan bir bakış gönderiyor. "Neredeyse bir saattir burada mı oturuyorsun?"

"Evet. Müşteri hizmetleri sesimi geliştiriordum ve iki kek yiyerek stres atıyordum."

Keklere bakarak ana kapıdan içeri girdi. "Etrafınızda şarkı söylemek için bekleyen bir sürü orman hayvanı görmeyi bekliyordum."

Tamam, yani nasıl şaka yapılacağını biliyor.

Dudağımı ısıriyorum, gülümsememi saklamaya çalışarak onu ana lobiye kadar takip ediyorum, çan sesleri beni karşılıyor. "Bu bir iltifat mı?"

"Henüz bilmiyorum." Işığı yaktı. "Çantanı ve kız eşyalarını dinlenme odasına atabilirsin."

Parmağının işaret ettiği yönü takip etmeye çalışıyorum ama belli değil, bu yüzden eninde sonunda yolumu bulacağımı anlıyorum.

Termosundan bir yudum alan Cal, keklere tekrar bakar. "Çok mu pişiriyorsun?"

"Biliyorum," diye başımı salladım. "Ve iyi bir ilk izlenim bırakmak istedim. Bilirsin işte... erkeklerle."

Yudumun ortasında duraksıyor, gözleri yüzüme yerleşmeden önce yavaşça üzerimde geziniyor. "Bunun için keke ihtiyacın yok ama zararı olmaz."

Tenim ısınıyor, içim sıcaklıkla doluyor. Bunun bir iltifat olduğundan oldukça eminim.

Ve yüzyılın şoku, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Biraz kaşlarını çatarak elini başının arkasında aşağı yukarı gezdiriyor ve saçlarını karıştırıyor. Sonra homurdanmaya ya da belki de iç çekmeye benzeyen bir ses çıkarıyor ve yanımdan geçerek ofisine doğru yürüyor. Orada garip bir şekilde duruyorum, onu takip edip etmemem gerektiğini bilmeden, ilgili ve normal bir şey söylemeye çalışıyorum. Panikleyerek, "Demek arabalarla çalışıyorsun, ha?" diye geveliyorum.

Belki de bilmiyordur diye söylüyorum.

Cal kafasında beyzbol şapkasıyla ofisten fırlayıp çıkmadan önce bir süre sessizlik olur. "Evet, Lucy, arabalarla çalışıyorum." Resepsiyon masasının arkasına geçerek bilgisayarı açtı. "Çocuklar birazdan gelir,

Sizi tanıştırebilirim. Burada üç teknisyenimiz daha var. Ike, Dante ve Kenny. İyi çocuklar, ama size sorun çıkarırlarsa haberim olsun."

"Sorun mu?" Yutkunuyorum.

Klavyede bir şeyler yazmadan önce bir an için gözlerini kaldırıyor. "Size asılırlarsa ya da sizi rahatsız ederlerse. Buradaki son resepsiyonistimiz Kenny'nin büyükannesiydi."

"Oh." Gülümsemem geriliyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Pekâlâ." Cal tekrar yazmaya başladı. "Gelip ne yaptığımı izleyecek misin?"

"Oh!" Odanın diğer tarafına geçip çantamla birlikte bir sandalyenin üzerine bıraktığım kek sepetini neredeyse düşürüyordum, ardından Cal'ın hantal gövdesiyle neredeyse tüm masayı kapladığı yere doğru koştum. "Tamam. Gözlerim. Ve kulaklarım. Ve benden istediğiniz diğer parçalar." Parmaklarımı oynatıyorum, ama sonra daha az masum bir ima yerleşince yanaklarım alev alıyor. "İş için," diye ekliyorum, bilgisayarını işaret ederek.

Koyu renk bir kaşı saç çizgisine doğru yükseliyor. "Sabahları hep bu kadar gergin misin?"

"Üzgünüm,
gerginim." "Neden?"

"Yeni iş heyecanı. Ama sorun değil. Dinliyorum." Yanaklarımdaki pembe lekeyi gizlemek için saçlarımdan açık olmasını dileyerek yaklaşıyorum ve imlecin ekranda dans edişini izlemek için masanın üzerine eğiliyorum. İş akışı, envanter, müşteri faturaları ve teknisyen raporları gibi farklı kategorileri detaylandıran bir yazılım programı maymun logosuyla bana geri dönüyor.

Cal her şeyin üstünden çabucak geçer. O da *onlardan* biri.

Bana kredi kartı okuyucusunu nasıl kullanacağımı göstermeden, ardından küçük kasa kutusundan bahsetmeden ve o günkü müşteri randevularını listelemekten önce bir şeyi zar zor kavradım. Neyse ki, bir kağıda notlar alıyorum ve dükkan bir saat içinde açılmadan önce her şeyi tekrar okuyup görevleri ve sistemi tamamen özümseyecek zamanım olacağını umuyorum.

"Mantıklı mı?" Öne doğru eğildiğinde avuç içleri masanın üzerine yayılmış, damarlar ve mürekkeple kaplı kolları kordonlu.

İçten içe paniğe kapılırken dudağımı ısırarak notlarıma bakıyorum. "Kesinlikle."

"Emin misin? Tekrar üzerinden geçebilirim."

Aynı anda birbirimize bakıyoruz ve göz göze geliyoruz, bakır rengi irisleri loş ışıkta parlıyor. Ona işle ilgisi olmayan binlerce soru sormak istiyorum.

Nasılsın?

Hayır, bekle... Sen kimsin?

Aynı şekilde gülüyor musunuz? Aynı şekilde sarılıyor musun? Mısır gevreğini hâlâ çikolatalı sütle mi yiyorsun?

Yüzümü tararken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluyor ve onun da soruları olup olmadığını merak ediyorum. Bana bir şey sormasını istiyorum. Herhangi bir şey. Bunca yıl sonra bile onu düşünmekten asla vazgeçmediğimi itiraf etmek istiyorum. *Onu düşünmeyi hiç bırakmadım.*

"Seni aradım," diye mırıldanıyorum usulca, kalbimi düğüm düğüm eden yürek parçalayıcı gerçeğı zapt edemeyerek. Cal'ın kaşları daha da çatılıyor, bana bakarken çenesi sertleşiyor. Taş gibi soğuk tutmaya çalıştığı gözlerinde duyguların parlayışını izliyorum, ama sözlerim bir buz kütlesine vuran sıcak güneş ışığı gibi. "Seni bulmaya çalıştım. Facebook... sosyal medya."

Sonunda bakışlarını benimkilerden çekip başını eğdi. "Bende öyle şeyler yok."

"Fark ettim," diye başımı salladım. "Sana ne olduğunu bilmemek zordu. Ne oldu-"

"Seni bunun için işe almadım." Başını tekrar kaldırdığında, gözlerini gümüş bir fırtına bulutu kaplamıştı. "Bunu seninle yapmak istemiyorum Lucy."

"Geçmişin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranıyorsun."

"Çünkü bu geçmişte kaldı. İnsanlar değışir. Hayatlarına devam ederler. Ben artık o çocuk değılim ve eğer bu işe yarayacaksa -" dövmele parmağını aramızda gezdirdi, "- beni sonsuz gülümsemeler, güneş ışığı ve muzlu ekmekle yıkabileceğini aklından çıkarman gerekiyor."

Masadan doğrulup üzerimde bir karış kadar yükselince geri çekiliyorum. Gözlerim buğulanıyor, kömür grisi kapüşonlu atletinin ortasına kilitleniyor, onları kaldırmaktan ve takındığını bildiğim değışken ifadeyle tanışmaktan çok korkuyorum. "Tamam," diyorum, ses tonum acınacak derecede yumuşak. Sesim biraz titriyor ve Cal'in ince bir iç çekiş yapmasına neden oluyor.

Sonunda bakışlarımı gökyüzüne doğru yöneltecek cesareti bulduğumda, bir avucunu yüzünde gezdiriyor, çenesindeki kaba sakalı kaşıyor.

"Siktir," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Burnumu sokmamalıyım."

"Pislik gibi davranıyorum." Elini hâlâ çenesinin etrafında tutarken, dikkatini çalışma masasının köşesinde duran ölmek üzere olan orkideye çeviriyor. Pembe ve fuşya çiçekleri donuklaşmış, yaprakları solmuş. Gözlerini kapatıyor ve burnundan nefes veriyor. "Bunun sadece iş olarak kalmasını istiyorum. Bana anladığını söyle."

Çabucak başımı salladım. "Anlıyorum."

"Hıyarlık etmek istemem," diye devam ediyor ve bana dönüyor.

Boğazımda kalbimden bir parça kopmuş gibi hissettiren bir yumruyla ona bakmaya başladım bile. Yutkunuyorum ve gülümsememi yaymaya zorluyorum. "Sen değilsin."

"Öyleyim. Sadece bana öyle baktığında ne yapacağımı bilemiyorum." "Ne gibi?" Mırıldanıyorum.

Ayaklarına bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor, yüzünde bir acı ifadesi belirliyor. "Sanki ona bakıyormuşsun gibi."

Beni ele geçiren duygularla ya da göğsümü kızgın bir bıçak gibi delen bıçaklanma hissiyle uğraşacak zamanım yok çünkü ana kapı açılıyor ve beyaz kapüşonlu, zeytin tenli ve samur saçlı bir adam ortaya çıkıyor.

Selamlamak için kahve fincanını kaldırıyor. "Yo."

Cal'in yanında durduğumu, masanın köşesinde zorlukla görüldüğümü fark ettiğinde, ayaklarını durdurarak bir kez daha bakıyor. Ona bir gülümseme göndererek gergin anı atlatıyorum. "Günaydın."

"Yeni kız sen misin?"

Çenemi sallıyorum, içgüdüsel olarak devasa topuzumla oynuyorum. "Lucy. Bugün benim ilk günüm."

Cal boğazını temizliyor, yıpranmış bir spor ayakkabısını muşamba zeminde sürterek masadan uzaklaşıyor. "O bizim yeni resepsiyonistimiz," diye araya giriyor. "Lucy, bu Dante, teknisyenlerden biri."

"Sizinle tanışmak çok güzel."

Dante fincanından bir yudum alıyor ve bana takdirle bakıyor. "Aynı şekilde. Burada biz soysuzları hizada tutan bir hanımefendinin olması güzel olacak." Sırıtarak kek sepetinin durduğu sandalyeye bakıyor. "Bunları sen mi yapıyorsun?"

"Yaptım," diyorum, masanın etrafında süzülüyorum, sarı eteğim kabarıyor. "Elmalı tarçın."

"Kahretsin. İyi buldun patron."

Cal şapkasını çevirip odanın arka köşesindeki su soğutucusuna doğru ilerlerken mırıldanır gibi bir ses çıkarır. Bir kâğıt bardağı dolduruyor, sonra masaya dönüp saksıdaki orkidenin dibine döküyor. Bana bakmadan ama açıkça benimle konuşarak, "Herhangi bir sorunuz olursa beni bulun. Çocuklar sistemin işleyişini biliyorlar ama seni eğitmekle sorumlu olanın ben olmasını tercih ederim."

"Tamam. Elbette," diye yanıtlıyorum.

Cal boş bardağı çöpe atıyor ve ofisine geri dönerek beni sayfalar dolusu dağınık notlar ve son derece yıpranmış bir zihinle baş başa bırakıp uzaklaşıyor.

Dante yanımdan geçip gidiyor. "Birkaç tavsiye," diyor ve masanın başında durup kahvesinden bir yudum alıyor.

"O da ne?"

İşaret parmağını kaldırarak "Bir," diye takılıyor. "Kahvesinden önce onunla konuşmaya çalışma. İki, kahvesinden önce *ya da* sonra onunla ailesi ya da özel hayatı hakkında konuşmaya çalışma. Ve üç..." Bana üç parmağını salladı, sonra durakladı. "Aslında, sadece bir ve ikiye atıfta bulunmaya devam et."

Dudaklarımı büzerek not defterine uzanıp bunları not etsem mi diye düşünüyorum. Nihayetinde tüm söyledikleri tek bir noktada toplanıyor: *Cal'dan uzak dur.*

"Bir şey daha var," diyor dört parmağını masaya vurup kaşlarını sallayarak. "Hiçbir şeyi kişisel algılama."

Sıkı bir gülümsemeyle yutkunuyorum.

Dante göz kırparak beni uğurluyor, arkamda kaybolurken ısıklık çalıyor. "Bu iş sende. Takıma hoş geldin, tatlım."

Ben harekete geçip organize olmaya çalışırken onun son sözleri aklımdan geçiyor.

Hiçbir şeyi kişisel algılama.

Daha ilk gün ve şimdiden imkânsız olanla karşı karşıyayım.

Gün, müşteriler, kart okuyucu hataları, yeni yüzler ve felç edici kaygılarla dolu bir bulanıklık içinde geçip gidiyor. Neyse ki, tamircilerin hepsi misafirperverdi.

Bu da bir otomobil mağazası resepsiyonistinin hayatına başka türlü stresli bir girişte parlak bir nokta oldu.

İke otuzlu yaşlarının başında, traşlı bir kafaya, deri yığınlarına ve Cal'ı bir mürekkep amatörüne benzeten dövme koleksiyonuna sahip. Cal kadar uzun boylu değil ama onun kadar yapılı, sert dış görünüşünü yumuşatan tek şey ağzından her zaman bir lolipop sarkıyor olması.

Kenny en yaşlısı, kırklı yaşlarının sonunda. Yüzü çillerle ve güneş lekeleriyle kaplı, saçları ve keçi sakalı kehribar renginin çarpıcı bir tonunda; doğrudan güneş ışığında neredeyse kırmızı. Tanıştığımızda bana kocaman sarılması ve kendine özgü kahkahası, onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor.

Bir de Cal'in yirmili yaşlarının ortalarında olan Dante var. Arkadaş canlısı ve yardımsever, Cal'in kafası meşgul olduğunda hemen yardıma koşuyor. Gözlerindeki muzip parıltıya ve benimle konuşurken takındığı çarpık sırıtışa bakılırsa, grubun en çapkını olduğuna eminim.

Müşterilere gelince, alışılmadık program istemleri, bilgisayar hataları ve çalıştığım alandaki genel bilgi eksikliğimle uğraşırken genel olarak bana karşı sabırlı davrandılar, ancak akşam dört civarında huysuz Roy Allanson içeri girdiğinde şansım tükendi.

Bastonunu kaldırıyor ve sanki aracını bizzat kurcalamışım gibi bana doğrultuyor. "Sen," diye bağıyor, boncuk gözlerini bana doğru kısarak.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Sahibini çağır."

İsteğim çok net olmasına rağmen orada far ışığına tutulmuş bir geyik gibi duruyorum. Bana bağırıldığında ya da azarlandığımda vücudum sık sık kilitlenir. "Sağır mısın kızım?" diye devam ediyor, topallayarak yaklaşarak.

"Burada çalışacak yaşta bile görünmüyorsun. Ben oraya gitmeden önce sahibini çağır.

kendim."

Başımı sallayıp lobiyi servis alanından ayıran kapıya doğru koşarken yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor. "Tabii ki. Bir dakika lütfen." Yağlı garaj dumanı beni boğan utançtan bir nebze olsun uzaklaştırıyor. Bölmelerden birinde, kırmızı bir sedanın altında yarı gizlenmiş halde bulduğum Cal'i arıyorum. "Hey, Cal?"

AC/DC'den beni duymuyor.

Boğazımı temizleyip "Cal" diye tekrarlarlarken sesim çatallaşıyor.

Sonunda elinde aletlerle aracın altından çıktı. "Ne var ne yok?"

"Burada bir adam var. Gerçekten kötü biri ve seninle konuşmak istiyor." Göz kırıyor. "Allanson? Ona bir dakika içinde çıkacağımı söyle."

Emir basit, ancak bir doktorun ailesine sevdiklerinin başaramadığını söylemek zorunda kalmasının nasıl hissettirebileceğine eşdeğer geliyor. İçime dolan huzursuzluğu maskeleyerek, başımı sallayarak dudaklarımı dişlerimin arasına alıyorum ve haberi vermek için arkamı dönüyorum.

Döndüğümde adam resepsiyon masasının üzerinde öne doğru eğilmiş, hala nefesinin altında küfürler homurdanıyordu. Ellerimi birbirine vurarak garip bir kıkırdama-iç çekme sesi çıkarıyorum. "Bir dakika içinde çıkacak!" Neşeyle anons ediyorum.

Bay Allanson gözlerini bana dikmiş, bakışlarını onaylamaz bir tavırla vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Üzerinde *Regal Beagle* tişörtü, kalçalarından sarkan bir çift hakinin içine sokulmuş. "Bugünlerde herkesi işe alıyorlar, ha?" diye kıs kıs gülüyor, hâlâ beni süzüyor.

Yutkunuyorum, sözlerinin beni etkilemesine izin vermiyorum.

Bu adam sadece kızgın ve saldırganlığını şu anda yapabileceği tek kişiye aktarıyor.

Sorun değil.

Yanaklarım hâlâ sıcak, dikkatimi masaya veriyorum ve sevimli bir gülümsemeyi zorlayarak masanın arkasına geçiyorum. Bir yığın evrakla uğraşıyorum, adamın ilan ettiğim yetersizliğimde delikler açtığını hissederken meşgulumuş gibi davranıyorum. "Cal hemen çıkacak," diye ciyaklıyorum.

"Evet, evet."

Neyse ki, Cal bir süre sonra servis alanında beliriyor ve bir çeşit motor kalıntısıyla lekelenmiş büyük eliyle saçlarını karıştırıyor. Benim çılgınca gülümsediğimi görünce bakışlarını öfkeli müşteriye çevirdi ve kontrolü ele aldı. "Seni gördüğüme sevindim Roy."

"Eminim öyledir," diye karşılık veriyor. "Son faturayla kanımı kurutmaya çalışıyorsun ve lanet şey hala çalışmıyor."

"Hava filtresini kendiniz değiştirmeye çalıştınız ve plastiği üzerinde bıraktınız. Bu sorunlu bir durum."

Adam homurdanıyor. "Fiyatlarınız sorunlu, evlat."

"Fiyatlarımız rekabetçi ve endüstri standartlarına uygun. İyi iş çıkarıyoruz."

Görünmez olmaya çalışıyorum ama parlak sarı elbisem için için yanan bir spot ışığı gibi Roy'un dikkatini tekrar bana çekiyor.

"Ve bu küçük şey liseden bir gün bile çıkmamış gibi görünüyor." Başparmağını omzunun üzerinden bana doğru attı. "Matematiğini bildiğinden emin değilken nasıl doğruluk bekleyebilirim?"

Cal'ın yüzü soğukkanlı, duruşu sabit. "Sizi temin ederim, o işinin ehlidir."

"Öyle olsa iyi olur, Bishop, çünkü herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum-"

Hızlı düşünerek, "Sürprizleri severim. Onlardan hiç şüphelenmemen çok komik."

Herkes sessizliğe büründü.

Beynimin etrafındaki cırcır böcekleri dışında.

Hem Cal hem de Roy dönüp bana bakıyorlar. Cal yüzünü avuçlayarak konuşmayı kesmem için sessizce yalvarırken, Roy gözlerini kısıyor ve merakla beni inceliyor.

Sonra bir kahkaha atıyor. "*Three's Company*," diye hayretle bağılıyor ve bir elini masanın üstüne vuruyor. "Sitcom'ları biliyorsun kızım."

Çevresel görüşümün dışında, Cal'in duruşunun çözüldüğünü, bakışları aramızda gidip gelirken ifadesinin kızgınlıktan temkinli bir meraka dönüştüğünü görüyorum. Odağımı Bay Allanson'da tutarak kollarımın üzerinde öne doğru eğiliyor ve tişörtünü başımla onaylıyorum. "Bu benim favorilerimden biri. Bugünün neslinin klasiklere değer vermediğini düşünüyorum, anlıyor musun?"

"Doğru bildin." Bana sararmış dişlerini gösterirken kahkahası göğsünü titretiyor. Sonra Cal'a dönüyor, ateşli mizacı sönmüş. "Bunu nasıl becerdin, Bishop? O bir kaleci."

Cal bir kolunu göğsünde kavuşturuyor, diğerini kaldırıp çenesini kaşıyor ve bana bakıyor, şaşkınlığı her halinden belli. Roy'a cevap verirken hâlâ bana bakıyor. "Şanslı buldum," diyor.

"Öyle diyebilirim."

Rahatlayarak devam ediyorum. "Bugün müşteriler için biraz ev yapımı kek getirdim," diye ekliyorum, içinde iki kek kalan sepete uzanarak. "İşte, bir tane al."

Roy'un gülümsemesi, alttan hâlâ nemli bir çörek alıp başını sallayarak teşekkür ederken hiç bozulmadı. Ruh hali oldukça aydınlanmış, Cal'in mekanik sorunlarını çok daha az gerginlikle gözden geçirmesine izin vermiş ve nihayetinde bir kerelik nezaket olarak bir ödeme planı oluşturmuştur.

Yirmi dakika sonra Bay Allanson'a el sallayarak çıkarken kendimle gurur duyuyorum, sanki bir kuruşluk kumar makinesinde büyük bir kazanç elde etmişim gibi içimde çingirakların çalmasına izin veriyorum.

Roy ayrıldıktan sonra, Cal bölmelere geri dönmeden önce bana dönüyor ve bir kaşı dikkatle kalkıyor. "*Three's Company*?"

"Tişörtü diziye bir selamdı," diye omuz silkip eteğimi düzeltiyorum. "Ben büyürken büyükbabam ve ben tüm o eski sitcomları izledik-Mutlu *Günler*, *Büyüyen Acılar*, *Aile Bağları*. Belki yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Bir an öylece duruyor, sessiz, beni inceliyor. Büyük gri kapıdan geçip işini bitirmeden önce kısa bir süre bocalayarak başını sallarken gözleri kayıyor.

Son iki saat olaysız geçti, başka müşteri gelmedi ve ben de bu süreyi dükkâna biraz çekicilik ve davetkâr bir ortam katmak için yapabileceğim şeylerin bir listesini yapmak için kullandım.

Cal arkamdan gizlice yaklaştığında zihnimde vizyon panoları oluşturunurum. "Lucy."

"Ne?" Keyifle etrafımda dönüyorum. "Merhaba!"

Cal yanıma yaklaşıyor ve çenesini bilgisayar ekranına doğru eğerek ters ters bakıyor. "Bana günün satış özetini göster."

Bir sınav.

Satış özetine nasıl ulaşacağımı biliyorum ama Cal bana o kadar yakın duruyor, otorite ve emir saçıyor ve garip bir şekilde ilgi çekici bir motor yağı ve topraksı ağaç kokusu gibi kokuyor ki parmaklarım klavyenin etrafında düzensiz bir şekilde dolaşıyor. Ekran donduğunda fareye bir düzine kez tıklıyorum, bu da daha uzun süre donmasına neden oluyor.

Cal'in kolsuz kapüşonunun kumaşının omzuma sürtündüğünü hissettiğimde dizlerim titremeye başlıyor.

"Yine hiperaktifleşıyorsun," diye belirtiyor. "Ne kadar kahve içtin?"

Ona sadece gözlerimle bakıyorum. "Hiç içmem. Kahve içmiyorum." "Ne?" Kaşları şaşkınlıkla eğildi. "Sen insan mısın?"

O kadar ciddi soruyor ki, sanki uzaylı bir kopya tarafından kaçırılmış olma ihtimalim varmış gibi. Ellerimin titremesini engellemek için onları sıkıyorum. "Sadece gerginim, tamam mı?"

"Hala mı? Neden?"

Hızlıca "Sen" dedim.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Göz korkutucusun. Korku sınırında," diye itiraf ediyorum, gözlerim orkide bitkisine kayıyor. "Gördün mü? Çiçeklerin bile sinmiş."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama yüz ifadesini kasvetli bir şey bozuyor. Ayaklarına bakarken üzerine bir ağırlık çöküyor, çenesindeki bir kas titriyor.

Sanırım dekoratif yeşilliklerini çok ciddiye alıyor.

"Bu lanet şeyleri asla canlı tutamıyorum," diye mırıldanıyor. Elini yüzüne sürüp iç çekerek bana doğru dönüyor. "Seni korkutmaya çalışmıyorum. Ben böyleyim işte."

"Sürekli huysuz mu?"

Bana sert bir bakış fırlattı. "Zor."

"Benim yanımdayken zor davranmana gerek yok. Ben kolayım." İmalı imayı fark ettiğimde gözlerim dönüyor ve geri adım atmaya çalışıyorum, her ne kadar geri adım atmak beni daha derin, daha garip bir çukura soksa da. "Çalışması kolay. Bilirsiniz, etkileşim kurmak. *Kolay* olduğumu kastetmiyorum... bir fahişe gibi. Sadece demek istediğim-"

"Anladım," diye kestirip atıyor, sonra da bilgisayarı işaret ediyor. "Satış özeti."

"Tamam." Yanaklarımı havayla doldurarak aradığı rapora ulaşmayı ve onu yazıcıya göndermeyi başarıyorum. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

Bakışlarım duvar saatine kaydığında, saatin çoktan beşi altı geçtiğini ve vardiyamın sona erdiğini görüyorum.

Cal aynı anda fark etmiş olmalı. "Gitmekte özgürsünüz," diyor kesin bir ifadeyle ve elindeki çıktıyla birlikte uzaklaşmaya başlıyor. Gözden kaybolmadan önce bir an tereddüt ediyor ve sonra dudaklarından benim adım dökülüyor. "Lucy."

Donup kaldım. "Öyle mi?"

Yüzü bana dönük, parmaklarını önce kıvrıp sonra açarken sırtındaki kaslar seğiriyor. "Bugün iyi iş çıkardın. Allanson ile aranızdaki sorunu çözme şeklin..." Sonra dönüyor, bir kolunu ensesini avuçlamak için kaldırırken bana bakıyor ve pazusunun şişmesine neden oluyor. "Etkilendim."

Gurur ve sevinç içime işliyor ve bir nefes çekiyorum, gülümsemem yükseliyor. "Teşekkür ederim."

Arka odaya doğru yürümeye başlamadan önce başını salladı.

Yaşadığım tüm zorluklara ve ilk gün engellerine rağmen, çantamı alıp dışarı çıkarken, kendi eşyalarını toplayan Dante, Kenny ve Ike'a el sallayarak veda ederken yüzümdeki içten gülümseme hiç kaybolmuyor.

Cal tam olarak gülümsemiyor, hatta veda bile etmiyor, ama ben dinlenme odasından çıkmadan önce gözleri benimkileri yakalıyor.

Bana bakan bir yumuşaklık var, şefkatli bir şey, içimi parıltılı bir sıcaklıkla dolduruyor. Başını hızla eğip arkasını döndüğünde o an çok uzun sürmüyor, omuzları kare ve sert, ama o bakış beni eve kadar takip ediyor.

Sözleri de öyle.

"Bugün iyi iş çıkardın."

Harika bir ilk gün değildi ama bir şekilde öyleymiş gibi hissettiriyor.

OceanofPDF.com

Chariea h

1/3/2013

"Kalp Kırıklığı"

Lucy bugün hasta. Çok sık hastalanıyor ama bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor ve bize sadece doğuştan solunum problemleri olduğunu söylüyor.

Kimseyi endişelendirmek istemez. Ama birine değer verdiğinizde, ne olursa olsun onun için endişelenirsiniz. Bu işler böyledir.

Bir keresinde, çok soğuk suyu olan bir havuzda yüzmeye gittik ve Lucy nefes almakta zorlandı. Ambulansla hastaneye gitmek zorunda kaldı. Geri döndüğünde kalp monitörü vardı.

Lucy'nin kalp monitörüne ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. Onun per/ekt bir kalbi var.

En iyi kalp.

Lucy'ninki gibi bir kalp asla kırılmamalı.

*Toodles,
Emma*

O İŖe başlayalı sadece bir hafta olmuştu ve ben aramak zorunda kaldım. Bu sabah şiddetli nefes darlığı ile uyandım, aşırı nefes nefese hissediyordum, bu yüzden doktoruma danışmaya karar verdim. Bir saat sonra

Göğüs röntgeninde çok önemli bir şey çıkmadı, bana beta bloker reçete edildi ve önümüzdeki birkaç gün boyunca sakın olmam söylendi. Bugün Cumartesi olduğu için, Pazartesi günü işe dönebilmek adına yarınki ekstra iyileşme günü için minnettarım.

Sabah yedide onu aradığımda Cal pek bir şey söylemedi. "Evet?" dedi boğuk, uykulu sesi.

"Cal? Merhaba! Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bugün doktora gitmem gerekiyor. Ciddi bir şey değil ve iş programımı etkilediği için özür dilerim, çünkü etkilemeyeceğini söylediğimi biliyorum, bu yüzden-"

"İyi misin?"

Aramızda ağır bir sessizlik uğuladı ve endişeli mi yoksa sinirli mi olduğunu anlayamadım. Yutkundum. "Ben iyiyim."

"Pazartesi görüşürüz," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

İletişimin aniden kesilmesini kaldıramadığım için, çaresizce bir kapanışa ihtiyaç duyarak hemen mesaj yoluyla kelime kasmaya başladım.

BEN:

Tekrar

merhaba! Umarım

kızmamışsındır.

Korkunç hissediyorum.

Pazartesi günü erkenden gelip bekleme alanını ve tuvaletleri derinlemesine temizleyeceğim ve mekânı güzelleştirmek için birkaç biblo getireceğim.

İyi hafta sonları!

:)

Cevap vermedi.

Yaklaşık on iki saat geçmesine rağmen hala ne cevap verdi ne de mesajı açtı. Çıkardığım tek sonuç benden nefret ettiği ve önümüzdeki hafta işsiz kalacağım.

Key Lime Pie beni kaldırımda sürüklerken, dikkati birkaç blok ötedeki başka bir köpeğin üzerindeyken, kısmen kendi kendime, "Sorun değil, gerçekten," diye mırıldanıyorum. "Başka bir şey bulurum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için iyi olacak. İş dünyasında çok fazla deneyimim olmadı, bu yüzden daha kalın bir deri geliştirmeye başlamak önemli."

"Dramatik davranıyorsun Lucy, tıpkı benim gibi. Bu genetik bir durum ve bunu sana geçirdiğim için özür dilerim." Annem Lemon Meringue'nun tasmaı avucuna dolanmış halde yanımda ayaklarını sürüyerek yürürken başını sallıyor.

Annem haklı.

Onun dramatizminden ve kaygılarından bir parça, babamın şeytani iyimserliğinden de bir tutam alarak bugün olduğum dengesiz insana dönüştüm.

Benimle ilgili olan şey, genellikle mümkün olan en kötü sonuca atlarken, aynı zamanda kendimi uydurma felaketin bir şekilde gerçekleşmesi durumunda tamamen iyi olduğuna ikna etmemdir. Sanki kaos patlak vermeden önce tüm ördeklerimi sıraya koymaya çalışıyorum, böylece megawatt gülümseme ve parlak gözlü ördeklerle ateşin içinden yürümeye hazırım.

"Koşullardan bahsetmişken," diye ekliyor ve uzanıp Kiki'nin tasmaını tutuyor. "Fazla zorlamamalısın. Onu yakaladım."

"Daha iyi hissediyorum. Beni çekmiyor bile."

"Tanrı korusun, tam burada, kaldırımda yığılıp kalırsın ve ben bir yandan iki corgis'le boğuşurken bir yandan da 9-1-1'i aramak zorunda kalırım, tam da bu kaçınılmaz fırtına bizi vururken. Güvende olmak daha iyi."

Dramatik.

Tartışmaktan vazgeçiyorum ve çenemi kurşuni gri gökyüzüne doğru eğiyorum. Dumanlı bulutlar olgun ağaç tepelerinin üzerinden süzülerek gün ışığının son kalıntılarını da engellerken uzaktan bir gök gürültüsü sesi geliyor.

Bu bana on yıldan uzun bir süre önce, bir Ağustos öğleden sonrasında benzer bir gökyüzünü hatırlattı. Okuldan bir arkadaşım havuz partisi veriyordu. Beni de davet etmişti ama yakın zamanda ortak havuzda geçirdiğim ve beni hastanelik eden bir nöbetten sonra annem gitmeme izin vermedi.

Bütün gün pencereden dışarı baktım, suratım asıktı ve arkadaşlarımın ne kadar eğlendiğini hayal ettim.

Sonra, tam yemek saatinde kapı çaldı.

"Haydi, gidelim," diye bağırdı Emma, mayosu, yağmur çizmeleri ve belindeki şişme dinozoruyla. "Hava mükemmel!"

Aslında, yağmur yağıyordu.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, açıkta kalan ön sahanlığında duran gülümseyen arkadaşımı sırlıslıkla ediyordu. Su damlaları yanaklarından ve burnundan aşağı süzülürken damlacıklar çillerle kaynaştı.

"Nereye gideceksin?" Şaşkınlıkla merak ettim. "Yağmur yağıyor."

"Değil mi? Harika, değil mi?" Gökyüzüne baktı, gülümsemesi daha da genişledi. Tekrar bana döndüğünde, dudaklarındaki suyu yalayarak, "Havuz partisine gidemediğini biliyorum, o yüzden kendi partimizi yapabileceğimizi düşündüm" dedi.

Kalbim sevinçle çarptı.

Beş dakika sonra, arka bahçedeki su birikintileri ve çamurda tepiniyorduk, sırlıslıkla olmuşuk ve karnımız ağrıyana kadar gülüyorduk. Cal birkaç dakika sonra su tabancasıyla bize katıldı ve hepimiz ağaçların yakınında oluşmaya başlayan göle yığılana kadar bizi çimlerin üzerinde kovaladı.

Yutkunurken, anılar içimde yuvarlanırken gözlerim duygusallıkla yanıyor ve yemin ederim ki onun farklı kahkahasının bir rüzgar tıslamasıyla birlikte yankılandığını duyuyorum.

"O nasıl, Lucy?"

Annemin sesi beni o andan çekip alıyor. İçimde kalan duygulardan sıyrılıp kaldırımdan aşağı inerken ona doğru dönüyorum. "Cal? O..." Mükemmel sıfatı ararken -kaba, sessiz, küçümseyici, karanlık çekici, kapalı, dövmeli, anti-sosyal- beynim sonunda bir tanesine kilitleniyor: "Farklı."

Solgunlaşan yüz ifadesini inceliyorum. Şimdi gümüş ve beyazın gölgelediği çilek sarısı saçları omuzlarında bitiyor ve iki mücevherli kulağının arkasına sıkışıyor. Annem Farrah Hope, altın melek kanadı şeklindeki bir çift küpeyi babamın vefat ettiği günden beri kulağından çıkarmıyor.

Gözleri bana doğru kayıyor, açık mavi parlıyor. "Dana'nın hiç iletişim kurmamış olması beni öldürüyor. Her şey çok ani oldu."

Başımı eğip bir meydandan diğerine atlarken kaldırımdaki çatlaklara odaklandığımda boğazım düğümleniyor. "O değişti. Hem de çok. Onunla sadece bir hafta geçirdim ama hiç açılmadı. Annesi hakkında konuşmadı ve Emma hakkında konuşmayı da reddediyor."

"Reddediyor mu?"

"İnatla. Beni işe almak için tek şartı buydu."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor esen ılık rüzgâra doğru. "Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir. Çok zeki bir çocuktur. Yakışıklı ve nazikti." Kendi kendine kıkırdarak, köpeğim yoldan geçen kaz ailesine doğru yönelmeden önce Kiki'nin tasmaını çekştiriyor. "Biliyor musun, kendimi bir gün ikinizin bir çift olacağınıza ikna etmiştim... biraz daha büyüdüğünüzde."

Vay be. Boğazımı temizleyip at kuyruğumu çekştiriyorum. "Sadece hayal görüyordun, eminim."

"Sana karşı hep korumacıydı. Çok tatlıydı." "Evet, bir kız kardeş gibi. Emma'ya karşı da korumacıydı."

Biraz omuz silkiyor ve birkaç yağmur damlası sızarken bulutlara bakıyor. "Geçen yıl farklıydı. Onun yanındayken gözlerinin nasıl parladığını ve sana o lakabı taktığında yanaklarının nasıl kızardığını gördüm." Annem dudağını dişlerinin arasına alıp düşünceli düşünceli çğniyor. "Neydi o lakap?"

Bir anda yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Güneş ışıdı.

Hafızamı kaybetmiş gibi yapıyorum ve hızımı artırarak onun biraz önünde yürüyorum. "Hatırlayamıyorum. Çok uzun zaman önceydi." Sonra konuyu değıştiriyorum. "Eminim kabak ekmeğı pişmiştir. Hadi geri dönelim."

Maple Caddesi'nde köşeyi döndüğümüzde, araba yolum görünüyor - hemen önüne park edilmiş bir motosikletle birlikte. Gözlerim motosiklete yaslanmış, kollarını ve ayak bileklerini kavuşturmuş iri yarı bir figüre takılıyor.

"Kim o?" Annem arkamdan mırıldanıyor, kaldırımda durduğumda neredeyse bana çarpıyordu. Annem bir "oof" sesi çıkarıp zarifçe çözmeye çalışırken köpek tasmaları bacaklarıma dolanıyor.

Başarısız oldu.

Kiki özgürlüğüne kavuşuyor ve arkadaşına dönüşen patronuma doğru atılıyor, küçük güdük bacakları o kadar hızlı hareket ediyor ki, fırtına onu bir sonbahar yaprağı gibi havada sürüklüyor gibi görünüyor.

Cal bisikletten doğrulur ve köpeğin ona doğru hücum edişini izler. Muhtemelen dehşet içinde izliyor, ama yüz ifadesi her zamanki vurdumduymaz halinden uzaklaşmıyor, bu yüzden orada öylece durup otuz kiloluk samur ve beyazın onu pusuya düşürmesini bekliyor.

Annem sonunda diğerk tasmanın kontrolünü ele geçiriyor ve Lemon bağılyken etrafımdan dolaşıyor. "Biriyle mi çıkıyorsun Lucy?" diye sorarken, Lemon kardeşinin heyecan verici bir kaçış gerçekleştirip kendisini toz içinde bırakmasından duyduğı hayal kırıklığını havlıyor.

Şaşkınlığımı üzerimden atarak, "Hayır... O Cal." diye mırıldandım.

Bir süre bana bakarken gözlerinin genişlediğini fark ediyorum, sonra Cal'in eğilmiş olduğı yere doğru yürüyor ve Kiki'nin etrafında uçuşurken onu sevmeye çalışıyor. Köpeğim utanmadan Cal'ın bacaklarına pati atıyor, ilgiye aç bir tavşan gibi hoplayıp zıplıyor.

"Callahan," diye selamlıyor annem.

Onu 2013 yazından beri görmediğı için sesinde nefes nefese bir merak var. Onu her zaman tam adıyla çağırırdı-Callahan. Emma da her zaman Emmalee'ydi.

"Sadece Cal," diyor, gözleri bir an bana kayıyor, sonra tekrar anneme dönüyor. "Sizi gördüğüme sevindim Bayan Hope."

"Tanrım, ne kadar da büyümüşsün. Seni asla tanıyamazdım.

Dana nasıl?" "O

iyi."

Annem onun pazılarındaki belirgin esnemeyi ya da çenesindeki gerginliği fark etmiyor ama ben fark ediyorum. Aralarına atlayarak Kiki'nin tasmaını almak için eğiliyor ve aşırı hevesli bir gülümsemeyle anneme geri veriyorum. "Kabak ekmeğı! Sence yanıyor mudur?" *"Daha sonra konuşuruz"* diyerek onu eve doğru yönlendiriyorum.

Bana kaşlarını oynatarak garip bir bakış fırlatıyor, sanki ikimiz de ilginç bir sırrın içindeymişiz gibi, sonra Cal'a dirseğıyle bir el sallıyor, çünkü iki eli de ayak bileklerinin etrafında güreşmeye ve oyun oynamaya çalışan iki corgis ile meşgul.

Kaos.

Annem başarılı bir şekilde evin içinde kaybolduğunda yanaklarım kızarak Cal'a dönüyorum. Ellerimi birbirine kenetliyorum, birkaç yağmur damlası daha dumandan kaçarken dikkatli bir adım atıyorum. Saçlarım nem yüzünden kabarmaya başlıyor, ben de onları düzeltip uzun atkuyruğumla oynarken Cal sessiz ve soğukkanlı bir şekilde bana bakıyor. "Burada ne işin var?" diye soruyorum.

Gözleri okunmuyor, altın ve taşın bir karışımı ve kanım daha sıcak pompalarken çiseleyen yağmur tenime buz gibi geliyor.

O zaman fark ediyorum ki, bu sabah işe çağırıp onu yalnız bıraktıktan sonra beni köpeklerim ve annemle birlikte mahallede gezinirken yakalamış.

Muhtemelen beni bizzat kovmak için gelmiştir.

"Yemin ederim, gerçekten doktora gitmem gerekiyordu," diye ekliyorum, yeni paniklemiş bir halde. "Doktorum bana bazı ilaçlar verdi, annem de endişelendiği için uğradı ve köpeklerin de-"

"Sorun değil," diye sözümü kesiyor. Cal beyzbol şapkasını kafasından çıkarıp saçlarını -neme karşı bağışıklığı varmış gibi görünen gizemli saçlarını- karıştırdıktan sonra öne bakar pozisyona getiriyor. "Sesin üşütmüşsün gibi gelmedi ve astım sorunun olduğunu biliyorum, bu yüzden uğrayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Kalbim ısınıyor.

Cal ve Emma biz büyürken tıbbi sorunlarım hakkındaki gerçeği asla bilmediler - onlara her zaman astımım olduğunu söyledim çünkü böylesi daha kolaydı. Daha anlaşılabilir. Daha kabul edilebilirdi sanırım. Küçük bir çocukken anormal olduğumu hissettiğim travmatik bir andan sonra, arkadaşlarımın artık benimle vakit geçirmek istememesinden korkarak aileme hiçbir şey söylememeleri için söz verdim. En kötüsü bana farklı gözle bakmaları, kırılgan cam muamelesi yapmaları ya da çok hasta olduğumu düşündükleri için beni dışlamaları olurdu.

Buna dayanamazdım.

Sonunda gülümseyerek "Beni... kontrol mü ediyordun?" dedim.

Sanki bu düşünce tamamen yanılsamış gibi kaşlarını çatıyor ama bu, gözlerinde altın renginin içinde parıldayan kısa süreli samimiyet ışıltısını dengelemiyor. "Önemli bir şey değil," diyor ayaklarına bakarak. Sonra gözleri önümüzde duran küçük çiftlik evine kayıyor, tuğlalar hala baldan, panjurlar hala beyaz. Dev akçaağaç arka bahçede dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor, çatının üzerinde filizleniyor ve üç adet gül fidanı eskiden olduğu gibi evin önünde sıralanmaya devam ediyor.

"Aynı görünüyor," diye mırıldanıyor, kelimeler daha yumuşak bir tonda. "Yıllardır yanından geçmedim. Geçemedim."

Cal perili, donuk gözlerle eve bakıyor ve ben gözyaşılarım engel olamıyorum.

Onu içeri davet etmek istiyorum.

Ona Emma'nın günlüğünü göstermek istiyorum.

Onunla gülmek, onunla ağlamak, onunla anılarımı tazelemek istiyorum.

Keskin bir rüzgâr eserken Cal düzensiz bir nefes alarak bana bakıyor. Onun teninin kokusunu da beraberinde taşıyor. Keskin ve dumanlı bir şey; burbon, meşe ve biraz da baharat.

Anıları da taşıyor. Üçümüz sular altında kalan arka bahçede su sıçratırken dilimde kalan yağmur suyunun tadı. Dokunulmaz masumiyetin kahkahaya dönüşmüş statikliği.

Ve sonra, gözlerimiz hala kilitliken, soluk sarı çizgiler halinde şimşekler çakıyor ve gökyüzü yağmuru çözüyor.

Yağmur yağmaya
başlar. Sert, hızlı,
acımasız.

Cal başını gökyüzüne doğru eğiyor, kasketini düzeltiyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor, fırtına yüzünden zor duyuluyor.

Yağmuru mu lanetliyor, yoksa davetsiz bir misafir gibi beraberinde getirdiği anıları mı anlayamıyorum. Bir yanımda gülmek, bir yanımda hıçkırmak istiyorum. Tek yaptığım dudaklarımı ayırıp titreyerek ona bakmak, göğsüm kabarıyor ve kalbim muhtemelen endişelenmemi gerektirecek kadar hızlı atıyor.

Beni tekrar bulduğunda boğazı düğümleniyor, bakışları kısa bir süreliğine ıslanmış bluzumun üzerinde geziniyor. Gözlerimiz buluştuğunda kısık bir sesle "Pazartesi görüşürüz" diye mırıldandı.

Bisikletine doğru geri geri giderken acınası bir baş sallama hareketi yapıyorum, tişörtü karın ve göğüs kaslarına yapışıp tenini emiyor. "Tamam. Görüşürüz."

Etrafında dönerek bisiklete atlar.

Motor canlanırken yağmur dinliyor, sanki sadece bir anlık bir şeymiş gibi, sanki sadece bizim içinmiş gibi. O uzaklaşırken ben çimlerin üzerinde öylece durup titriyorum.

Cal umursamıyormuş, ziyareti bir şey ifade etmiyormuş gibi davrandı, ama gözlerine yansıyan üstü örtülü endişeyi gördüm.

Yemin ederim gördüm.

Ve bunun bir anlamı olması gerektiğini biliyorum.

Cal'in motosikletinin arka lambalarının sis ve pus içinde buharlaşmasını izlerken Emma'nın sözleri aklımdan geçiyor.

*Birine değer verdiğinizde, ne olursa olsun onun için endişelenirsiniz.
Bu işler böyledir.*

Bölüm 7

"W Bu da ne böyle?"

Etrafımda uçuyorum, Cal birdenbire ortaya çıktığında saçlarım yüzüme çarpıyor. Sanıyorum ki ama çingirak sesleri bile beni sanatsal transımdan çıkaramadı. "Günaydın," diyorum, elimde pembe bir kuru silme kalemi. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeyle uyumlu bir tonda sorduğu soru dikkatimi çektiğinde kaşlarımı çatıyorum. "Ne nedir?"

"Karalamalar, Lucy."

Resepsiyon masasının üzerine yayılmış, kalpler, yıldızlar ve gülen yüzlerle süslenmiş rengârenk panoya bakıyorum. "Bu sizin yeni karşılama panonuz. Özel ürünleriniz ve fiyatlarınız var. Menü gibi ama arabalar için."

"Görünüşe göre Montessori okulunda çember saatine kaydoluyorum."

Patlamış bir balon gibi sönerек, Pazartesi sabahı saat altıda dükkâna çeki düzen vermek umuduyla neden geldiğimi ve cansız ilk izlenimi savunmaya çalışıyorum. "Siz Cal's Corner'sınız. Sevimli bir isim, ben de sevimli bir pazarlamaya ihtiyacınız olduğunu düşündüm."

"Hayır."

Görünüşe göre Cumartesi günkü yağmurlu karşılaşmamız onun dökme demir duvarlarını aşmak için çok az işe yaradı.

"Müşterilerin bunu takdir edeceğini düşünüyorum," diye devam ediyorum, onun kötü tavrını silkeleyerek. "Burası steril duvarları ve tuhaf kokularıyla kasvetli bir mancave gibi. Ağda ısıtıcısı olan küçük bir masa ekledim."

Cal ceviz rengi beresi, beyaz kaslı gömleği ve soluk mavi kot pantolonuyla önümde duruyor. Şapkanın altından çıkan kadifemsi siyah saç tutamları, kafatası ve gül boynu dövmesiyle çocuksu bir kontrast oluşturuyor ve

aşırı büyümüş kirli sakal. Çatık kaş, normalde sade olan bir takıma kendine özgü bir hava katıyor.

Termosundan uzun bir yudum alıyor ve su soğutucusunun yanına tünemiş, parlayan ısıtıcıya bakıyor. "Bu yüzden mi burası striptiz kulübü gibi kokuyor?"

"Siyah ahududu ve koyu vanilya fasulyesi," diye cevap veriyorum. "Neden atlıkarınca şeklinde?"

Dudağımı çiğneyerek masanın yanından geçip lobinin ortasında ona katılıyorum. "Bana karnavala gittiğimiz zamanı hatırlattı. Sen, ben ve Em-"

Gözleri uyarı ile parlıyor.

"-muazzam miktarda eğlence." Yumruğumun içine öksürüyorum. "Eğer çok tuhafsa, başka bir tane alabilirim. Çiçek desenleri var. Eğlenceli desenler. Bazıları baykuş şeklinde."

Bana şimdiden sinirlenmiş görünüyor ve güneş doğalı daha bir saat oldu. Cal, nefesinin altında tutarsız bir şeyler mırıldanarak masaya doğru adım atıyor ve termosunu yere bırakıp bir dosya klasörü almak için eğiliyor.

Onun sessizliğine daha fazla konuşarak karşılık veriyorum. "Cumartesi için tekrar özür dilerim.

Ben-" demek istemedim.

"Özür dilemeyi bırak. Önemli bir şey değil."

"Sadece profesyonel olmadığımı düşünmeni istemiyorum."

"Bilmiyorum." Kağıtları karıştırdıktan sonra dosyayı tekrar yere atıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Yine de bazı gardırop düzenlemelerine hayır demezdim."

Göz kırpıyorum. "Ne? Ben mi?"

"Evet. İşte." Cal masanın arkasına geçti, dolaplardan birindeki karton kutuyu karıştırdı, sonra bana bir tişört fırlattı. "Bunu giy."

"Neden? Kıyafet kuralı olduğunu bilmiyordum." Üzerinde grubun logosu olan kirli tişörtü elime alıp hızlıca kokluyorum. Sonra öğürdüm.

"Ayak gibi kokuyor."

"Bu Kenny'nin."

"Kenny bunu ayaklarını temizlemek için mi kullanıyor?"

"Artık değil." Bana donuk bir bakış atıyor, ne diyeceğimi bekliyor. üzerinde.

"Sen ciddisin."

"Evet, ciddiym. Görünüşe göre adamlarım bir grup azgın genç ve sana bir et parçasıymışsın gibi bakmalarını istemiyorum."

Yüzüm trilyonlarca güneşin ateşiyle yanıyor. İçgüdüsel olarak göğsüme bakıyorum, narenciye turuncusu atletimin içinden görünen az miktardaki göğüs dekoltesini fark ediyorum, uzun zamandır yara izim görünüyor. "Oh. Şey, giyebileceğim bir hırkam var."

"Bu işe yarar."

Yutkunarak, gözlerimi onunkilerle buluşana kadar yukarı kaldırıyorum. İfadesinde iki gün önce ön bahçemde durduğumuz zamanki gibi bir kırılganlık titreşimi beliriyor. Çenesini sıkıyor, boynundaki damarlar genişliyor.

"Ben... Beni hep küçük bir kız kardeş olarak gördüğünü biliyorum Cal, ama artık büyüdüm." Bir gülümseme gerdim, kısmen onun korumacılığından etkilendim ama yine de biraz utandım. "Yine de bana göz kulak olduğun için minnettarım."

Gözleri yere eğilmiş, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, muhtemelen benim düşünceme karşı çıkacak, ama sonra zil çalıyor ve Ike, Dante onu takip ederken kapıdan içeri giriyor.

Cal bu dikkat dağınıklığını kullanarak kaçmaya çalışıyor. Tişörtü elimden aldı, çocuklara sert bir "günaydın" mırıldandı, sonra da ofisine doğru fırladı.

"Muzlu ekmek sizden-"

Kapı çarparak kapandı.

"-masa," diye bitiriyorum iç çekerek. Azalan gülümsememi koruyarak, Cal'in asık suratından etkilenmemiş görünen iki tamirciye dönüyorum. "Hey," diye el sallıyorum, bakışmalarını izlerken ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum.

Ike odaya bakarak, "Burası güzel kokuyor," diyor. "Buraya esansiyel yağlarını mı bulaştırdın, bebek?"

"Hayır," diye hafifçe gülüyorum, başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Sadece bir balmumu erimesi. Bunun buradaki morali biraz yükselteceğini düşünmüştüm ama ne yazık ki..."

Benim imamdan sonra ikisi de Cal'ın kapalı kapısına bakıyor.

Dante, "Bunu kişisel algılamamanızı söylemiştim," diyor. "Gerçi son zamanlarda çok sinirli görünüyor. Muhtemelen bin yıldır biriyle yatmamış olmasının fiziksel bir hatırlatıcısısın."

Ike lolipopunu uzatarak ekliyor: "Buranın seks salonu gibi koktuğundan bahsetmiyorum bile. Muhtemelen yardımcı olmuyordur."

Kendiliğinden kurdeşen döküyorum. Pembe lekeleri gizlemek için elimi kaldırdığımda göğsümde ve köprücük kemiğimde ısı

iek açıyor. Sonra tekrar gülüyorum, ama bu sefer sesim dengesiz çıkıyor. "Eminim gayet iyi g i d i y o r d u r . Bilirsin ite... o konuda."

Dante göz kırparak yanımdan geçip gitti. "Pek sayılmaz."

Ike da aynısını yapıyor ve iki adam da servis alanında kaybolmadan önce aynı anda ggs dekolteme bakıyor.

Dudaklarımı birbirine yapııştırıyorum.

Sonra, onlar gözden kaybolduğunda, hırkamı almak için askılığā koşuyorum.

ğleyi biraz geçiyor ve bugün için programda başka randevumuz yok, bu yüzden can sıkıntısı ve yeni görevlerin olmaması beni garajda dolaştırıyor, kendimi ie yarar hale getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Başını kaputun altına sokmu Cal'i görünce, topuklarım imento zeminde tıkırdayarak ona doğru kotum. "Hey!"

Mziğē açmadı, bu yüzden sesim yankılanıyor.

"Ne?" Cal baını kaldırıp bakma zahmetine katlanmıyor, sakızını çiğnerken araçla oynamaya devam ediyor.

"Yeni tabelayı astım, süpürdüm, paspasladım ve tüm cam ve pencereleri yıkadım. Oh, bir de banyoyu temizledim."

Tek tepkisi bir homurtu.

"Bugün erken gelebilmem için bana bir anahtar verdiğınız için gerçekten minnettarım. Ben bir sabah insanıyım, genellikle sabah beşte kalkarım. Oturmaktan ve ie yaramaz hissetmekten nefret ederim, biliyor musun? Ayrıca, Cumartesi günkü yokluğumu telafē etmek istedim."

Sessizlik onun yeni tepkisi.

Buna şaşırdım mı?

Hayır. Ama bu benim itaatsiz dilimin gevezelik etmesini engellemiyor. Grnē göre, biriyle aynı odada bulunup konuşmaya zorlanmadan edemiyorum, o kişi muhtemelen benden nefret ediyor ve şu anda elinde elik bir mandal tutuyor olsa bile.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ne yaptığını anlamak için omzunun üzerinden bakarak devam ediyorum. Parmak eklemlerim uyluğuma vururken

Boğazımı

temizle.

Daha fazla

sessizlik.

Sorun yok. Gerçekten iyi.

Aletler motor parçalarına çarparak tıngırdıyor, bu da tüyler
ürpertici sessizliği delip geçen tek ses.

Devam ediyorum.

Neden mi? Çünkü benim bir hastalığım
var, işte bu yüzden. "Belki bana nasıl
yapılacağını öğretebilirsin-"

"Kahretsin, Lucy." Cal doğruldu ve bıkkınlık dolu bir iç geçirdi. Bu
neredeyse tek iç çekişiydi.

"Üzgünüm, seni rahatsız etmeye çalışmıyorum."

İki kaslı kolunu göğsünde kavuşturmuş, bir elinden sarkan mandalla
beni şaşkınlık ve yorgunluğun sağlıklı bir karışımıyla değerlendiriyor.
"Kahve içmeden nasıl böyle olabiliyorsun?"

"Ne gibi?"

"Kedi nanesiyle aşırı doz almış bir kedi yavrusu gibi."

Omzumu kaşıyarak omuz silkiyorum, nasıl cevap vereceğimi
bilemiyorum. Sanki beni her zaman eğlendirilmesi gereken bir çocuk gibi
görüyormuş gibi bana bakıyor.

"Gelip beni rahatsız edebilirsin, tatlım," diye seslendi Dante'nin sesi arkadan
Biz.

Cal'ın yüz ifadesinin nasıl karardığını, gözlerinin nasıl çekikleştiğini kaçırmıyorum.
odağını benden Dante'ye, sonra tekrar bana çeviriyor. "Biliyor musun,
aslında bazı ayak işlerini halletmem gerekiyordu. Biz yokken Dante kaleyi
koruyabilir."

"İkimiz de mi?" Ciyaklayarak söyledim.

"Dante dostça kıkırdıyor, Cal aletini bırakıp yanımdan geçerken başını
sallıyor.

Peşinden koşuyorum. "Tamam, tabii. Kulağa eğlenceli geliyor.
Resepsiyona bakmamı istemiyor musun?"

"İyi olacak. Bugünlük randevularımız bitti. Bir şey çıkarsa çocuklar
halledebilir."

Uzun bacakları onu benden kilometrelerce ileriye taşıyor ve beni sürekli
bir koşu durumuna zorluyor. Cal'ın peşinden park yerine koşmadan önce
masada hızlıca bir mola veriyorum.

Homurdanarak durdu ve arkasını döndü. "Kahvemi unuttum. Hemen
döneceğim."

"Bu kahve mi?" Elime aldığım termosu gururla sergiliyor, gülümseyerek havada sallıyorum.

Şöyle bir baktı. Dudakları, gezegende başka biri olsaydı gülümsemeye dönüşebilecek bir şeyle seğiriyor ve sonra uzattığım elimden almak için hareket ediyor. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen patron." Memnun bir şekilde arabama doğru döndüğümde, Cal onun yerine motosikletine doğru yürüyor ve kaskına uzanıyor. Olaylar gelişirken hızımı yavaşlatıyorum. "Ayrı ayrı mı sürüyoruz?" Birkaç adım öteden merak ediyorum.

"Hayır."

Tek söylediği bu.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtarak, orada öylece durup kaskı bana doğru tutuşunu izliyorum, sanki onu alıp takmam gerekiyormuş gibi.

Başımın üstünde.

Çünkü motosikletine binmemi istiyor.

"Cal, hayır," diye itiraz ediyorum, kan basıncım çığ gibi büyüyor. Yırtık dar kotuma bakarken, elbise giymediğim için kendime lanet ediyorum. Ben her zaman elbise giyerim. Elbise giyseydim, bisiklete binmemek için "*Korkunç görünüyor*" dışında geçerli bir bahanem olurdu. Ona doğru süzülürken kalbim korkuyla güm güm atıyor. "Ben sürebilirim."

"Neden?"

"Daha önce hiç motosiklete binmemiştim."

"Her şeyin bir ilki vardır." Omuz silkiyor, kaşları neyi beklediğimi merak ediyormuş gibi kalkıyor.

Bacaklarımın tekrar işlevsel uzuvlar haline gelebilmesi için dehşetin geçmesini bekliyorum. "Kaskın ne olacak?"

"Ben iyiyim. Fazla uzağa gitmiyoruz." Çılgınca başımı salladım.

Tamam. Bu süper iyi. Kaza yapsak bile muhtemelen küçük bir şey olur ve kaskım var. Ve Cal'ın o kadar etkileyici bir kas oranı var ki, temelde yerleşik bir koruyucu zırhı var.

Bugün ölmeyeceğime kendimi ikna etmişim, bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapatıp kaskı elinden alırken başımı sallamaya devam ediyorum. "Tabii, tamam. Bu harika olacak. Gerçekten harika," diye saçmalıyorum, kaskı kafama geçirip bağlantı elemanını bulmak için çabalıyorum.

"Ben hallederim," diye araya girer Cal.

Temiz, odunsu banyo sabunu ve bir parça nane kokan baloncuğuma adım atıyor, vücut ısısı soğuk tavrına sıcak bir tezat oluşturuyor. Nasırlı parmakları çene kayışını sabitlemek için çeneme dokunduğunda tüm nefesim boğazımda düğümleniyor, kayışı yerine oturtmadan, vizörü indirmeden ve uzaklaşmadan önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere takılıyor.

Kask dev gibi hissettiriyor ve dengem bozuluyor. "*Mario*'daki Toadstool'a benzediğimden oldukça eminim," diye karar veriyorum.

Cal bana bir göz atıyor, topuklarımın arasından fırlayan boyalı ayak tırnaklarına bakıyor, yırtık kotla kaplanmış bacaklarımın üzerinden geçiyor, mandalina rengi atletimde oyalanıyor ve kaskıma geliyor. "İyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor. Arkasını dönerek motosiklete doğru ilerliyor.

Kendini bisikletin üzerine yerleştirirken kayıtsızlığı yüzünden okunuyor ve neredeyse iltifatı kaçıırıyordum.

"Atla," diye devam ediyor koltuğa otururken. "Bana yakın otur ki vücut dilimi yansıtabilesin. Ben döndüğümde, sen de benimle birlikte dön. Çok fazla kıpırdamamaya ya da aniden yer değiştirmemeye çalış. Kollarını belime dola ve tutun. Sıkı tutunmaktan korkma, bana zarar vermezsin."

Zihinsel notlar almaya çalışıyorum ama sanki Einstein'ın Yazılı Taleplerini sıralıyormuş gibi geliyor ve tek duyduğum "kıpırdamak" oluyor. "Anladım. Harika." Alt dudağımı dişlerimin arasında kaydırarak öne doğru yürüyorum ve bacağımı kaldırarak koltuğun arkasına küçük bir zarafetle tırmanıyorum. Anında devrilmeden önce Cal'a tutunuyorum, ona yaklaşıyorum ve dizlerimi kalçalarına gömüyorum. "Bu iyi mi?"

Parmaklarım gömleğinin kumaşı etrafında gevşekçe kıvrılmıştı, bu yüzden her iki bileğimi de yakaladı ve kollarımı gövdesine doğru bastırana kadar zorladı, göğüslerim sırtının tahtalarına çarptı ve avuçlarım karnına kilitlendi.

Nefesim kesiliyor, her yerim karıncalanıyor.

Omzunun üzerinden bana bir bakış atarak, "Bana tutun." dedi.

Cal'ın yakınlığı ve sürüş ihtimali beni elektrikle dolduruyor. Bisikleti vitesine takıp bizi otoparktan çıkarırken onu olabildiğince sıkıyorum. Hızlandığımız anda içimi bir coşku kaplıyor ve korkunun yerini alıyor. Saatte yüz mil hızla gittiğimizden neredeyse eminim, ama hız sınırı yirmi beş diyor, bu yüzden rahatlamaya ve içimde dönen adrenaline odaklanmaya çalışıyorum.

Sokak tabelaları yakınlaşıyor.

Diğer araçlar bulanıklıktan başka bir şey değil.

Yaz sonu esintisi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Kalçalarım onun etrafında kenetleniyor, sağ elim sol bileğime yapışıyor. Gülmek, şarkı söylemek ya da ağlamak istiyorum, ciğerlerim bir şeyleri serbest bırakmak için yanıyor.

Kendimi özgür hissediyorum.

Ama Cal haklıydı, fazla uzağa gitmedik ve beş dakika sonra bir oto yedek parça dükkanına girdik, bisikletten inip içeri girdik.

Ziyaretimiz olaysız geçti. Cal resepsiyondaki yağlı saçlı bir adamla Land Rover için özel bir parça siparişi hakkında konuşurken ben de trigger kayışları, motor takozları, tahrik milleri ve bujilerle dolu rafların bulunduğu koridorlarda dolaşıyorum.

Cal sonunda beni kapıdan dışarı çıkardığında çeşitli direksiyon kılıflarına dalmış durumdayım. "Bu kadar mı? İşin bitti mi?" Burnumu kıvrarak, bu kadar kısa bir iş için neden peşine takılmamı istediğini merak ediyorum.

"Yan tarafta öğle yemeği yeriz diye düşünüyordum." Göz kırıyorum, körü körüne onu takip ediyorum.

Cal'in çoğu gün bana bir metre yaklaşmaktansa, alev almış bir çalıya yüzüstü dalmayı tercih ediyormuş gibi davrandığı düşünülürse, içimde bir sinir damlası dolaşıyor.

Günün sonunda satış raporunu yazdırmanın ya da yanlış yere koyduğu kahve termosunu getirmenin ötesinde birlikte geçirilen her zaman, Disney World'e tüm masrafları ödenmiş bir seyahat gibi hissettiriyor.

"Kulağa harika geliyor." diyerek heyecanımı küçümsüyorum.

Açık hava alışveriş merkezinin sarp kaldırımından geçip birkaç dükkan aşağıdaki bir hamburgerciye giriyoruz. Cal cebinden bir sakız tabakasına benzeyen bir şey çıkarıyor, folyodan bir tane koparıp ağzına atıyor. O meyveli nane kokusu bana doğru yayılıyor, meşemsi bir şeyle karışıyor ve tamamen Cal'a özgü bir iksir yaratıyor.

"Siz ikiniz istediğiniz yere oturabilirsiniz," diye sesleniyor bir hostes restorana girdiğimizde.

Bir kabine geçip karşılıklı oturuyoruz ve Cal bana bir menü uzatıyor. "Burgerle aran iyi mi?" diye soruyor, gözlerini öğle yemeği seçeneklerine dikmiş.

Sığır etinden yapılmamış bir şey bulmak için çabalıyorum ve siyah fasulye burgeri buluyorum. "Evet, hepsi hazır. Ben vejetaryenim ama restoranlar bugünlerde bu konuda çok daha iyi. Genellikle etsiz bir şeyler bulabiliyorum."

Kaşları yaylanır. "Gerçekten mi? Süt ürünleri yiyor musun?"

"Evet, çünkü peynir."

Başını sallayarak ekliyor: "Eskiden et yerdin."

Bu çok basit bir ifade. Önemsiz bir gözlem. Ama aynı zamanda Cal ilk kez ortak geçmişimize dair en ufak bir bakış sunuyor. Kollarımın üzerinde öne doğru eğilip dudağımı kemirirken gülümsememin tepe yapmasına engel olamıyorum. "Annen yazın öğle yemeği için bize ciğerli sandviç yapmayı çok severdi," diye düşünüyorum, dikkatini pencereden dışarı kaydırırken yüzündeki mikro ifadeleri not alarak. "Onları nehir kenarına taşır ve iskelede otururduk. Onları yedim çünkü bizim için özel yaptığı bir şeyi attığım için kendimi suçlu hissettim, ama sen ve Emma her zaman-"

"Onları ördeklere yedir."

Gözlerim bulutlanıyor, hikayeyi kabul etmesini beklemiyorum. Onunla ilgili *herhangi bir şeyi kabul etmesini* beklemiyorum. Başımı sallıyorum, kelimelerimi dikkatle bir araya getiriyorum, onu itmekten ve bağımızı koparmaktan korkuyorum. "Evet. Sonra da bizim eve döner, annem çalışma odasında egzersiz videolarını izlerken gizlice kileri yağmalardık."

Cam bölmeden dışarıya bakarken gün ortasının ışıltısı gözlerine yansıyor. Binlerce gömülü anı ile parlıyorlar. Toprak ve isin içine gömülmüş, kazıp çıkarmayı ve yeni bir ışık tutmayı arzuladığım anılar. Diriltmek için yanıp tutuştuğum anılar.

O sırada bir garson yanımıza geliyor ve Cal'i neşeli bir *merhabayla tekrar* gölgelerin içine çekiyor. Boğazını temizleyip doğrulurken, kaynayan nostaljiyi göz kırparak uzaklaştırırken değişimi, kopukluğu görüyorum.

Bağımız bir ilmeğe dönüşüyor ve ben boğuluyorum, kabine geri çekiliyorum.

"İkiniz için ne getirebilirim?" diye cıvıldıyor garson kız, kalemini not defterine vurarak.

Bana bakıyor, sonra Cal'a dönüyor ve şüphesiz onu çıplak hayal ederek ona seks bakışları atıyor.

Cal çizburger ve patates kızartması sipariş ediyor, ben ise çedar peynirli ve ekstra hardallı sebzeli burgerimi ve yanında meyvemi listeliyorum. Kadın saçlarını savurup kalçalarını cilveli bir şekilde sallayarak uzaklaştığında, Dante'nin Cal'in bekârlığıyla ilgili daha önceki iması beynimi yakıyor. Cal, kadının lavanta ve papatya parfümünün kalıcı merheminden etkilenmemiş gibi görünüyor, gözleri ona dostça bir bakış bile atmıyor - bu ilginç çünkü kadın güzeldi ve göğüsleri porno yıldızı seviyesindeydi.

Ruh hali çoktan değiştiğinden, tamamen farklı bir yöne sapmaya karar veriyorum. "Ee, çok çıkıyor musun?"

Sanki bu soruyu beklemiyormuş gibi merakla bana bakıyor. Ellerini birleştiren Cal biraz öne doğru eğiliyor, iri cüssesi neredeyse tüm kabini kaplıyor.

Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, altın rengi dumanlı kahverengiye gölgede bırakıyor, yakınlığı tüm göğsümü kaplıyor gibi hissediyorum.

Sonunda, "Sık sık değil." diye cevap veriyor. "Yatıp kalkıyor musun?" Sonra ben ağzımdan kaçırdım. *Hayır!*
Neden, Lucy? Neyin var senin?

"Daha az sıklıkla," diyor, gözlerinin arasındaki kırışıklık derinleşiyor. "Neden soruyorsun? Lucy'nin bana ilgilendiğini söylemesinin yolu bu mu?"

Isı boynumdan kulaklarıma, oradan da göğsüme doğru ilerliyor ve ardında rastgele pembe lekeler bırakıyor, ta ki güneş kremi sürerken nöbet geğirmişim gibi görünene kadar. Anlaşılır bir şeyler söylemeye çalışırken ağzım kuruyor. "Ben - ben sadece merak ettim," diye kekeliyorum.
"Bilmiyorum.

Artık senin hakkında pek bir şey bilmiyorum. Öyle bir adama benziyorsun ki-" "Kim, ne? Haremi olan mı?"

Hâlâ bolca kızarıyorum, bu da konuyu değiştirmem gerektiğinin açık bir göstergesi olmalı, ama nedense devam ediyorum. Ve sanırım bunun nedeni Cal'ın konuşuyor olması. Benimle aktif olarak sohbete katılıyor ve ben bu fikri hafıften bağımlılık yapıcı buluyorum. "Sadece söylüyorum, kendin için iyi bir şey yapıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Satır aralarını okumaya çalışarak beni incelerken dilini üst dişlerinde gezdiriyor. İşte o zaman onu fiziksel olarak çekici bulduğumu dolaylı yoldan itiraf ettiğimi fark ediyorum.

Kendimi erirken ve yerdeki çatlakların içinde çözünürken hayal ediyorum. "Yani, ilgileniyor musun?" Gözleri sanki gerçekten Bu konuşmayla nereye varacağımı merak ediyorum.

Erime olayı işe yaramadı, bu yüzden soruyu pancar gibi kızarmış yanaklarım ve tenimi tehdit eden boncuk boncuk terle yanıtlamak zorunda kaldım. "Hayır! Yani, hayır. Kesinlikle hayır."

"Kesinlikle hayır," diye papağan gibi tekrarlıyor.

"İlginç olmadığınızdan değil. İlginçsin. Karanlık ve gizemli birisin, dövmelelerin, motosikletin ve kasların var..."

"Kişilik" diyor.

Şaka yaptığını, kendisiyle dalga geçtiğini anlamam bir dakikamı alıyor, çünkü öyle rahat bir tavırla söylüyor ki. Bir kahkaha patlatıyorum, saçlarım etrafa saçılıp masanın üzerinde zıplayıncaya kadar başımı eğiyorum. Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsemiyordu ama başını sevimli bir şekilde eğmişti ve gözleri şimdiye kadar hiç görmediğim kadar parıldıyordu. "Ve espri anlayışı," diye ekliyorum sırtarak, saçlarımı düzeltiyorum.

Cal arkasına yaslanırken kollarını kavuşturur. "Tüm bu iltifatları cariyelerime ileteceğim."

İçimden daha fazla kahkaha dökülüyor.

Garson kız birkaç dakika sonra yemeğimizi getirdiğinde yanaklarımdaki pembelik artık neşeye renkleniyor.

Cal hamburgerinden bir ısırık aldıktan ve ellerini peçeteye sildikten sonra, "Seni pek gülerken görmüyorum," diyor. "Genelde benim yanımdayken sürekli bir sıkıntı içindeymişsin gibi görünüyorsun."

Patates kızartmalarından oluşan küçük kağıt cepleri karıştırmasını, çıtır çıtır olanları toplamasını ve *en* iyileri olan yumuşak olanları itmesini izliyorum.

-Yan tarafa.

Yüz ifadem sevinçten sıkıntıya dönmüş olmalı çünkü sözlerini midemi alt üst eden beş kelimeyle tamamlıyor.

"Seni gülerken izlemek hoşuma gidiyor."

Ayrıntıya girmiyor, dikkatini yemeğine veriyor.

Beynim bu açıklamayı çözmek için aşırı hızda çalışıyor, hamburgerimi kemirirken ve ballı kavun parçalarını çiğnerken tekerleklerim dönüyor.

Cal hesabı ödemekte ısrar ederken bunu düşünüyorum, fişin üzerine karalanmış garsonun telefon numarasını tamamen görmezden gelerek onu çöp kutusuna giden küçük bir top haline getiriyorum.

Bisikletine bindiğimizde bunu düşünüyorum ve eli arkasına uzanıp beni daha yakına çekmek için kalçamı kavırıyor, böylece güvenli bir şekilde emniyete alınıyorum.

Bu jest karşısında karnımın içinde bir kelebek kolonisi uçuşurken bunu düşünüyorum.

Kollarım beline dolanıp onu sıkıca tutarken bunu düşünüyorum, bir yandan da kaskı çıkarıp yanağımı sırtının sıcaklığına bastırabilmeyi diliyorum.

Nihayetinde, gece çöktüğünde ve bir rüya beni yeniden genç olduğumuz, özgür ve yüksüz olduğumuz hayali bir dünyaya çektiğinde hala bunu düşünüyorum.

Emma hala bizimle.

Ve gülmeyi hiç bırakmıyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

8/21/2012

"Kardeşçe Sevgi"

*Bugün Lucy ve **ben** Cal'i basketbol oynarken izlemek için parka gittik. Biz saha kenarında kızarmış arılı sandviç yerken arkadaşlarından biri, Alex, gıcıklık yapıp bize ıslık çalmaya başladı. Dilini salladı ve "Etiniz biterse, ağzınıza atabileceğiniz kendime ait **etim** var" dedi. Sonra da aletini kaptı.*

Liseli erkekler ortaokullu kızlara böyle şeyler söylememeli, iğrenç!

Ama hepsi bu kadar değil.

Cal bu yüzden aklını kaçırdı! Alex'i itti ve bir daha bizimle bu şekilde konuşursa onu öldüreceğini söyledi. Alex bundan hoşlanmadı ve ayağa kalkıp Cal'i yakaladı. Kardeşim gitti.

*sertçe yere düştü ve kafasını betona çarptı...
sonra orada öylece yattı, hareket etmiyordu.*

*Lucy çığlık attı. Sandviçini fırlattı ve hiç
görmediğim kadar hızlı koşarak Cal'in
yanında dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru
eğildi. Arkasından gittim, adını bağırdım ve
Alex'e eve koşup ailelerimizi çağırmasını
söyledim. Cal nihayet gözlerini açtığında,
yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle Lucy'ye baktı.
Gözlerini kırıştırmaya devam etti ve sanki
gerçek değilmiş gibi ona baktı. Sanki garip bir
transa girmiş gibiydi.*

*Ondan sonra ne dediğini duymadım çünkü Alex
arkamdan bağırmaya başladı.*

*Ama hep birlikte eve yürüdüğümüzde, ikisinin de
yüzünde aynı muzip ifade vardı...*

*Toodles,
Emma*

M Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı.
Şarap barının dağınık ışığında gözlerimi kırıştıtararak, *Edge of
the World* şarkısının sözlerini söylerken sesimin titremesine izin
vermemeye çalışıyorum.

Stevie Nicks'ten *Seventeen*'i akustik gitarımla çalışıyorum. Sinirlerim
göğsümü titretiyor

Canlı performanslar sergilemeye başladığımdan beri ilk kez, taburenin basamağı boyunca ayaklarımı sallarken dizlerimin birbirine çarpmasına neden oldum.

O burada.

Cal burada, barın kenarından beni izliyor.

Mum ışığı onu titrek gölgelere boğarken, bar altı aydınlatması takındığı metanetli ifadeye ametist bir parıltı yayıyor.

Bana doğru bakıyor, bir bardak koyu renkli sıvıyı yudumluyor. Muhtemelen viski ya da burbon. İri yapısı ve kaslı kalçaları neredeyse iki tabureyi kaplıyor ve gözlerinde damarlarıma ateş suyu gönderen ateşli bir bakış var, neredeyse kendi yüz geçirmez likör bardağımı yutmuşum gibi.

Odaklan, Lucy!

Kendimi toplamak için gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum ama sözler beynimde karmakarışık oluyor ve bir mısrayı tekrar ediyorum.

Odaklan, odaklan, odaklan.

Kimsenin fark etmemesini umarak, bu sürçmenin bana yakıt vermesine izin veriyorum ve şarkının geri kalanını tüm ruhumla bağıra bağıra söylüyorum. Gitar tellerinin yankısı alkışa dönüştüğünde, ciğerlerimi bol bir nefesle dolduruyorum ve gözlerimi tekrar açıyorum.

Bir gülümseme yükselir.

Sonunu tutturdum.

Gözlerimin Cal'a kaymasını engelleyemeyerek gülümsememi parlatıyorum ve dudağımı ısırıyorum, içkisini uzun parmaklarının arasında döndürmesini, yavaşça bir yudum almasını ve sonra bakışlarını kaçırmasını izliyorum.

Kendime olan güvenim tazelenmiş bir şekilde iç çekiyorum ve mikrofonu elime alarak tezahüratlar azalmaya başlarken seyirciye sesleniyorum. "Bu gece buraya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Her hafta sizin için sahne almanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Kalbimi dolduruyor ve yüzüme en büyük gülümsemeyi getiriyor." Kalabalıktan biri ıslık çalıyor ve Cal'a küçük bir bakış daha atıyorum ama o artık bana bakmıyor. "Ben Imogen ve önümüzdeki Cuma günü size serenat yapmak için tekrar geleceğim. Ve eğer her şey yolunda giderse, umarım siz de gülümsüyor olacaksınız. İyi geceler."

Daha fazla alkış ve bağırış duyuluyor, kısa süre sonra yerini boş konuşmalar ve hüzünlü bir müzik istasyonu alıyor ve tabureden inerek mini katlı elbisemi düzeltiyorum. Pas rengi ve çiçek desenli elbisemin kolları Eylül'le birlikte gelen serin havaya uygun olarak uzun ve firfırlı.

Bu gece saçlarım için biraz daha fazla çaba harcadım, açık kahverengi kurdeleleri elbisemden dışarı taşan omuzlarımın üzerinden gevşekçe sarkacak şekilde açık ve kıvrık bıraktım.

Gitarımı toplarken, bitişikteki tabureye yayılmış çantamdan cep telefonum çalıyor.

Ben Alyssa.

ALYSSA:

KIZIM! Wilshire'da korkunç bir toplantıya takıldım ve geç kalıyorum. İnsanlar "Herhangi bir sorularınız var mı?" sorusu TOPLANTI BİTTİ anlamına mı geliyor? Hayır. İnsanlar soru sorma zamanının geldiğini sanıyor. Aptallar. Her neyse, seni öpmek ve sevmek için yakında orada olacağım. ♥

Kocaman sırtarak hızlı bir cevap yazdım.

BEN:

Merak etmeyin! Daha yeni bitirdim, ama hala içilecek şarap var.

Cal geldi, ben de onunla konuşmaya gidiyorum.

ALYSSA:

gözbebeği emoji

BEN:

Biliyorum. Yüzyılın şoku.

ALYSSA:

Vay anasını.

Tamam.

Kahretsin.

BEN:

Bak, benim sorunlu konuşma şeklim sana da bulaşmış.

ALYSSA:

Kahretsin.

BEN:

LOL.

Yakında görüşürüz!

Telefonumu elbisemin cebine sokuyorum, gitar kılıfımı kilitliyorum ve küçük sahneden iniyorum. Yanlarından geçip giderken müşteriler bana gülümseyip el sallıyor.

Cal'a doğru bir çizgi çizin. Avuçlarını yarısı boş bardağına sarmış, barın üzerine eğilmiş, vücut dili "Boş Yer Yok" diye yanıp sönen bir neon tabelaya eşdeğer.

Bir kez bakıp sonra sürmeye devam edeceğiniz türden bir tabela.

Ama her Cuma gecesi sahne aldığım saatte bana özel şarap barımda oturmasının tesadüf olmadığını anlıyorum, yani desteğini göstermek için burada olmalı.

Değil mi?

Cal taburenin üzerinde biraz kıpırdanıyor, saçlarım ileri geri sallanırken, gözlerim fal taşı gibi açılmışken ve gergin bir enerjiyle ona doğru yürüdüğümü fark edince gözlerini bana çeviriyor. Kıyafeti her zamanki gibi düz beyaz bir tişört, koyu renk bir kot pantolon ve siyah botlardan oluşsa da, saçında bere ya da şapka yok ve bir çeşit şekillendirici jöleyle karıştırılmış. Çaba ile yatak başı.

Ve, *oh-o* sansasyonel kokuyor.

Her zamanki odun sabunu ya da deodorantından oluşan ve kadınları kendiliğinden tüm kıyafetlerini çıkarmaya ikna etmek için tasarlanmış yeni bir kolonya ile karışan erkeksi kokulardan oluşan baş döndürücü bir bulutun içine giriyorum.

Benden olmayan kadınlar tabii ki, ama Alyssa kesin gidici. Taburede biraz daha doğrulan Cal, bardağı dudaklarına götürür, Yaklaştığımda beni yavaşça tepeden tırnağa tarıyor. Gözleri göğsümdeki yara izine takılıyor, ona yalan söylediğim ve henüz küçük bir çocukken geçirdiğim bir kazadan kaynaklandığını söylediğim yara izine.

Gözlerimiz kilitlendiğinde ve vücut ısısı bana geçtiğinde, midem alışılmadık bir hisle sıkışıyor. Kalbimin dörtmala atmasını ve tenimin kızarmasını tetikliyor.

Kararsız bir nefes alarak saçmaladığımı fark ediyorum. Bu Cal.

Patronum. Arkadaşım.

Kendime sakın olmamı söylüyorum.

Sevgili Lucy,

Lütfen akli başında ve mantıklı davranın.

Ve lütfen, Tanrı aşkına, normal bir şey söyle.

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlatarak, "Vay canına, hey. Gördüm ve neredeyse seni uçuruyordum."

Ve sonra yüzümdeki tüm renk boşalıyor.

Cal burbonunu yudumlariken boğuluyor, bu onun oto tamirhanesine girdiğim günden beri ondan aldığım en güçlü tepki olabilir. Boğazını temizledikten sonra bana bakmadan, "Seni görmek de güzel Lucy," diye mırıldandı.

Kafamın arkasına tavayla vurulmuş gibi gözlerimin arkasında yıldızlar parlıyor ve dik durmak için tüm gücümü harcıyorum. "Bu... tamamen, tamamen ve hiç de söylemek istediğim şey değil," diye mırıldanıyorum, kırmızı lekeleri gizlemek için iki avucumu yanaklarıma koyuyorum. "*Batırdım*. Seni gördüm ve neredeyse batırıyordum. Sahnede şarkı söylerken. Yani, seni görünce şaşırdım ve kelimeleri karıştırdım. Hepsi bu kadar. Tanrım, çok özür dilerim."

Konuşmaya kulak misafiri olduğu belli olan ve artık ebedi utancımından haberdar olan Nash, barın üstündeki bezi silerken kıkırdıyor.

"Güzel," diyor.

Eğlenen bakışlarını yakalıyorum ve ellerimi yüzümden aşağı kaydırıyorum çünkü birini denge için kullanmam gerekiyor. Bir sandalyenin arkasına tutunarak bacaklarımla titremesini durdurmak için yalvarıyorum. "Riesling, lütfen," diye ciyaklıyorum.

Barda ilerlerken sırtıyor ve Cal'ın yanındaki boşluğu işaret ediyor.

Orada, dolu bir kadeh şarap zaten duruyor.

Altındaki peçetenin üzerindeki tanıdık karalamayı fark ettiğimde yüzümdeki kızarıklık on katına çıkıyor. "Teşekkür ederim." Tabureyi elime alıyorum, ayaklarım yerde gıcırıyor ve asaletimi taklit ediyor. Yukarı tırmanmak için manevra yaptığımda, dizlerim Cal'in kalçasının sert kotunu sıyrıyor ve o karıncalanma hissi tekrar içime işliyor.

Berbat durumdayım.

Temasa bir göz atıyor ama uzaklaşmıyor. "İyiydin," diyor Cal, onun yanındaki koltuğa yerleşmeyi başarmamı izlerken.

Bu iltifat zaten ateşli olan kanımı ısıttı. "Oh, teşekkürler. Sahneye çıktığımda kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum." Şarap bardağını elime alıp bir yudum almak için eğildiğimde aşağılanmışlığım nihayet azalıyor ve gözlerim ona kayıyor. "Adrenalin patlaması gibi bir şey. Özgürleştirici bir şey."

Buz küpleri çınlayan bardağına bakarken uzun, koyu kirpikleri neredeyse kaşlarına değiyor. "Bu son şarkıyı söylemek çok zor."

Haklı, öyle. Akustik versiyonumu mükemmelleştirmek için aylarca günlük pratik yapmam gerekti. "Stevie'yi seviyorum. Biraz yaşlı bir ruhum var," diye itiraf ediyorum, omuzlarımızın öpüşmekten kıl payı uzakta olduğunu fark ederek. "Peki... neden uğradın? Nerede çaldığımı bildiğini sanmıyordum."

"Bahsetmiştin."

Tek söylediği bu, ama ona hiç söylemediğimden neredeyse eminim.

Cal dikkatini ön kolumla örtmeye çalıştığım küçük peçeteye kaydırıyor, kendi dövme kolu sağa doğru ilerliyor ve bana sürtünüyor. "Barmenle mi yatıyorsun?"

Cesur soru ve ani konu değişikliği karşısında gözlerim döndü.

Sanırım Pazartesi günü onun cinsel fetihleri hakkında utanmadan balık tutmamdan daha kötü değil, bu yüzden başımı biraz sallıyorum ve birkaç yudum şarap içiyorum. "Hayır. Sadece her setten sonra bana bir not bırakıyor. Çok tatlı."

Bu gecenin mesajına göz atarak sessizce okudum:

"Bu gece üç müşteriyi kızdırdım çünkü şarkı söylerken dudaklarının hareket edişi dikkatimi dağdıttı."

Oh.

Göğsümde, nefes boruma doğru ilerleyen bir gerginlik var. Nash'in notları her zaman sevimli ve zararsız olmuştur ama bu seferki çok daha müstehcen, niyetinin ne olduğunu merak etmek için çok az yer bırakıyor. Boğazımdaki kayayı temizleyerek peçeteyi ters çeviriyorum ve hafifçe kıkırdıyorum, "Çok tatlı. Her neyse..." Cal'a doğru dönüp, espresso kahverengi kaşlarından birinin şüpheli kavisini ve yanağındaki tiki gözlemliyorum. "Burada ne işin var? Bana pek sosyal bir kelebek gibi gelmedin."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Menekşe bar ışıkları onun donuk ifadesini aydınlatıyor ve gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıyorum. "İyi denemeydi. Sorumdan iki kez kaçtın."

Gözlerini benden kaçırarak içkisinden bir yudum alıyor.

"Öyle mi?" Öfkelen dim.

"Sahne adı ne alaka?" diye dönüp duruyor.

İç çekerek, bu gece benimle derin, karanlık düşüncelerini paylaşmayacağı gerçeğine kendimi teslim ediyorum - ya da muhtemelen herhangi bir düşünceyi. Bir gün bunları ondan öğrenmeye kararlıyım. "Emma," diye itiraf ediyorum usulca, bardağı ağzına götürürken duraklamasını izliyorum.

Cal bir yudum almadan önce gözlerinde acı dolu bir ifade beliriyor, sonra bardağı tahmin ettiğimden daha büyük bir güçle yere bırakıyor. Bu iki hece her zaman onun içindeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor gibi görünüyor ve ben de en iyi şeyleri ortaya çıkardıkları günleri özlüyorum.

"En sevdiği piyanist Imogen Cooper'dı," diye devam ediyorum. "Bir gün onun gibi olmak istiyordu. Bunun güzel bir övgü olacağını düşündüm-"

"Anladım Lucy," diye adeta hırslıyor, saat beş yönündeki gölgesini

okşuyor ve benden başka her yere bakıyor. "Konuşmaya devam etmek zorunda değilsin.

bu konuda."

Öfkesi elle tutulur gibi; tadını alabiliyorum.

Yakıcı ve acı, bu yüzden şarabımdan büyük bir yudum alıyorum, chaser'a ihtiyacım var.

Başka bir şey söylememenin daha iyi olduğunu biliyorum ve bunun yerine azarlanmış bir çocuk gibi koltuğuma siniyorum, yanaklarımın kızarmasını perdelemek için saçlarımı kulaklarımın arkasından çözüyorum. Küçümseme bulutunun buharlaşmasını beklerken bardağımı çeviriyor, fındık kahvesine boyanmış tırnaklarıma bakıyorum.

Ve sonra büyük bir avuç içi sırtımın küçük kısmına hafifçe bastırıyor.

Onun Cal olduğunu fark ettiğimde, bana *özür* dilercesine - neredeyse samimi bir şekilde - dokunduğunda beynim kısa devre yapıyor, kalbim bir ya da altı kez atıyor. Bu masum bir hareket. Sıradan, arkadaşça. Mürekkeple kazınmış elini kaldırdığında, parmak uçlarını kalçamın yayında gezdirdiğinde ve sonra elini belimin dar kavisini üzerinde gezdirdiğinde muhtemelen bunu ikinci kez düşünmedi.

Ama bana bir şey yapıyor.

Isı *her yerde* çiçek açıyor; yüzümde, göğsümde, kulaklarımda, boğazımda. Dokunuşu rahmime bir sıcaklık atışı gibi geliyor. Bu his beni o kadar şaşırtıyor ki tamamen hareketsiz kalıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum, parmaklarım parmak eklemlerim opaklaşana kadar şarap bardağının sapının etrafında kıvrılıyor.

Bana doğru eğilerek dudaklarını kulağımdan bir santim öteye daldırdı. "Özür dilerim."

Kelime zımpara kağıdı gibi cızırtılı, omurgamdan aşağı bir karıncalanma fısıltısı gönderiyor. O bunu söylerken, avuç içi ağır çekimde üzerimden kayıyor, sadece kışıma bir fırçayı kaçırıyor.

Tek dokunuşla.

Tek bir dokunuş ve tek bir kelime, yine de içim patlamış gibi hissediyorum ve kalan dumanda boğuluyorum.

Neler oluyor?

Sonunda ona cesurca bir bakış attım, bu kadar önemsiz bir şeye bu kadar yoğun bir tepki verdiğim için kısmen dehşete düştüm ve fark etmemesi için dua ettim.

Ama ona bakmak bir hata çünkü hâlâ çok yakınımda, *çok* yakınımda ve gözleri umutsuzca kaçırdığını umduğum tepkiyi içiyor. "Sorun yok," diye nefes alıyorum, dilimi yeni kurumuş dudaklarımda gezdiriyorum. Cal bakışlarını ağzıma indiriyor ve ben sözümü bitirirken orada oyalanıyor: "Anlıyorum. Bir daha onun hakkında konuşmayacağım."

Geri çekilirken boynundaki damarlar geriliyor. "Sadece üstesinden gelmem gerek

o."

"Bu doğru değil. Bazı Şeylerin ũstesinden gelmemiz gerekmiyor." Gözleri çekik, ikna olmamış.

"Demek istediğim... bizi inciten her Şeyin unutulması ya da sürgün edilmesi gerekmiyor. * nemli olduğu için* acıtır. Ve bir zamanlar önemli olan Şeyler her zaman önemli olacaktır," diyorum ona. Mantıklı olup olmadığımdan emin değilim, ama bana k fretmiyor ya da uzaklaşmıyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Kendimi tabureye yeniden yerleştirerek, dizlerim zar zor bacağını sıyrana kadar ona doğru dönüyorum. "Bu Şeyleri olumlu bir Şekilde yanımızda taşımanın bir yolunu bulmalıyız - bizi aşağı çekmelerine izin vermek yerine, bizi ileriye taşımalılar. Bize ilham vermeli. B y memize yardımcı olsun."

Belki de burbonun vızılıtıdır. Belki de ruh halinin müziğidir, içindeki Őeytanlara bir ninni.

Her neyse, Cal açılıyor.

Bana bir kırıntı veriyor ve ben de onu gurme bir ziyafet gibi içime  ekiyororum.

"Her lanet olası gün onu düşünüyorum," diye itiraf ediyor, alçak sesle ve perili bir Şekilde. Eriyen buz küplerine bakarken parmağı bardağın kenarına vuruyor. "O benim kişisel kara bulutum. Beni takip ediyor, bu yüzden her türlü neşenin izi yağmur gibi yağıyor." Gözlerini kaldırıarak bakışlarını yüzümde gezdiriyor, kaşları tipik Cal kaşlarını çatarak eğiliyor. "Ve şimdi sen buradasın."

Bu ifade beni kızgın bir demir gibi deliyor.

Satır aralarını okumak zor değil: *Durumu daha da k t leştiriyorum.*

"Hayatını alt ũst etmek istememiştim Cal. Ben sadece..." Yanağımı ısırtıyor, uzaklaşıyorum. "Seni  zledim."

Bu düşünceyle alay edercesine *huysuz* bir "hmmph" sesi çıkarır. "Eskiden tanıdığın bir çocuğu  zledin. Kötü adam tarafından elinden alınmadan önceki peri masalı hayatını  zledin."

"Yeniden başlayabiliriz," diye deniyorum, şansımı zorladığımı biliyorum ama onu konuştırmaktan başka bir Şey istemiyorum. "Yeniden arkadaş olabiliriz."

"Arkadaşlar," diye mırıldanıyor bir başka alaycı sesle. "Hayır. Sen kafan bulutlarda küçük bir balonun içinde yaşıyorsun ve ben hâlâ... *oradayım.*"

şurada.

"Orası "nın nerede olduğunu biliyorum çünkü bazı günler ben de orada yaşıyorum.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıp şarap kadehime uzanıyorum ve kenarından ona bakarak yavaşça bir yudum alıyorum. Yutkunuyorum ve "O zaman... bu gece neden dışarı çıktın?" diyorum.

 ma ettiğim Şeyi fark edince kaşlarını çattı.

Elbette beni görmeye geldi. Geldi çünkü benim özlediğim her şeyi o da özliyor ama bunu itiraf edemeyecek kadar temkinli ve kapalı.

Başka bir alternatif yok. Bu bir tesadüf olamaz. Bu noktada sadece itiraf edebileceğini ya da bundan kaçınabileceğini fark eden Cal geri çekilir, likörün son yudumunu yutuyor. Bardağı yere bırakıp tabureden kalkarken uzun ve ince bir iç çekişle konuşmasının bittiğini söylüyor. Ayağa kalkarken bar tezgahının üzerine yirmi dolarlık bir banknot atıyor ve gitmek için dönmeden önce Nash'in notunun bulunduğu peçeteyi alıp avucunun içinde buruşturuyor.

Sonra bana döndü.

Hafifçe bana dönüyor, parfümünün kokusu bir sonraki sözlerinin büyüyle birleşiyor.

"Lanet bir melek gibi şarkı söylüyorsun."

Dudaklarımdan keskin bir nefes çıkıyor, içimdeki rüzgâr dışarı fırlıyor.

Dizlerim titriyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama o beni sakinleştirmek için yanımda durmuyor. Beni acı verici bir şekilde sarsılmış halde bırakarak fırtına gibi uzaklaşıyor. "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim," diye kekeleyorum o geri çekilirken, titremelerini durdurmak için ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

Barın gürültüsü pısırik sesimi bastırıyor ama o yine de bana bakıyor. Omzunun üzerinden hızlı bir bakış ve yavaş bir göz kırpma. Gülümseme yok, baş sallama yok.

Bocalamaktan başka bir şey değil.

Sonra da kapıdan çıkmadan önce peçeteyi çöpe atıp gitti.

O gitti ama ben hala onu her yerde hissediyorum. Bu kelimeler tenimde geziniyor, beni öğle güneşi gibi ısıtıyor.

Beş dakika geçmeden, Alyssa aceleyle girişten geçip bana doğru koşuyor, özür diliyor ve pazarlama toplantısıyla ilgili abartılı hikâyeler kulağıma çalınıyor.

Zor duyuyorum.

Tıpkı Nash şarap kadehimi doldururken ve beni izlemeye gelen anlaşılması zor yabancı hakkında sorular sorarken onu neredeyse hiç duymadığım gibi.

Bir tür cevap verdiğimden oldukça eminim, ama kendi cevabımı bile duymuyorum.

Tek duyduğum, kaldırırma yayılmış, güneş saçlarımı bir hale gibi aydınlatırken gözlerinde huşu ve merakla bana bakan genç bir çocuğun sözleri.

"Sen... melek misin?"

OceanofPDF.com

Chariea 

T Haftalar hızla geçiyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi.
Yani... aslında hiçbir şey olmadı.

Cal'ın bir-sekiz kişilik yapmasını gerektirecek bir şey yok.
ve aniden bana yeni en iyi arkadaşımıymışım gibi davranmaya başladı. Son on dört gündür saçma sapan beynimde defalarca tekrarladığım bir iltifatla birlikte nabzımı hiper hıza çıkaran sadece küçük bir el ele dokunuştı.

Bu *benimle* ilgili bir şey. Bu, pipetler sıvıya değdiği anda anında çözülen ucuz tasarımlı kağıt pipetler olduğunda, pipetlere sarılmamdır.

Tutunacak bir şeyim yok.

Cal'ın bana ısınmasını, beni tanıdığı kız, birlikte büyüdüğü arkadaş olarak görmesini o kadar istiyorum ki, bana gösterdiği her nezaket kırıntısından bir anlam çıkarıyorum.

Ve o iyi *biri*; bundan eminim. Huysuz, dokunulmaz maskenin ardında iyi bir adam saklanıyor. İnsanlar görölmek istemedikleri zaman maske takarlar. Ama mesele şu ki, ben onu zaten gördüm. Onun gerçek kalbini kendiminkini bildiğim kadar biliyorum ve onu gömmek için bu kadar çok çalışması beni öldürüyor.

Bir Cuma öğleden sonrası ana lobinin camına cam temizleyici sıkıyordum ki dinlenme odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını ve ardından çarparak kapandığını duydum.

"Buzdolabındaki yiyeceklerimizden kurtuldun mu?"

Omzumun üzerinden bakıyorum, Cal elleri kalçalarında arkamda beliriyor. Zeytin yeşili beresi kafasının yarısına kadar oturuyor ve muhtemelen özellikle benim için ayrılmış olan kaş çatma çizgilerini ortaya çıkarıyor. Ellerini çapraz yapıyor.

kolsuz gri bir tişörtün üzerinde, öfkesini daha da kışkırtmamı bekliyordu.

Geçen haftaki gösterime gelmedi. Bu gece ya da gelecekteki herhangi bir performansında da geleceğinden şüpheliyim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen o gece neden uğradığını ve bana boğuk, unutulmaz bir sesle lanet olası bir melek gibi şarkı söylediğimi düşündüğünü söylediğini asla bilemeyeceğim.

Ve bu iyi. Sadece olanları unutmam gerek.

Temizleyicinin üzerinde bir bez parçası kaydırırken ve Cal'ın gözlerinin gıcırtilı seslerle aynı anda seğirmesini izlerken parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Düzelتيyorum: eskiden yiyecekti. Üç ay önce biyolojik tehlike bölgesine dönüştü."

"Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Sanki *E.T.*'deki uzay giysilerinden birini giymem gerekiyormuş gibi hissettim."

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Sevimli."

Elimde olmadan, takdir etmediğinden emin olduğum gülümsememi uzatıyorum. "Her şeyi temizledim ve kurtarabildiğimi kurtardım. Şeftalili yoğurtlarınızın onda üçü tasfiyeden sağ çıktı. Geri kalanının son kullanma tarihi ben doğmadan önce dolmuş."

Hiç eğlenmiyor. Yine de Cal asla eğlenmiş görünmez, bu yüzden bunu kişisel olarak algılamamalıyım. Bir ay önce ön kapıdan ilk kez girdiğimden beri adam benim yanımda tek bir gülümseme bile göstermedi.

Ondan en ufak bir gülümseme bile koparamadığım için iç çekerek pencereye dönüyorum, saçlarım kürek kemiklerimin arasında sallanıyor.

Yaklaştığını bile duymadım.

Cal nihayet konuştuğunda, tam arkamda duruyor, sıcaklığı hardal sarısı kazak elbisemin kumaşından yayılıyor.

Sesinin alçak baritonu onu takip ediyor. "Teşekkürler."

Onun yakınlığından omurgamda bir ürperti oluşmasından nefret ediyorum. Ses tonundaki çakıldan.

Tamamen ulaşılmaz olmasına rağmen yaydığı cezbedici, büyüleyici enerjide.

Hiç mantıklı değil.

Cal, zihnimi allak bullak eden, aklımı karıştıran ve kalbimi allak bullak eden bir paradoks ve kafamı allak bullak ediyor.

Elimdeki bezi sıkıyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum, yüzümdeki rahat gülümsemeyi korumak için yüzümü eğitiyorum. "Yardım edebildiğime sevindim. Sadece bir kadının

dokun."

Başını yana eğiyor, gözleri kısılıyor. "Bu doğru mu?" diye mırıldanmadan önce aramızda çatırdayan ağır bir duraklama oluyor.

Yemin ederim ses tonunda bir flört dokunuşu duyuyorum.

Yemin ederim.

"Buralarda," diye ekliyorum öksürerek, neden hiç normal bir insan gibi konuşmadığımı merak ederek. "Temizlik ve düzenleme ile-"

"Anladım."

Beynim son altı hafta boyunca onun yanında söylediğim her utanç verici, kazara cinsel imayı kusarken midem bulanıyor.

Çok fazla oldu.

Konuyu değiştirmek üzereydim ki Cal resepsiyon masasında bir iki adım attı ve ılımlı havası aniden buharlaştı. Siniri daha da artıyor. "Orkide hangi cehennemde?"

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Orkide, Lucy. Seni işe aldığımdan beri masanın üzerinde duran lanet çiçek."

Tekrar göz kırpıyorum, tereddüt ediyorum. Bakışlarım yeni düzenlenmiş masaya kayıyor, sonra Cal'a geri dönüyor. Artık sinirli görünmüyor, öfkeli görünüyor. Göğsünü ve gövdesini saran ince pamuk tabakasının arasından kasları dalgalanıyor ve gözleri bana dikilmiş, sıcak ve suçlayıcı. "Oh, ben... onu attım. Ölmüştü."

"Ölmemişti."

Neler olduğundan emin değilim ama bitki kesinlikle ölmüştü. O kadar ölüydü ki, çürümesi altındaki odun tanelerini kirletiyordu. "Ben - ben üzgünüm. Size yeni bir tane getirebilirim. İstersen hemen mağazaya koşarım."

Burnunun kenarını sıkıp sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra elini çenesine götürüyor. Gözlerini masaya dikmiş, eskimiş orkide kalıntılarının nihayet lobiden kaldırıldığı gerçeğini hazmedemiyormuş gibi başını ileri geri sallıyor. "O lanet şeyi her gün suladım. Sürekli ölüyorlar."

Bir an için onu inceledim. Gözleri odanın diğer ucuna bakarken yumuşuyor, yaklaşan fırtına karanlıktan aydınlığa doğru gümüş rengi bir solgunluk gibi. Bir şey kaslarını gevşetiyor, gerginliği dağılıyor.

Bu bir çiçekle ilgili değil.

Başka bir şeyler dönüyor ama araştırmaya korkuyorum.

Sonra beyanı dikkatimi çekiyor ve düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Onları her gün sulayamazsın, Cal. Orkidelerin sadece haftada bir sulanması gerekir. Ben bir ev dolusu çiçekle büyüdüm çünkü annem onları toplamayı çok sever." Cal'ın kirli, aşınmış botlarına bakmasını, pazularının yeni bir gerginlik dalgasıyla esnemesini izledikten sonra nazikçe ekliyorum: "Onları öldürüyorsun."

Kafasını kaldırdı.

Altın rengi gözbebekleri yeni bir ateş fırtınasıyla doluyor. İçgüdülerim geri çekilmemi, uzaklaşmamı söylüyor ama bunun yerine bir elimi kaldırıp avucumu sert ön koluna koyuyorum. Başparmağımı dövmesinin kolunda gezdirdiğimde kasların seğirdiğini ve gerildiğini hissediyorum.

Kafatasları ve iskeletler. Kalıntılar ve kemikler.

Ölüm.

Tek yapmak istediğim ona yeni bir hayat vermek, bu yüzden küçük bir adım atıp kolunu sıkıyorum. Hayatımda ilk kez hiçbir şey söylemiyorum. Sadece orada duruyorum, kolunu tutuyorum ve göz göze gelene kadar çenemi yukarı kaldırıyorum. Dokunuşumun sıcaklığına uygun olarak ağzımda bir gülümseme beliriyor.

Elektrik yanıyor.

Parmak uçlarımda altında ısı çiçek açıyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum -herhangi bir şey- karanlığının örtüsünü kaldırması, şeytanlarını benimle paylaşması için bu küçük daveti kabul edeceğini umuyorum.

Kısa bir süreliğine, yapacağını düşünüyorum. Gözleri bir parça kırılganlıkla parlıyor, dudakları duymayı arzuladığım tüm şeylerle ayrılıyor.

Ama sonra beni silkeleyip üzerinden atıyor ve reddedilmenin acısıyla yüzüme vuruyor.

Tökezleyerek geri döndüm.

Cal kolunu çekerek elimin olduğu yeri kaşıyor, sanki dokunuşumu oymaya çalışıyormuş gibi. Geriye doğru uzun bir adım atıyor, bakışları şiddetle parılıyor, duruşu geri çekilmiş. Ve sonraki sözleri siyah bir duman gibi içimden süzülüp geçiyor.

"Yapma," diye homurdanıyor, geri çekilmeye devam ederken başı ileri geri sallanıyor. "Sana ait olmayan şeylere dokunma."

İma ağır bir tuğla gibi yerleşiyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, kulaklarımda bir vınlama sesi uğulduyor. Buzdolabındaki yiyeceklerden bahsetmiyor. Orkideden bahsetmiyor.

Kendinden bahsediyor.

Yumruğunu göğsüme sokup bir kaburgamı çekip çıkarabilirdi ve ben de kendimi daha az enayi gibi hissederdim.

Ouch.

Pencereye doğru dönüp cama biraz daha temizleyici sıkmadan önce yüzünde beliren suçluluk ifadesini yakalıyorum.

Bezim bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Ciyak, ciyak, ciyak.

Belki de yanılmışımıdır. Belki de taptığım çocuk çoktan gitmiştir, bozuk bir yolun serpintisinde kaybolmuştur.

Hala arkamda durduğunu, kendine has iç çekişini duyuyorum ama arkamı dönmeyi reddediyorum. Bunun ne kadar acı verdiğini görmesine izin veremem.

Şu anda gülümsemek çok zor olurdu.

Bu yüzden camı silmeye devam ediyorum, dikkatimi dağıtmaya devam ediyorum, *olanı* unutmaya çalışıyorum ki *olana* adapte olabileyim.

Bunu yapabilirim.

Eskiden benim için ifade ettiği her şeyi unutabilirim.

Sonunda, Cal'ın ayak sesleri pencereden süzülen paçavraya ayak uydurarak uzaklaşır.

Ciyak, ciyak, ciyak. Stomp,

stomp, stomp.

Servis kapısı kapanıyor ve gözyaşlarım dökülüyor.

10/22/2013

"/sarı Orkideler"

*Lucy'nin evine gitmeyi sevmemin
milyonlarca nedeni var: Yüzlerimizi Sour Patch
Kids ile doldurmak ve Net/lix'te eski
Goosebumps bölümlerini izlemek. Onun evinde
şarkı yazmak*

*O gitarını çalarken yatak odasında.
Annesinin tarihi aşk romanlarını gizlice okuyor
ve ağlayana kadar kıkırdıyoruz.*

*Bunlardan biri de annesinin orkide
koleksiyonu yapması.*

*Çok güzeller. Tıpkı piyano resitallerime
süslü bir elbise ve annemin parlak pembe
rujuyla katıldığım da hissettiğim gibi zarifler.
Bayan Hope'un neden en sevdiği çiçek olarak
orkideyi seçtiğinden emin değilim.
/Dünyadaki tüm alçaklardan daha alçak, ama
bunu yaptığına sevindim. Çok güzeller.*

Anlamını araştırmaya karar verdim.

*/Babamın bilgisayarında daha düşük ve
sanırım benim*

*/avorit sarı orkidedir. Temsil eder
/arkadaşlık ve yeni başlangıçlar. Neşe,
mutluluk ve sevinç.*

*Bana Lucy'i hatırlatıyor. En
çok da bizi hatırlatıyor.*

*Toodles,
Emma*

Cal henüz bilmiyor ama iki saat önce ofisini taze orkidelerle doldurdum. Kenny, Cal'in değişken ruh halinin sekmesini duydu, muhtemelen kapı çarpması ve ardından yaklaşan bir kasırganın kükremesi gibi ondan yayılan düşmanlık tarafından uyarıldı. Kenny iyi bir adam olduğu için, benim sessiz çöküşümün ortasında lobiye doğru yürüdü ve bana erken bir öğle yemeği yememi ve kendime biraz nefes aldırmanımı söyledi.

Utanc içinde, teşekkürlerimi sundum ve eve gidip köpeklerimle ağlama krizine mi girsem yoksa Alyssa'yı arayıp tavsiye için yalvarsam mı diye düşünürken araba dükkanından çıktım.

Asla iyi bir tavsiye değildir, ama beni her zaman gülümsetir.

Her nasılsa iki seçenek de işe yaramadı ve kendimi yerel Woodman's mağazasının otoparkına doğru ilerlerken buldum. Bunun hem aptalca *hem de* beyhude olduğunu biliyordum, ancak bunlar beni geçmişte hiç durdurmamıştı - bu yüzden çiçek reyonunda sergilenen her bir orkideyi satın aldım ve arabamı ağızına kadar doldurdum.

Sonra, Cal'ın ofisine kucak dolusu çiçekle gizlice girmeyi başardım ve odayı rengarenk, çiçekli bir bahçe gibi düzenledim.

Onlardan düzinelerce var.

Pembe, sarı, fuşya ve beyaz.

Küçük saksı bitkileri mekanın dört bir yanına dağılmış, masasını kaplamış ve "*Bizi her Cuma sulayın lütfen!*" yazan bir notla birlikte tek pencerenin altına tünemiş.

Bana hiç ısınmasa bile, bu jestin onun buz gibi yanmış kalbini eritmeye başlayacağına inanmak zorundayım.

Sadece birazcık.

Bir süre sonra masanın arkasına yerleşmiş, düşük envanter raporunda gezinirken servis kapısı açılıyor. Kalbim, Cal'i suçlandığımız yüzleşmeden beri ilk kez göreceğim beklentisiyle yerinden çıkacak gibi oluyor ama Dante, yarım bir gülümsemeyle bana doğru ilerlerken Ike'ın mavi ahududulu Dum Dums'larından birinin paketini açıyor.

Paniğe kapıldığımı ve Cal'ı beklediğimi fark etmiş olmalı çünkü yaklaşırken yüzünde tuhaf bir ifade var.

Yazık.

Bana ve zavallılığuma acıyor.

Boğazımı temizleyerek envantere geri dönüyorum ve dağınık değilmişim gibi davranıyorum.

Sadece bir kahkaha attı. "Patron seni kızdırıyor mu?"

"Hayır," diye hemen yalan söyledim. Çok çabuk.

"Tavsiye almakta çok kötüsün, tatlım."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Ondan öylece kaçamam, Dante," diyorum, parmaklarımı özenle çalışıyormuşum gibi klavyede gezdiriyorum ama aslında sadece adımı tekrar tekrar yazıyorum.

"Onunla kişisel konular hakkında konuşmaktan kaçınmamı ve bir pislik gibi davrandığında alınmamamı söyledim."

Omuzlarımı silkerek, yenilmiş bir halde başka tarafa bakıyorum. "Önemli değil," diye kestirip atıyorum. "Eskiden arkadaştık, o yüzden düşündüm ki-" diye kestirip atıyorum, nefesimi üflüyorum. "Dediğim gibi, önemli bir şey değil."

"Şey," diyor, tulumunu yeniden ayarlarken. "Artık senin arkadaşın olmak istediğini sanmıyorum."

"Fark ettim.

Teşekkürler."

"Kastettiğim bu değildi."

Klavye tıklamasının ortasında duraksıyorum, bakışlarım tekrar ona kayıyor, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Dante boynunu çeviriyor ve şaşkın bakışlarımla karşılaştığında iç çekiyor. "Bir erkeğin bir kadına yaklaşan birini tehdit etmesinin yalnızca iki nedeni vardır," diyor bana dikkatle bakarak. "Ya o kadın onun akrabasıdır ya da kişisel olarak ilgi duyduğu bir kadındır."

Kalbim titriyor.

Kişisel ilgi dediğinde boğazımdaki küçük gıdıklanmayı görmezden geliyorum ve başımı sallıyorum. "Ya da," diye karşı çıkıyorum, "belki de sadece çalışanlarına saygılı davranılmasını istiyordur."

"İşteyken mi? Elbette. Buna inanırım. Ama mesai içinde ve dışında senden uzak durması konusunda emirleri açıktı."

Bekle... Ne?

Gıdıklanma bir arı kovanına dönüşüyor ve yanaklarım pembeleşiyor. "Tamam," diyorum, kelimeyi uzatarak çünkü anlamını kavramak için fazladan zamana ihtiyacım var. Sonra yutkunuyorum. "Açıkça ifade etti mi?"

"Crystal."

Dengem bozuluyor gibi hissediyorum. "Ben - yani, onu bağlamından kopuk duymuş olabilirsin. Muhtemelen beni kız kardeşi olarak görüyor ki bu da ilk kategoriye giriyor."

Bu mantıklı.

İşte, çözdüm.

Dante elini yüzünde bir aşağı bir yukarı gezdirerek, takındığı "Sen Gerçekten Akıllı Değilsin" ifadesini gizlemeye çalışıyor. "Seni kız kardeşi olarak görmüyor, tatlım. Söz veriyorum."

Servis kapısı iki kat kuvvetle tekrar açılıp da Cal'ın sersemlemesine neden olduğunda, sallanan kalbim neredeyse kendi üzerine çöküyor.

Dante bana bir bakış atıyor, yaklaşıyor ve fısıldıyor, "İzle."

Dikkatimi bize saldıran Cal ile kişisel baloncuğuma yaklaşan Dante arasında zikzak çiziyorum. Bir kolunu omuzlarıma dolayarak olduğum yerde donup kalmama neden oluyor. Büyük, sorgulayan gözlerle ona bakıyorum ve Cal'in çevresel görüşümün dışında durmak için ilerlediğini görüyorum.

"Ne diyorsun?" Dante kaşlarını komplocu bir şekilde sallayarak sorar. "Yarın gece mi?"

"Ne? Elbette," diye yutkunuyorum. "Tamam."

"Neden ona dokunuyorsun?" Cal birkaç metre öteden bağılıyor.

İkimiz de dönüp Dante'ye hançer gibi baktığını, kollarını şişirilmiş göğsünün üzerinde kavuşturduğunu görüyoruz. Kafatası dövmelelerinden biri, omzunun yanındaki bir kas esnediğinde alay ediyormuş gibi görünüyor.

Dante kolunu benden çözerek uzaklaşıyor ve iki elini de kargo pantolonunun içine sokuyor. "Selam patron. Sadece sohbet ediyorduk."

"Ona dokunuyordun. Neden?"

Saçımı düzelterek araya girdim. "Sorun değil Cal. Plan yapıyorduk."

"Ne için plan yapıyordunuz?"

Öfkeli görünüyor. Bronz teninde tepedeki ışığın altında ter parıldıyor ve saçları işten dolayı dağınık, bu da gözlerindeki kaotik bakışı artırıyor.

"Sinemaya gideceğim," diyor Dante, şaşkın bir ifadeyle. "Netflix ve chill, belki."

"Sen ne sikimsin."

Aman Tanrım.

Gözlerim mavi tabaklara dönüştü.

Jason Bateman caps'i beynimde dönüp duruyor ve parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirmeye başlıyorum; aniden beni boğmaya kararlı ağır bir yün palto gibi hissettiren saçlarıminı.

Cal bana bakarak görünmez olma girişiminin başarısız olduğunu doğruluyor. Son derece gergin bir gülümsemeyi zorlayarak bilgisayar ekranına dönüyorum ve o fark etmeden önce "Lucys" satırını geriye doğru kaydırmaya başlıyorum.

"Yarın gece ona burada ihtiyacım var. Onu geç saate kadar tutacağım," diyor Cal, bizden sadece iki adım uzaklaşana kadar yaklaşarak.

Dante araya giriyor ve bana bilmiş bir göz kırptıyor. "Endişelenme. Belki gelecek hafta."

"O zaman da meşgul." Gözlerini kırpmadan ona bakıyor. "İşinin başına dön."

Hafifçe kıkırdayan Dante, hiç etkilenmemiş bir halde Cal'in omzuna bir yumruk atıyor ve başını bana doğru eğerek veda ediyor. "Duydum, patron."

Dante'nin kafasına bir bere geçirip garaja doğru ilerleyişini izliyorum.

Kapı kapandığında Cal, "Bana şu envanter raporunu yazdır," diyor ve kalçalarımız birbirine çarpana kadar masada yanıma yanaşiyor. Bir adım bile uzaklaşmıyor.

Sertçe yutkunarak saçlarımı iki elimle topluyorum ve omzumun üzerinden gevşek bir şekilde sarkana kadar oynatıyorum. "Tabii, ama o neydi?"

"Ne neydi?"

"Cal." Tek söylediğim bu çünkü onun aptal olmadığını biliyorum.

Avuçlarının üzerinde öne doğru eğiliyor, eklemleri kollarının genişliğinden aşağıya doğru yayılan baskı ve gerginlik nedeniyle şeffaf görünüyor. Açılmış parmakları masanın üzerinde iki yumruk haline gelene kadar ellerinin içinde kıvrılıyor. Sonra sol tarafa bakıp gözlerimle buluşuyor. "Çünkü sen tatlısın, o ise bela."

Verdiği yanıt karnımı şişiriyor. Bana tatlı demesine takılmamaya çalışıyorum ve odağımı diğer açığa kaydırıyorum. "Oh... şey, arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"O da bir bela."

Dudağımı kemiriyorum. "Ve sen benim sorunlarla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Bana sadece raporu yazdır, Lucy. İşe dönmem gerek."

Ondan uzaklaşıyorum ve aradığı şeyi bulmak için programda geziniyorum. Kafam karışıyor çünkü Dante'nin Cal'in benimle "kişisel olarak ilgilendiği" yönündeki değerlendirmesi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum - kesinlikle öyle görünmüyor. Ama aynı zamanda Dante'nin küçük tuzağına düştü ve herhangi bir Netflix ve ürpertiye bariz bir şekilde durdurdu.

Aklıma tek bir açıklama geliyor: *Rahibe*.

Birlikte geçmişimiz ve Emma ile olan arkadaşlığım nedeniyle beni kız kardeşi olarak görüyor.

Mantıklı olan tek senaryo bu. Cal başka bir şekilde ilgilenseydi, cildimin yandığını hissettirecek kadar güçlü bir kızgınlık ve nefret yaymazdı.

"Buyurun," diyorum ve yazıcıdan kağıtları almak için uzanıyorum.

Onları elimden kapıyor, nefesinin altında ya "teşekkür ederim" ya da "siktir git" anlamına gelen bir şeyler mırıldanıyor ve sonra arkasını dönüyor.

Garaja gitmek üzereymiş gibi görünüyor ama kısa bir süre duraksıyor ve muhtemelen raporu masasına koymak için ofisine doğru dönüyor.

Kapıyı kilitliyorum. Cal büyüğü bir orkide bahçesine girmek üzere ve nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. Berbat bir ruh hali içinde, bu yüzden moralini düzeltmek için yaptığım hamle eninde sonunda geri tepebilir ve bir alev in liköre dönüşmesi gibi bir patlamaya neden olabilir.

Sonuç: Ben bir flambé'yim.

Nefesimi tutarak, raporu gözden geçirirken başını eğmiş bir şekilde ofisinde kaybolmasını izliyorum. Kalbim güm güm atıyor, başım dönüyor. Titreyen ellerimi sakinleştirmek için saçlarımı örmeye başlıyorum, bacağım kalp atışlarımla aynı anda aşağı yukarı sallanıyor.

Birkaç dakika geçiyor.

Bir, iki, üç, dört-

Ve sonra, Cal geri adım atıyor.

Orada öylece duruyor, kapının dışında bana bakıyor, hiçbir şey anlaşılmıyor. Gergin ve sessiz. İçindeki bir şey biraz sönüyor ve omzunu kapı pervazına yaslayıp bir elini kot pantolonunun içine sokuyor. Bana bakarken yutkunuyor. Hâlâ sessiz, hâlâ boş.

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman ve arıyor. Dehşet içindeyim, kendi havamda boğuluyorum, ne düşündüğünü bilmek için çaresizim.

Cevabımı hızlı bir nefes aldığı anda ve ardından dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktığında alıyorum.

Bir gülümseme.

Bir gülümseme.

Gülümsemesinin bulanıklaştığı noktada gözlerimden beklenmedik yaşlar döküldüğünde utanıyorum ve tüm bunları hayal etmediğimden emin olmak için onları kırıştırmak zorunda kalıyorum. Ama hayal etmedim ve o hala gülümsüyor, başını inanmaz bir şekilde sallıyor.

Dudaklarımdan küçük bir ses dökülüyor. Bir kahkaha, bir iç çekiş, imkansız bir rahatlama patlaması. Ona gülümsüyorum, daha büyük, daha parlak, buğulu gözlerimin ve acınası mutlu kalbimin arasından tüm dişlerimi göstererek.

Cal yere bakar, gülümsemesi devam eder ve arkasını dönüp ofisine doğru ilerlemeye başlar.

Yedi yaşındayken ailem bana tekerlekleri olmayan pırıl pırıl yeni bir bisiklet almıştı. Cerulean mavisi, o zamanlar en sevdiğim renkti. Küçük bir zili ve gidonundan süzülen pastel pembe flamaları vardı ve doğum günümde garajda, tekerleklerine serpilmiş konfeti havuzunun içinde beni beklediğini gördüğümde ağlamıştım. Ailemin o zamanlar çok parası yoktu ve bana yeni bir bisiklet alacak paralarının olmadığını söylediler, bu yüzden hiç beklemiyordum.

Çok büyük bir sürprizdi. İnanılmaz, düşünceli bir hediye.

O mavi bisikleti gördüğümde, annem ve babamın onu alabilmek için çok fedakârlık yapmış olduklarını bildiğimden, içimde oluşan sevinç duygusunu hiçbir şeyin tekrarlayabileceğini düşünmüyordum. Küçük bir çocukken bile bunu biliyordum.

Elmacık kemiklerimi gıdıklayan gözyaşlarımla burada dururken, hayatın en gerçek hazinelerinin beklenmedik anların içinde yaşadığını biliyorum. Ayaklarımızı yerden kesen ve nefesimizi kesen o küçük ters köşeler.

Aileme bisikletin aldığım en iyi hediye olduğunu ve hiçbir şeyin onu geçemeyeceğini söyledim.

O zaman ciddiymdim.

Ama sonra.

Cal bana gülümsedi.

Bölüm 10

I Bir hafta sonra bir Pazar öğleden sonra Cal'dan mesaj aldığım da her tarafım kedilerle kaplıydı.

CAL:

Bir saat içinde dükkanda
buluşalım.

Telefonumun ekranına göz kırparak ona bir cevap gönderiyorum.

BEN:

Şu anda gönüllüyüm. :)

Ona kendimin ve siyah beyaz evcil bir stenografi olan Bay Perkins'in bir selfie'sini gönderiyorum.

Cal söylemeden önce birkaç dakika geçti:

CAL:

Lütfen

"Lütfen" beni yakaladı, tıpkı onun bildiği gibi. Her ne ise, önemli olmalı. Ünlem işaretleriyle dolu bir yanıt göndererek, kucağım da memnuniyetle mırıldanırken Bay Perkins'in tüylerini okşuyorum. Diğer gönüllülerden biri olan Gemma kedi odasında yanımda oturuyor, kumral saçları eklektik Ikea aydınlatma armatürünün altında kırmızı çizgilerle parlarken avuçlarına yaslanıyor.

"Görünüşe göre bugün erken çıkmam gerekiyor," diyorum profiline bakarak.

Gemma çok güzel; benden biraz daha yaşlı, otuzuna merdiven dayamış ve Knox adında bir adamla nişanlı. Aralık ayındaki düğününe davet edildim ve *en sevdiğim* mevsim olan tatil sezonunu başlatacak olan bu kış etkinliğini dört gözle bekliyorum.

Pırıltılı yeşil gözleriyle bana bakıyor ve Lima Bean adında bir kedi bileğini iki patisinin arasına sıkıştırdığında hafifçe gülüyor. "Acil durum mu?"

"Henüz emin değilim. Patronum ama Pazar günleri kapalıyız. Bir saat içinde onunla dükkânda buluşmamı istedi."

Cal ile olan iş ilişkimi biraz bildiği için elbette kaşlarını oynatıyor. İşte bu yüzden Gemma ve Alyssa çok iyi anlaşıyor.

"Basit bir şey olabilir. Skandal da olabilir."

"Skandal değil."

"Karar vermeden önce bana bir resim göster," diye sırtıyor.

Ondan çekiniyorum. Sonra vazgeçiyorum ve Alyssa'nın bana bir milyon erime ve salya emojisıyla mesaj attığı Google fotoğrafını aramak için cep telefonumda geziniyorum.

İç çekerek ona ekranı gösterdim.

Gözleri patladı. "Skandalın eli kulağında."

"Hayır, değil." Elimde olmadan homurdanıyorum, yanaklarım kıpkırmızı olurken gülümseyerek başımı sallıyorum. "Öyle bir şey değil. Cal... ilgisiz," diye devam ediyorum. "Her şeyle."

"Her şey mi?"

"İşi dışında her şey ve..." Burnumu kıvırıyorum. "Görünüşe göre orkideler."

Omuz silkiyor. "Yani, size her zaman çiçek getirecek çalışkan biri. Bana kazanan gibi geliyor."

Yarı uykulu kediden kendimi kurtarıp ayağa kalkarken ve taytımın önündeki smokin tüylerini fırçalarken bir kahkahayı paylaşıyoruz. Neredeyse her Pazar burada gönüllü olarak çalışıyor, kedileri kucaklıyor, köpekleri gezdiriyor, mama ve su kaplarını dolduruyor ve kulübeleri derinlemesine temizliyorum. Hayvan barınağının adı *Forever Young* - yaşlı köpekler ve kediler için bir sığınak; yaşlılık yıllarını geçirebilecekleri ve hayvan kontrolünde veya yüksek ölüm oranına sahip bir barınakta ölüm sırasına oturmaktan endişe duymayacakları bir yer.

Dava benimle konuştu.

Her zaman daha az arzu edilen şeylere karşı bir zaafım olmuştur. Göz ardı edilenler. Tıbbi sorunları olan bir çocuk olarak büyüdüğüm için

Popülerlik. İlkokulun büyük bölümünde ya alay edildim ya da görmezden gelindim, ameliyatlar ve prosedürler nedeniyle çoğu zaman derslere giremedim ve bazen kalp monitörü taşımak zorunda kaldım. Beden eğitimi derslerine her zaman en son seçilirdim ve bu, katılabildiğim günler için geçerliydi. Çoğu zaman nefesim kesilir ve oturmak zorunda kalırdım. Sınıf arkadaşlarım bana özel muamele yapıldığından şikayet ederlerdi - onlar tur atarken ben kenarda otururdum. Ama bilmiyorlardı ki, onlarla birlikte koşmak için her şeyi yapardım.

Durumumun gerçek bir "engel" olmadığını, sadece benim bir parçam olduğunu hissetmem yıllarımı aldı. Farklı bir parçam. Eşsiz bir parçam. Bazen bu parçam aktivitelerimi ya da planlarımı engelledi ama kalbimin sevgisini asla engellemedi. Ve sonuçta her şey bununla ilgili. Diğer insanları sevmek, nimetlerimizi sevmek, kendimizi sevmek.

Dürüst olmak gerekirse, akranlarım daha az insan olduğumu ya da bir şekilde eksik olduğumu iddia ettikçe, daha fazla sevgi vermek istedim. Etrafımdaki iyi olan her şeyi daha çok takdir ettim.

Bu yüzden zamanımı genç, enerjik yavru köpekler ve kediler için es geçilen yaşlı hayvanlarla geçirmeyi seçiyorum. Bu tatlı ruhların göz ardı edilmesi adil görünmüyor çünkü yaşları onları birçoklarının gözünde "daha az" yapıyor.

Yaşlılık bir engel değil; bir armağandır.

Ve sonunda ben de öyle olduğum gerçeğini kabul ettim.

Gemma'ya veda ederek, odadan çıkıp ana koridordan binanın önüne doğru hızla ilerlemeden önce Cal ile ilgili gelişmeleri ona aktaracağıma söz veriyorum. Vera masasına tünemiş, gönüllüler için yaptığım yulaflı kurabiyelerden birini kemiriyor. Kendisi, cömert bağışlar ve kendi kişisel birikimleriyle sıfırdan inşa ettiği bu kâr amacı gütmeyen sığınağın inanılmaz kurucusu.

Ben yanından geçerken Vera başını bir dergiden kaldırıyor ve elini kısa, kırpılmış saçlarında gezdiriyor. "Hemen gidiyor musun, tatlım?"

"Maalesef öyleyim. Bugün işe çağırıldım."

"Oh, anlıyorum. Çok çalışıyorsun. Haftaya görüşür müyüz?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor, yanaklarının elmaları pembe ve yuvarlak, bana pembe açelyaları hatırlatıyor. Başımı sallıyorum, ana girişe doğru ilerliyorum ve ona bir el sallıyorum. "Kesinlikle. Bugün onu özlediğim için Snickerdoodle'ın karnını benim için okşa. Umarım veteriner randevusu iyi geçer."

Kurabiye lokmasını yutan Vera el sallıyor. "Sana daha sonra son durumu bildiren bir mesaj atacağım, ameliyat masraflarını karşılayabilmemiz için bağış gelmesi bir mucize," diye gülümsüyor. "Bir noktada rahatladığından emin ol, tatlım."

"Bu günlerden birinde!" Otoparka doğru adım atmadan önce omzumun üzerinden sesleniyorum.

Eylül ayının son haftasındayız - resmen sonbahar - ve bugün esen rüzgarda beni nostaljik hissettiren bir şey var. Bazen böyle olması çok tuhaf. Aklıma gelen kesin bir hatıra yok, kesin bir an yok, ama tam olarak belirleyemediğim bir anıya kapılmış gibi hissediyorum.

Deja vu gibi bir şey ama sarsılmak yerine sıcak hissediyorum.

Ruhum sıcak hissediyor.

Bugün adımlarımı hafifleten ve camı kırık dükkâna doğru otuz dakikalık bir yolculuk yaparken gülümsememi besleyen şey sonbahar esintisinin gıdıklaması. Park yerine girdiğimde Cal'in bisikletinin boş alanlardan birinde tek başına ve boşa durduğunu fark ediyorum.

Arabadan inip içeri girdiğimde o bulanık his hâlâ göğsümün derinliklerindeydi, çingiraklar ruh halimi tamamlıyordu. "Cal?" Etrafta onu arıyorum, ofisine göz atıyorum, sonra dinlenme odasına bakıyorum. Hiçbir yerde bulamayınca servis kapısını itip bölmelere bakıyorum. "Cal?"

Sonunda, boğuk sesi depo gibi görünen bir yerden bana doğru geliyor. "Burası," diyor. Kapı yarı açık, bir ipten sarkan tekil bir ampul, ileri geri hareket ettiğini gördüğüm tanıdık gölgeye cansız bir aydınlatma sağlıyor.

Fırçalanmış gibi göründüğümü fark ederek siyah taytımdan daha fazla kedi tüyü temizliyor ve avuç içlerimin ortasına düşen büyük boy kazağını yeniden ayarlıyorum. Saçlarımın yıkanma zamanı bir gün geçmiş, dev bir topuz haline getirilmiş ve kuru şampuanla delik deşik edilmiş ve yüzüm, kalitesiz bir maskara uygulaması ve çilekli dudak balsamım dışında makyajsız.

Köpek kulübesi gibi koktuğumdan oldukça eminim, bu yüzden ona doğru yürürken panikliyorum ve çocuklar için satın aldığım ve gözle görülür bir şekilde görmezden geldikleri greyfurt kokulu el dezenfektanı şişesine batırıyorum.

"Lucy," diye bağıyor, kafasını dışarı çıkararak. "Buraya gel."

"Geliyorum," diyorum ona, dezenfektanı boynuma, köprücük kemiğime ve kollarıma sürerken bir yandan da koşmaya başlıyorum. "Kusura bakma. Tam olarak hazırlıklı değilim."

Cal uzamış kirli sakalını kaşıyor, yaklaştığımda gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne için hazırlandın?"

Seni görmek için.

"İş."

"Bana iyi görünüyorsun." Bunu rahatça, kolayca söylüyor, gözleri kademeli bir çekişle üzerimde geziniyor, babetlerime iniyor, sonra geri çekiliyor. Gözlerini kırıştırarak ekliyor: "Muayene odası gibi kokuyorsun. Ve C vitamini."

Ona gergin bir kahkaha atıyorum ve üst düğümü çekiştiriyorum. "Peki, neye ihtiyacın vardı?"

Tereddüt ederek, mekanik parçalarla dolu raf ünitelerinin bulunduğu duvara doğru dönmeden önce bir uğultu çıkarıyor. Depo odası küçük, bu yüzden beni içeriye doğru götürürken vücut ısısı ve topraksı erkek kokuları tarafından anında yutulduğumu hissediyorum.

"Bugün bir arkadaşımın arabası üzerinde çalışıyorum. Başsı sıkışmıştı ve ben de zaten buradaydım, o yüzden bir göz atmayı teklif ettim. Sorun şu ki, yarın sipariş verebilmek için envanter taraması yapıyordum. Bütün gece burada kalmak istemiyorum ve senin devralmanı umuyordum. Sana iki katını öderim."

Tek duyduğum "o".

Alt dudağımı dişlerimin arasından sıyrarak başımı sallıyorum, stokları inceliyorum. Ateşleme manyetosunun ne olduğunu sormam gerekirdi ama ağzımdan çıkan soru "Kimin arabası?" oluyor.

"Ne?" Cal'ın kürek kemikleri, üst rafa uzanıp karıştırmaya başlarken, tankının ince malzemesini geriyor.

"Araba," diye açıklıyorum, orta rafı gözden geçirirken kollarımı ileri geri sallayarak soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. "Bugün üzerinde çalıştığın araba."

Duraksıyor, eli tozlu bir kutuya uzanıyor. Eşyayı bırakıp bana doğru dönüyor, gözleri tungsten ampulün altında merakla parlıyor. Yüzünde bir sırıtışın gölgesi var. "Neden?"

Kahretsin, peşimde.

"Sadece merak ettim,"

diye omuz silkiyorum.

"Sana söyledim, o bir

arkadaş."

"Tamam." Islık çalmaya başladım çünkü ıslık çalmak insanı ilgisiz gösterir. Tamamen soğukkanlı ve sakin. Hiç de balık tutuyormuş gibi değil.

Cal baş ve işaret parmağını ağzının kenarlarında gezdiriyor, sanki gülümsemenin izlerini yok etmeye çalışıyor. "O benim metreslerimden biri. Sahip olduğum haremden."

Şaka yaptığını anlamam biraz zaman aldı.

Cal gardını indirip benimle -ya da herhangi biriyle- şakalaşmaz ama nadiren de olsa şakalaştığında, bu her zaman kalbimi pıt pıt attırır.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Harika."

"Adı Jolene." "Güzel isim."

"O çok güzel. Tüm sevgililerim arasında en sevdiğim." Kollarını kavuşturuyor, başını yana eğiyor. "Düzinelerce var."

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı pil kutularının üzerinde amaçsızca gezdirirken kıkırdamalarımı bastırmak için öksürüyorum. Uzun kirpiklerimin arasından sadece gözlerimle ona baktığımda, kurtulmayı başaran yarım gülümsemenin tadını çıkarıyorum. Ağzının sadece bir köşesi yukarı kalkmış, gözlerinde bir mizah titreşimiyle bana bakıyor.

Keşke bu anı şişeleylebilsem; paketleyip içimde saklayabilsem, Cal'imın hala orada olduğunu hatırlatmaya ihtiyaç duyduğumda açabilsem.

Dudaklarındaki gülümseme kaybolana ve gözlerindeki ciddiyet başka bir şeye dönüşene kadar göz göze gelmeye devam ediyoruz. Tenimin sıcaktan kızarmasına neden olan bir şey. Birkaç hafta önce şarap barında Cal avucunu günah gibi kokan sırtıma bastırdığında ve kulağımın kabuğuna göğsümde şimşekler çaktıran ve boğazımı tırmalayan tek bir kelime fısıldadığında beni ele geçiren duygunun aynısı.

Yanaklarımdaki ateş bu depoyu bir fırına çevirmeden önce konuyu değiştirmek zorunda kalıyorum. Gözlerimi kaçırarak ipi koparıyorum ve dikkatimi tekrar mekanik parçaların dizilişine çekiyorum. "Yani, envanter. Heyecan verici. Yapmak zorunda mıyım-"

Bölmelerde yankılanan neşeli bir kadın sesiyle bölünüyorum.

"Cal? Hediyelerle geldim."

Cal açık kahverengi gözlerinin içinde kaynaşan her neyse gözlerini kırıştırıyor ve uzun bir iç çekerek yanımdan geçip gidiyor. "Özür dilerim. Bir saniye."

Ardından, kapının hemen dışında duruyorum ve elinde bir kese kağıdı ve bir içecek taşıyıcısıyla garajda dolaşan bir kadın görüyorum.

İki kahve.

Cal'in kendisine doğru geldiğini fark edince, "Biraz krema ve bir düzine donut deliği ile Americano," diye ilan ediyor.

Elindeki bir sürü şeye bakıyorum ve onun kahveyi nasıl sevdiğini tam olarak biliyor gibi görünmesi karşısında dudağımı ısırıyorum.

Sonra gözlerim onun yüzüne kayıyor.

Ve nedense içim bozulmuş süt gibi pıhtılaşıyor. O *çok* güzel.

Gizemli kadın başını Cal'in iri gövdesinin etrafından dolaştırıyor ve benim kapının yanında durup uzun kollu elbisemin kenarlarını düzelttiğimi fark ediyor. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim Cal. Bir kahve daha alırdım."

Cal omzunun üzerinden bana bir bakış atmadan önce onun önünde duruyor. Tanıştırma konuşmasını yaparken avucuyla ensesine masaj yapıyor. "Bu Lucy, yeni resepsiyonistim. Bugün benim için sayım yapacak," diyor ve birkaç adım öteden benim şaşkın bakışlarımla karşılaşılıyor. "Lucy, bu Jolene. Eski sevgilim."

Jolene.

Arkadaş.

Aslında eski bir arkadaş.

Tamam. Peki, bu iyi. İyi birine benziyor.

"Merhaba," diye selamlıyorum, elimi hafifçe sallayarak ilerliyorum. "Kahve içmiyorum ama duyarlılığınızı takdir ediyorum."

Bana gülümseyerek bakıyor, uzun, kıvrırcık siyah saçları obsidyen bir şelale gibi iki omzuna dökülürken başını aşağı yukarı sallıyor. Disney prenseslerini andıran iki büyük yeşil göz Cal'a doğru kayıyor ve onu daha çok kötü adam gibi gösteren koyu renk deri yıgınlarına karşı koyuyor. Kolları, boynu ve tişörtünün altından dışarı fırlayan göbeği dövmelerle kaplı. Vücudu atletik ve fit, yani benim gibi bütün gün kek yemekten çok spor yapmayı sevdiği açık ve göğüsleri... etkileyici. Gerçekten etkileyici.

Muhteşem bir kız.

Ve bunun neden göğsümü çökerttiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kahve içmiyor musun? Bu çok ilginç. Bana yöntemlerini öğretmek zorundasın çünkü Dunkin'den vazgeçerek tasarruf edeceğim tüm parayla muhtemelen evimin borcunu bir yılda ödeyebilirim." Bana dişlerini göstererek kahve fincanlarından birini kaptan çıkardı ve Cal'a uzattı.

Ağız deliğinden buharlar çıkıyordu. "Cal sonunda birini işe aldığını söyledi. Burayı nasıl buldun?"

Ben de gülümseyerek yaklaşıyorum. Arkadaş canlısı ve cana yakın görünüyor, bu yüzden ruhuma yayılan saçma endişe dalgalarını uzaklaştırıyorum. "Şimdiye kadar harikaydı. Çok şey öğreniyorum."

Jolene Cal'a göz kırparak çörek torbasını ona doğru iter ve kendi kahvesine uzanır. Metal bir masaya doğru döner ve zıplayarak ince topuklu ayaklarını ileri geri sallar. "İyi buldun Cal. Bunlardan nereden bulabilirim?"

Bana bakıyor ve yanağını kaşıyor. "Eskiden komşuyduk. O harikaydı."

"Harika mı? Muhteşem bir kız," diyor Jolene içkisinden bir yudum almadan önce. İçki onu haşlamış gibi yüzünü buruşturuyor. "Senin göz zevkini kıskanıyorum. Resepsiyonistim sanki onu Wish dot com'dan satın almışız da postada kaybolmuş gibi görünüyor."

İçimden kahkahalar patlıyor. "Teşekkürler," diyorum ona, bebek saçlarımı alnımdan iterek. "Bunu söylemen gerçekten çok hoş." Hâlâ gülerek ekliyorum: "Benim hakkımda. Diğer adam hakkında değil."

Sırtarak kaşlarını bir aşağı bir yukarı kaldırıyor. "Benim bir dövme salonum var. Eğer Patron Adam sana çok fazla bok verirse, gel beni gör. Aslında, yine de gel beni gör. İlk tasarımımda yarı yarıya indirim yaparım ve sana asılmamaya çalışırım."

Allık yanaklarıma tekrar yerleşiyor.

"Pekâlâ, şu envanter işini halledelim," diye araya giriyor Cal, duruşu taşa dönüşüyor. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Masanın üstündeki dosyayı al ve benimle depoda buluş. Sana yol göstereceğim."

"Tamam," diye mırıldandım.

O çekip gittiğinde, Jolene "*Gel beni gör*" diyor, ben de sırtarak başımı eğip dosyayı ve kalemi almaya koşuyorum. Birkaç saniye sonra geri dönüp Cal'e katıldım, hazırlandım ve göstergeler ve sayaçlar arasında yolumu öğrenmeye hazırım.

İçeri girdiğimde eşyaları karıştırıyordu, sırtı bana dönüktü ve iri, kaslı vücudu mucizevi bir şekilde ağırlığını taşıyan orta boy bir merdivenin üzerine tünemişti.

Utanç verici bir an yakalayıp onu dikizliyorum ve poposunun kot pantolonunun içinde nasıl görüldüğüne büyük ilgi duyuyorum. Solmuş siyah kot bugün vücuda tam oturuyor,

Her zamankinden daha az bol ve gömleği sırtını biraz yukarı çekerek bronzlaşmış teninin izlerini gösteriyor. Hareket ettiğinde, yardım edemiyorum ama-

"Kıçıma bakmayı bitirdiğinde, sana işin özetini anlatacağım."

Aman Tanrım.

Neredeyse ölüyordum.

Başka bir *yere* bakmak için arkamı döndüğümde, elimdeki dosyayı çekip alana kadar merdivenden indiğini duyuyorum.

"Sakin ol. Seninle dalga geçiyorum."

"Ben iyiyim. Her şey yolunda." *Her şey yolunda.* Boğazımı temizliyorum ve göz teması kurmaya çalışıyorum. "Tamam. Bana ne yapacağımı göster."

Her zamanki gibi her şeyin üzerinden hızlıca geçiyor ve ben utancımından hala katatonik bir halde hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama bu bir envanter, bu da kendini açıklıyor ve tek yapmam gerekenin saymak olduğuna eminim.

Bunu

yapabilirim.

Sanırım.

Cal merdiveni işaret ediyor ve üst raftaki rastgele parçaları sıralayarak yukarı tırmanmamı sağlıyor. Dalgınca başımı sallıyorum, parçaları inceliyorum ve sonra elini belimde hissediyorum.

Odaklanmaya çalışıyorum ama bu çok zor.

Dokunuşundan elektrik kıvılcımları çıkıyor, içimi dışımı aydınlatıyor.

"İyi misin? Sadece sabit durduğundan emin olmak istedim." Ben doğrulunca eli bir parça aşağı iniyor ve arka tarafımı sıyrıyor. Çekilmeden önce güçlü bir saniye orada bırakıyor. "Düşmeyecek misin?"

"Ben - ben

iyiyim."

"İiyiyim."

Dizlerim titreyerek derin bir nefes alıyorum ve Cal bana doğru eğildiğinde çok daha karmaşık hissettiren bu envanter dersini bitirmeye hazır bir şekilde merdivenden aşağı iniyorum. Omuzlarımız birbirine değerken dövmele orta parmağını sütunlardan birinde gezdirerek raporu tutuyor.

İşte o zaman kaşlarımı çatıyorum, gözlerim ikinci sütundaki listeyi tarıyor. "Klitometre nedir?"

Yemin ederim homurdanıyor.

Bir elini alnından çenesine kadar yüzünde gezdirip bir adım geri çekilirken bana bakıyor. "Bir ne?"

"Klitometre," diye tekrarladım, kafam karışmıştı.

"*Klitometre diye bir şey yoktur. Klinometre bir eğim sensörüdür. Ölçüm için kullanılır.*"

"Oh." Hatamdan dolayı utanarak geri çekildim. Geri adım atmak bu noktada benim tüm kişiliğim haline geldi. "Raporda N'nin bir kısmı lekeli. T'ye benziyor. *Klitoris* gibi ve aman *Tanrım*, gerçekten o kelimeyi sana söyledim mi?"

Bir parça sakız atıp elini tekrar yüzüne sürerken o küçük sırtıış yeniden ortaya çıkıyor. Ve tekrar. Bir süre sonra gözlerini rafların olduğu duvara, sonra da bana çevirerek, "Seni sinirlendirmem çok hoş," diyor.

Yanaklarımı havayla dolduruyorum, üflemeden önce bir saniye tutuyorum. "Patronuna 'klitoris' demenin sevimli bir tarafı yok. Hem de defalarca."

Sırtıış uzar.

Çenemi göğsüme bastırıp dudağımı ısıriyorum. Bu noktada konuyu değiştirmem gerektiğini hissediyorum, bu yüzden daha önce hiç bahsetmediği gizemli eski kız arkadaşına geri dönüyorum. "Ee, şirinlikten bahsetmişken-" diye başlarken içimi bir merak kaplıyor.

"Hayır, Jolene'le yatmıyorum," diye sözümü kesti.

Ürkütücü bir kâhin.

Bakışları bana kayıyor, sırtıış kayboluyor. "Uzun zamandır birlikte değiliz. Sadece arkadaşız."

"Oh, eğer öyleysen sorun değil."

"Teşekkürler, ama değilim."

Yalan söylediğine ikna oldum, devam ettim. "O gerçekten hoş biri. Ve güzel. Ve seni asla yargılamam ya da burnumu sokmam-" "İki yıldır seks yapmadım, Lucy."

Ağzım kapanmadan önce nefesim kesildi.

Cal kağıtları bir rafa fırlatıyor ve bana doğru dönüyor, gözleri parlıyor. Vahşi ve manyetik. Şiddetli korlar gibi içimde yanıyor. Sadece birkaç santim kalana kadar tek bir adım atıyor ve bakışlarını yüzümde gezdiriyor.

Ve sonra alçak, sabit bir sesle, "Tanrı bu çizgiyi bozan kadının yardımcısı olsun" diyor.

Yutkundu ve depodan çıkmadan önce bana sert bir bakış fırlattı.

Ben dengemi sağlamak için bir rafa uzanırken o uzaklaşıyor. Beni sarsılmış ve nefessiz bırakarak uzaklaştı.

O uzaklaşırken ben şaşkın bir şekilde bacaklarımın arasında zonklayan bir ağrıyla öylece duruyorum.

Bir saattir bu işle uğraşıyorum, milyonlarca hava filtresi ve bujiyi ayıklıyorum, erteleme için minnettarım. Cal'in sözleri beynimde roket gibi dönüp duruyor, beni kısıkırak yakalıyor ama odaklanmayı ve organize olmayı başardım.

Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında düşündükçe, muhtemelen sadece genel bir ifade kullandığımı daha iyi anlıyorum.

Kan dolaşımımı sarhoş eden viski dolu gözlerini bana dikmiş olması, aslında beni *kastettiği* anlamına gelmiyordu.

Bu çok saçma olurdu.

Bu düşünceye ters bir şekilde gülüyorum.

Beni kontrol etmeye hiç gelmedi ve bir süre önce kapıdaki çatlaktan dışarı baktığımda, onu taş grisi duvarlardan birine yaslanmış, Jolene ile derin bir sohbete dalmış ve tepedeki hoparlörden bangır bangır rock müzik çalarken buldum.

Bu görüntü karşısında kalbim garip bir şekilde çarpmaya başladı, yine endişeyle pır pır etti ama hemen sustum. Önemli bir şey değil ve kıskanmıyorum.

Gerçekten değilim.

Daha önce kıskanmak için bir nedenim olmamıştı, şimdi de yok. Ayrıca, Jolene harika biri. Rahat ve sevimli biri. Eğlenceli. Bir zamanlar çıkmalarına şaşmamalı, tam Cal'in hoşlanacağı türden bir kıza benziyor. Seksi, maceracı, sinirli. Muhtemelen bir motosikleti vardır. Bahse girerim birlikte motosiklet sürerlerdi ve ayın altında siyah çitler ve küçük motorcu bebekler hakkında uzun konuşmalar yaparlardı.

Sorun değil.

Ben iyiyim.

İyi *olmayana* kadar iyiyim. Bir anda, gafil avlandım.

Merdivenin bir tarafına çok fazla yaslanıyorum ve dengemi kaybediyorum. Her şey sola doğru eğiliyor, altımdan devriliyor ve düşerken tutunacak bir şey bulmaya çalışırken çırpınarak aşağı iniyorum.

Ne yazık ki, kalitesiz raflardan birinden çıkan bir çiviye tutunuyorum.

Düşüşün ortasında olduğum için, çivi elimi delmekle kalmıyor, kesip açıyor. Ben beton zemine doğru ağır çekim gibi görünen inişimi yaparken avucumun alt tarafını yırtıyor.

Acı hemen hissedilmiyor, şok ve adrenalinin etkisiyle bir anlığına içindeki hava boşalıyor. Garip bir şekilde, önce kuyruk sokumumdaki ağrı hissediliyor.

Çekiniyorum.

Sıkılmış dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum. Ve sonra... *beni vurdu.*

Yakıcı, kör edici, korkunç bir acı.

Yaralanmamış elimle kendimi destekleyerek hasara cesurca bir bakış atıyorum ve anında korkmaya başlıyorum. Panik beni bir ilmik gibi kavıyor.

Kan.

Her yerde kan var.

Fışkırıyor, sızıyor ve kolumdan aşağı damlıyor, kazağımı kirletiyor ve yerde küçük su birikintileri bırakıyor.

Çılgılık atıyorum. "Cal!"

Beni Sevendust'tan duymuyor, bu yüzden ayağa fırlıyorum, elimi kuduz bir rakunu tutar gibi mümkün olduğunca uzağımda tutuyorum.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için tüm irademi kullanarak, yıpranmış ve tökezleyerek kapıdan hızla çıkıyorum. "C-Cal," diye tekrar bağıriyorum, garajın uzak ucunda ona odaklanana kadar çenemi yukarı kaldırıyorum.

Beni görünce doğruldu, bir an dondu kaldı.

Gözlerimiz kilitlendi.

Sanki kolumdan dirseğıme doğru damlayan ve arkamda bir katliam izi bırakan parlak kırmızı kan litrelerini göremiyormuş gibi elimi daha yukarı kaldırıyorum. "Kanıyor," diye mırıldanıyorum, panik atak geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Cal gerçekliğe geri döner gibi olur ve kahve fincanını yere fırlatır, kalan kahve her yere dökülür. Jolene dehşet içinde bakar,

bir el ağzını kapatıyor.

"Tanrım," diyor Cal gergin bir nefesle ve bana doğru yöneliyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar, sadece üç dev adımda bana ulaşıyor ve yaraya daha yakından bakmak için elimi tutacağını düşünüyorum ama yapmıyor.

Ben daha nefes alamadan bir kolu dizlerimin altına giriyor, diğeri sırtımı kavıyor. Beni havaya kaldırıp kendine çekiyor ve fısıldayarak, "Kahretsin, günüşiğim, seni yakaladım" diyor.

Kalbim tekliyor.

Sözleri, dayanılmaz acıyı ve kan kaybını gölgede bırakmayı başarıyor ve gözyaşlarımın yüzümden akmasına neden olan da *bu*. Belki de her şeyin bir kombinasyonudur, ama belki de onun sözleridir.

Belki de beni bir hazine gibi tutarak yıldırım hızıyla dinlenme odasına götürürken bana "günüşiğim" demesindendir.

Yaralı elimi kol uzunluğunda tutmaya devam ederken sabit durması için ensesine yapışıyorum ve kanın kıpkırmızı akmaya devam etmesini dehşetle izliyorum.

"Nefes al, tamam mı? Tuttum seni," diye yineliyor dinlenme odasına girdiğimizde.

Cal beni masalardan birinin üzerine yatırıyor, dizlerimin arasına girip bileğimi tutuyor. Boştaki eliyle arkasına uzanıp tişörtünü başının üzerinden çekerek kumaşı hızla avucumun etrafına sarıp sıkıca tuttuğunda nefesim kesiliyor.

Başım dönüyor. Başım dönüyor. Midem bulanıyor.

Güvenli.

Şu anda Cal bacaklarımın arasındayken kendimi güvende hissediyorum, sırtındaki tişörtle yarama baskı yapıyor, gözleri küstah bir endişeyle dolu.

"Nefes al, Lucy."

Tekrar ediyor.

Birkaç kalp atışı boyunca bu pozisyonda kalıyoruz. Cal'ın yüzü o kadar endişeyle dolu ki hangimizin tehlikede olduğunu unutuyorum. Elim i iki eliyle tutuyor, sıkı ve güvenli bir şekilde kavıyor ve histeri beni batırmadan önce nefeslerim nihayet düzene girmeye başlıyor.

"Siktir, ilk yardım çantasını getireyim." Alnını bir anlığına benimkine yaklaştırıyor, sonra geri çekiliyor. "Bunu sıkı tut. Üzerine baskı yapma."

Başımı sallıyorum, gözlerim dalgalanarak kapanıyor, sonra yavaşça açılıyor.

Bakışlarım benden sadece birkaç santim ötedeki çıplak göğsüne takılıyor. Boynunda gümüş bir zincir var, zincirden sarkan bir kolye ucu var; kalp şeklinde örülmüş.

tiz nota anahtarına.

Ben daha fazla inceleyemeden Cal çoktan gitmiş, odayı arkamdan geçmiş oluyor. Kiti ararken dolapların açılıp kapandığını duyuyorum ve pamuk kılıflı elimi tutarken cılız bir nefes alıyorum.

Kapı aralığında duran Jolene'i hayal meyal fark ediyorum, yıpranmış görünüyor, iyi olup olmadığını soruyor, ama cevap veremeyecek kadar sersemim.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Nefes al, Lucy.

Cal yanıma dönüyor, tişörtü çözüyor ve yarayı inceliyor. Benimle konuşuyor, elimle ilgilenirken beni sakinleştiriyor ama ben çoktan zamanda geriye savrulmuş, bir anı tarafından çalınmış durumdayım...

"Nefes al, Lucy."

Cal beni yüzme havuzundan çıkardı.

Ona bakıyorum, titriyorum, ciğerlerim sıkışıyor, göğsüm ağrıyor. Nefesimi tutamıyorum.

Tekrar söylüyor, yakışıklı yüzü öğle güneşini gölgeliyor. "Nefes al, Lucy."

Etrafımda bir kargaşa var, ama tek gördüğüm o. Tek duyduğum o. Hissettiğim tek şey göğsümün ortasına bastırıldığı, parmaklarını açtığı ve beni ortaladığı eli.

"O iyi mi? Cal! O iyi mi?" Emma.

Emma ve Cal, kurtarıcılarım.

Uzaktan siren sesleri geliyor. Birisi ambulans çağırdı. Ama ben zaten güvende hissediyorum.

Cal bana nefes almamı söylüyor ve Emma elimi tutuyor. Ben iyiyim.

Ben iyiyim.

Onlar burada olduğu sürece iyi olacağım. Nefes alabiliyorum.

Bölüm 11

THaftalar uçup gidiyor ve elim güzelce iyileşiyor. Cuma günü dikişlerim alındı ve herhangi bir uyuşukluk ya da başka bir belirti yaşamadım, bu yüzden iki hafta tıbbi izin için işten ayrıldım, Nihayet yarın dükkana geri dönüyorum.

Ampütasyona ihtiyacım olmadığı gerçeğini kutlamak için - ki kendimi bunun bir şekilde iyi olduğuna ikna etmişim çünkü teknoloji artık çok gelişti, muhtemelen Tony Stark gibi alev makinesi olarak kullanılabilen süper havalı bir biyonik el alacaktım - Alyssa birkaç kasaba ötedeki favori pizza salonumdan ince hamurlu bir pizza ile geldi.

Ve şarap. Her zaman şarap.

"Kimse pizzanın üzerine yeşil zeytin koymaz," diyor gerçek suç belgesellerini izlerken ağzındaki lokmadan. "Bu gerçekten iğrenç bir şey."

"Bu bir seçenek, yani belli ki insanlar pizzaya yeşil zeytin koyuyor." Huffs.

Vejetaryen olmadan önce pepperoni severdim, bu yüzden tuzlu zeytin -Hatta cesur hissediyorsam dereotu turşusu da ekstra soğanla birlikte lezzetli bir alternatif olabilir.

Alyssa aynı fikirde değil, bu yüzden et sevenler için bir calzone sipariş etti, ancak doğrudan şaraba gitmeden önce sadece bir ısırık aldı.

Lemon oturma odasının karşısındaki köpek yatağında ilgisiz bir şekilde uyuklarken, Kiki ayaklarımızın dibinde gözleri yuvalarından fırlamış bir şekilde yatıyor ve bir parçanın düşmesini bekliyor. Alyssa Kiki'ye gizlice bir parça sosis uzatıyor, ben de elini geri çekiyorum. "Sosise sosis yedirmek yok. Zaten 10 kilo fazlası var."

"Yine de yüzü."

"Biliyorum. Bu yüzden fazla kilolu."

Alyssa dudaklarını büzerek koltukta kayar ve ayaklarını minderine uzatır. Şarabına uzanıp birkaç yudum alıyor ve ardında kızılçık öpücüğü bırakıyor. "Sosis demişken, eviniz harika görünüyor."

Homurdanıyorum.

Bunu hep yapar - cümleye "bahsetmişken" diye başlar ve sonra tamamen alakasız bir şey söyler. Rahat yaşam alanına göz gezdirirken başımı onaylarcasına sallıyorum. Son zamanlarda daha ev gibi görünüyor. İşten arta kalan zamanımı iyi değerlendirdim ve dekorasyona yardım etmesi için annemi davet ettim. Utanç verici bir şekilde, iç tasarıma tam olarak kendimi veremeyecek kadar meşguldüm, bu yüzden duvarlar hala steril ve boştu. Kendimi mürekkep ve külden yapılmış sayfalarda kaybetmek gibi daha ağır görevler için reddedildim.

Home Goods'ta üç saatlik bir alışveriş çılgınlığı bunu değiştirdi ve şimdi fildişi bir kanepede aşırı pahalı mercan rengi yastıkların arasında otururken terlikle kaplı ayaklarım yeni adaçayı ve beyaz alan halısına dokunuyor.

Duvarların hâlâ yeni bir boyaya ihtiyacı var - belki bir deniz meltemi mavisi - ama şimdilik idare edecekler. Elim çalışmadığı için annem çeşitli sanat baskıları ve aile fotoğrafları astı, ben de alana serpiştirmek için bir kutu elden düşme biblo çıkardım.

Sonunda *evim* gibi hissetmeye başladım.

Onların evi, benim evim.

Birbirleriyle değiştirilebilirler.

Alyssa ve ben Benjamin Moore ve Behr boyalarının artılarını ve eksilerini derinlemesine incelerken, cep telefonum yanımdaki masadan sinyal veriyor. Elimi uzattım, adını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

CAL:

Nasılsın?

Organik bir gülümseme yükseliyor. Cal son on dört gündür a r a s ı r a beni kontrol ediyor, şöyle mesajlar gönderiyor:

Elin nasıl?

İyileşiyor musun?

Daha iyi misin?

Aklımda hepsi şu anlama geliyordu: *Senin için endişeleniyorum.*

Tabii ki, bundan bir anlam çıkarıyor olabilirim - sonuçta Cal bana hassas bir tip gibi gelmiyor.

Kırılgnalık ve empati anları yakaladım; *benim* için empati. Hâlâ içine kapanık, mizacı pelüşten çok dikenli ama hiçbir şey beni kollarında taşıdığı ve yıllar önceki o sıkıntılı sesiyle nefes almamı söylediği o öğleden sonrasının anılarını silemeyecek. Yüzüne kazınmış, kaşlarını büken ve alnını kırıştıran endişe çizgilerini asla unutmayacağım. Gözleri buğulanmıştı, koyu kahverengi kenarları gerginlikle doluydu, altın rengi benekleri ise şefkatle parıldıyordu.

Beni arabamla hastaneye götürdü, sonra taburcu olana kadar orada bekledi, beni eve bıraktı ve bisikletini almak için dükkana geri döndü.

Cal bir kez bile şikayet etmedi ve kalbim yükseldi. Hâlâ da yükseliyor.

Ve o günle ilgili sonsuza dek akılda kalacak olan da bu. Kan, korku ya da acı değil, sadece Cal ve onun yumuşak yanları.

Gülümseme hâlâ yerinde, Alyssa mesajlarımıza göz atmaya çalışarak üzerimde gezinirken ben bir cevap yazıyorum.

BEN:

Çok daha iyi! Cuma günü dikişlerimi aldıldım ve her şey iyi görünüyor. Yarın döneceğim. Umarım beni çok özlememişsinizdir. ;)

"Aman Tanrım, flört ediyorsun Lucy. İçinde olduğunu biliyordum," diyor Alyssa. Ardından gelen saman sarısı saç kırbacı bana gurur duyduğunu söylüyor.

Yüzüm ekşidi. "Ne dedin? Bu flört etmek gibi mi geldi?" "Ah, evet. Göz kırpma emoji'si bile ekledin."

"Tanrım... İsteyerek yapmadım. Sadece aptalca davranıyordum." Mesajda "okundu" yazıyor ve hemen yüzüm kızarıyor.

Alyssa başını sallayarak ve birkaç yudum şarap içerek koltuğa geri yerleşti. Benim beyaz şarap tercihime karşılık o kırmızı şarap seviyor, bu da zıt kişiliklerimizle paralellik gösteriyor. O benim sağlıklı mütevazılığımıza karşı seksi bir siren. Yine de içten içe ikimiz de şarabı seviyoruz.

Merlot, kadehin sapını çevirirken, yakut uçlu parmakları ve kırmızı dudaklarıyla eşleşiyor. "Neden olmasın? Adam ateşli. Sen de ateşlisin. Flört etmek uygun ve kaba, kirli seks kaçınılmaz."

Yanıtını görmekten korktuğum için telefonu bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Analizleri boynumu yakıyor ve bana Cal'la depoda paylaştığımız, gözlerimin içine bakıp Tanrı iki yıllık bekârlığını bozan kadının yardımcısı olsun dediği o alevli anı hatırlatıyor.

Hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil.

Sözleri iki haftadır otomatik olarak tekrarlanıyor, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle. Ölü olan benim libidom.

Dudağımı dişlerimin arasında sıkarak ona bakıyorum. "Yalan söyleyip... *bağışıklığım* olduğunu söylemeyeceğim," diye itiraf ediyorum usulca, sıcaklığın boynuma tırmandığını ve kulaklarıma hükmettiğini hissederek. "Ama... ben sert, kirli seks seven bir kız değilim ve muhtemelen onun hoşlandığı şey de bu."

Bana Alyssa gibi gülüyor. Cüretkâr bir dokunuşla süzgün ve kadınsı. "Lucy, sen o kızsın. Doğru erkeğin yanında hepimiz o kıızız."

Kendi şarap kadehime uzanıyorum ve hepsini yudumluyorum. Sonra dudaklarımı kadehin kenarına yapıştırarak, "Ben bakireyim," diyorum.

Başını bana doğru o kadar hızlı çeviriyor ki saçından bir parça yiyor. "Ne?" "Evet, biliyorum. Bu utanç verici."

Beni orada durdurmak istercesine elini uzattığında kaşları çatıldı. "Hey, hayır, demek istediğim bu değildi." Dudaklarını dişlerinin arasına alıyor ve bir süre itirafın üzerine oturuyor. "Sadece bilmiyordum. Şaşırdım çünkü sen-"

"Yirmi iki."

"Yine mi hayır?" diye iç geçiriyor, başını geriye doğru eğiyor.

"Muhteşem diyecektim. Tam bir on numara."

Yanaklarımda suçluluk ve çekingenlik karışımı bir sıcaklık oluşuyor. İffetim konusunda ona hiçbir zaman göz göre göre yalan söylememiş olsam da, konu ne zaman açılrsa, muğlak yanıtlar ve hızlı konu değişiklikleriyle muhtemelen aksini ima ederek konuyu *geçıştirdim*. "Sana hiç söylemediğim için üzgünüm," diyorum ona, bir yastığa uzanarak. Yastık parlak ve mutlu, hayal kırıklığı içermiyor. "Sen tam bir seks delisisin, bu yüzden gerçeği itiraf etmekten utandım ve baharatlı hikayelerini benimle paylaşamayacağını düşünmeni istemedim. Bunlar için yaşıyorum, biliyorsun."

Dudaklarını birbirine sürtüyor, sonra da patlatıyor. "Bu dinle ilgili bir şey mi? Sinir mi?"

"Kişisel nedenler, sanırım."

"Tamam," diye başını sallıyor. "Burnumu sokmayacağım." İddiasının aksine, yastığı kucağımdan indiriyor ve hala kalçalarımın arasında duran cep telefonumu işaret ediyor. "Ancak, bu bölüme burnumu *sokacağım*. Mesajını oku."

Bacaklarımı hafifçe aralayarak telefonun daha derinlere saklanmasına izin veriyorum.

"Lucy!"

"Tamam, tamam," diyerek eşofmanımın karanlık dehlizine uzanıp telefonu çıkarıyorum. Yeni bildirimi gördüğümde içim endişe ve deneyimsizlikle kabarıyor.

Bir gözüm açık, diğeri kapalı, ekranı kaydırıyorum.

CAL:

Seni özledim. Beni özledin mi?

Omigodomigod.

Flört mü ediyor? Sarhoş mu?

Her iki durumda da, kalçalarımın arasındaki bağlantı zonklıyor, nabzım bana tamamen yabancı bir şeyle hızlanıyor. Ne söylemem gerektiğinden bile emin değilim ama parmaklarımın kendi aklı var.

BEN:

Evet.

Sonra telefonumu odanın öbür ucuna fırlatıyorum, dehşet beni ele geçiriyor. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Lys. Ben garip bir insanım."

Alyssa böylesine karanlık bir an için fazla hoppa görünüyor ama sonra uçlu dudakları yumuşuyor. "Sen bir pislik değilsin, bebeğim. Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan sensin. Nazıksın, cömertsin, komiksin ve kesinlikle büyüleyicisin. *Onun* gördüğü bu. Hepimizin gördüğü bu."

Yüzümü avuçlarımın arasına gömüyorum, korkumu, yersiz güvensizliklerimi, seksin aşka, aşkın kayba, kaybın da altın değerindeki her şeyden mahrum kalmaya eşit olduğuna dair ruhumun derinliklerindeki endişemi saklıyorum.

Kayıp, yarasızlara yara izi bırakır. Kayıp bir canlılık emicidir.

İnsanlar çoğunlukla kayıptan sonra sadece var olurlar ve bazen bunun farkında bile olmazlar. Yapraklar değiştiğinde fark etmeyi bırakırlar. Bir gün o yapraklar yeşil ve canlıdır, gün ışığını içlerine çekerler ve bir sonraki an paslı kahverengiye dönüşürler ve sonra da ölürler.

Ve biz fark etmiyoruz.

O yapraklar hep ölü gibi görünüyordu.

Ben de yıllarca böyle hissettim, o yüzden anlıyorum. Hala içimde, sürekli kahkahalarla, iyi insanlarla ve hayallerle doldurduğum küçük bir kara delik olarak yaşıyor.

Ama anlıyorum ve bundan sorumlu olmayı reddediyorum.

"Teşekkürler, Lys," diye cevap veriyorum sonunda ve onun iltifat telaşını o kara deliğe ekliyorum, ta ki kapanıp dışlerini kenara koymaktan başka çaresi kalmayana kadar.

Tılsımlı bir hayatım var. Kutsanmış bir hayat.

Ve kaybın karışık, çirkin köklerinin sızmaya hiç hakkı yoktur.

Alyssa bir süre sonra kanepemde uyuyakalıyor, şarap komasına giriyor ve avucunun içine horluyor. Bu görüntüye gülümsüyorum, salyalarının fotoğrafını çekmeyi düşünüyorum ama ona lütfetmeyi seçiyorum. Bunun yerine, kendimi kanepeden sürükleyip yatağıma uzanıyorum ve bu sırada telefonumu yerden alıyorum.

Bir yanım beni beklediğini bildiğim o küçük bildirim baloncğunu görmezden gelmek istiyor.

Ama daha büyük kısmı, rüyalarım beni yaprakların hiç ölmediği sonsuz yazlara götürmeden önce mesajını açıyor.

CAL:

:)

Kötü şans vardır, bir de kötü şans vardır.

Bir de kataloglanamayacak türden bir şans vardır. Altıncı kategori bir kasırga gibi.

Ciddi bir el yaralanması ve iki hafta işten uzak kalmanın bir kişi için yeterli bir acı miktarı olacağı düşünülebilir, ancak evren aynı fikirde değildi.

Evimi su bastı.

Alyssa Merlot şarabını yudumlayıp eve döndükten sonra gecenin bir vakti su ısıtıcısının patlaması sonucu mükemmel yeni evimi su bastı. Keşfi sabah beşten kısa bir süre önce köpekleri dışarı çıkarmak için uyandığımda yaptım.

ayağımda tüylü çoraplarımla metrelerce suyun içinden geçtim. Su ısıtıcı, yaşam alanını sınırlayan mutfaktaki küçük çamaşır odasında bulunduğundan, tüm ana yaşam alanım tehlikeye girdi.

Mahvolmuş, gerçekten.

Dışarıda köpekleri beslerken sinir krizi geçirmemeye çalıştım, göğsümü boğan hıçkırıkları çılgın kahkahalara dönüştürmeye zorladım. Komşum elinde bir fincan kahveyle güvertesinde oturuyor ve bana doğru tuhaf bakışlar fırlatıyordu, ben de ağlama kahkahaları arasında çılgınca el salladım ve o kadar geniş bir gülümseme yaydım ki eminim manyak gibi görünüyordum.

Henüz benimle resmi olarak tanışmadı. Ve şimdi, asla tanışmayacak.

O sabah köpekleri de yanımda işe götürmeye karar verdim çünkü onları bu karmaşada yalnız bırakamazdım ve annem telefonlarıma cevap vermedi çünkü onun emeklilik tanımı uyumaktı.

O kadar acelem var ki ve o sabah su basmış halının üzerinden yatak odama doğru yürümek istemediğimden, elbise dolabımdan üzerinde "Goodwill" yazan bir kutu çıkarıyorum ve üzerime giyilebilir bir kıyafet olarak nitelendirebileceğim bir şey geçiriyorum. Üzerinde "*Çiçekler için güneş ışığı neyse, insanlık için de gülümseme odur*" yazan güneş ışığı desenli beyaz bir tişört. Her şeyin birkaç yıllık olduğunu bildiğim için tişörtü esnek bir taytla eşleştiriyorum, ancak tişört biraz dar olmasına rağmen hala üzerime tam oturuyor gibi görünüyor.

Saçlarımı parmaklarımla yüksek bir at kuyruğu şeklinde tarayıp dudaklarıma merhem sürerek kapıdan çıkıyorum.

Neyse ki otoparka girerken annem beni arıyor. Rahat bir nefes alıyorum ve Bluetooth aracılığıyla ona bağlanıyorum.

"Lucy? Tatlım? Hastanede misin? Bir daha asla uyumayacağım," diye saçmalıyor. "Sana doktor randevunu ertelemeyi bırakmanı hatırlatıp duruyorum. Neredesin-"

"Anne, lütfen sakın ol. Kaygımı arttırıyorsun." İşte *bu* yüzden ona sadece "*Mesajı alır almaz beni ara*" dan oluşan sesli mesajlar *bırakmamalıyım*. Annem sinirleniyor. "Evimi su bastı. Dan Amca'yı arayıp bugün gelip gelemeyeceğini sorabilir misin?"

"Oluklar tıkalıydı, değil mi? Biliyordum." "Hayır, haftalardır yağmur yağmadı. Su ısıtıcı patladı." "Sen iyi misin? Ya tüylü torunlarım?"

"Biz iyiyiz ama Dan Amca bu işi halledene kadar birkaç gün kalabileceğim bir yere ihtiyacım olabilir. Sakıncası var mı?"

Bu aptalca bir soru. Genç Pierce Brosnan'a benzeyen garsonlar ona bitmek bilmeyen ceviche kaseleri getirirken, sahilde mimozaların izlediği derin doku masajlarını önemseydi kadar önemsiyor.

"Ben misafir odasını hazırlayayım. Akşam yemeği için şu sevdiğin vejetaryen kirpilerden yapabiliriz. Elimde malzeme var mı bir bakayım."

"Sağ ol anne. Dan Amca'nın ne dediğini bana bildir."

"Onu hemen arayacağım."

Vedalaşıyoruz ve bağlantıyı kesiyoruz, sonra bunun dünyanın sonu olmadığına kendimi ikna etmek için kısa bir an ayırıyorum. Bu iyi bir şey. Sorun yok.

Zaten döşemeleri değiştirmek istiyordum. Bu iyi bir şey.

Yeni döşemeler iyi.

Parmaklarımı atkuyruğumdan geçirerek, yapışana kadar bunu defalarca tekrarlıyorum.

Yaşasın! Evimi su bastı! Hayatımın en güzel günü!

Peptalk moralimi düzeltiyor gibi görünüyor, bu yüzden Kiki ve Lemon'la birlikte dükkana giriyorum, tek elimle gülümsememi sabitliyorum, her ne kadar köpeklerim çoktan havlamaya ve tasmalarını neredeyse yüzüstü düşecek kadar sert çekmeye başlamış olsalar da.

"Ne oluyor be?" Cal masanın arkasında dururken beni ana kapıdan hantalca geçerken görüyor ve bir otomobil dükkanında işi olmayan iki corgis'e takılmamaya çalışıyor.

Ayrıca o kadar yıpranmıştım ki ayakkabılarımı yanlış ayağıma giymişim. Yani, bu yardımcı olmuyor.

"Günaydın!" Kiki Cal'a doğru koşarken ben de esiyorum ve Lemon bekleme odasındaki sandalyeye zıplayıp yeni tahtı gibi yerleşiyor.

Dante ve Kenny dinlenme odasından kafalarını uzatıyorlar. "Şimdi de köpek kreşi mi olduk?" Kenny eğlenerek merak ediyor. "Kahretsin. Yarın Malamute köpeğimi getireceğim. Bahse girerim bütün pislik müşterileri korkutup kaçıtır."

İrkildim. "Evimi su bastı. Panikledim."

Cal kızgın görünüyor ama yine de Kiki'nin yalvaran karnını okşamak için çömeliyor. Benim utanmaz hayvanım kelimenin tam anlamıyla ayaklarının dibine çöktü, sırt üstü yuvarlandı ve güdük bacaklarını bir anda onun için açtı.

"Gerçekten üzgünüm," diye devam ediyorum, küçük tırnağımı çiğniyor, sonra da yanaklarımı şişirerek hava alıyorum. Bugün Cal'dan ne bekleyeceğimden emin değilim.

Ani hastane ziyaretimden ve ardından gelen flört sınırındaki mesajlaşmalarımızdan bu yana onu ilk kez görüyorum. Belki buraya bir hayvanat bahçesiyle gelmeseydim, beni kovmak ister gibi bakmazdı. "Başka ne yapacağımdan emin değildim ve hızlı düşünmek zorundaydım. Onları dinlenme odasında tutabileceğimi umuyordum. Köpek yatakları arabada, tuvalet molaları için onları dışarı çıkaracağım ve pislikleri temizleyeceğim."

"Sorun değil," diye homurdanan Cal, bana doğru yürümeden önce doğruldu. Bordo beresini çıkarıp saçlarını karıştırıyor, sonra tekrar takıyor. Yüzü bomboş, sekiz saat önce bana gönderdiği gülen surattan eser yok. "Hasar nedir?"

Kör edici yenilgi hissinin beni aşağı çekmesine izin vermemeye çalışarak omuzlarımı kaldırıyorum. "Belirlenecek. Amcamın bugün bakabileceğini umuyorum, kendisi müteahhittir. Tek bildiğim mutfak ve oturma odasının şu anda tamamen yaşanmaz durumda olduğu ve yeni aldığım Home Goods halımın derin deniz dalışı sırasında okyanusun dibinde bulunmuş gibi görüldüğü."

"Gel birkaç gün benimle kal."

"Evet, ben-" *Bekle, ne?* Binlerce kez göz kırparak, "Bekle, ne?" diyorum.

Cal tamamen umursamaz görünüyor, tavrı beklenmedik davetinin büyüklüğüyle uyuşmaya yakın bile değil. "Neredeyse hiç kullanmadığım boş bir odam var. Köpekler için çitle çevrili bir bahçe."

"Hayır...hayır, endişelenme. Bu çok cömertçe." "Bu pratik."

Yutkunuyorum, Cal'la bilmediğim kadar uzun bir süre aynı evde kalma fikri sol kaşımın seğirmesine neden oluyor. "Annemle kalıyorum. Her şey halledildi."

"Kırk beş dakika uzaklıkta değil mi?"

"Evet."

"Pratik değil. Dükkandan bir mil uzakta yaşıyorum."

Köprücük kemiğimi kaşırken, söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken gözlerim odanın içinde geziniyor. Teklif karşısında gafil avlanmış gibi hissediyorum. "Ben - ben uzun yola aldırıyorum. Gerçekten. Zaten erken kalkıyorum, o yüzden çok da önemli değil-"

"İşten sonra sana uğrarız, böylece kıyafetlerini ya da ihtiyacın olan diğer şeyleri alabilirsin. Yavru bir kedim var, umarım sorun olmaz."

Yine çılgınca göz kırpmaya başladım. "Yavru bir kediniz mi var?" "Evet. Cricket."

Cal'ın yavru bir kedisi var.

Huysuz, ulaşılmaz, dövme kaplı Cal'ın Cricket adında bir yavru kedisi vardır.

Üreme organlarım tıpkı Kiki'nin bahçede bir sincap gördüğünde yaptığı gibi ilgiyle canlanıyor.

Bu yeni gelişme dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, itiraz etme fırsatımı tamamen kaçırıyorum ve Cal sessizliğimi teslimiyet olarak algılıyor.

"Eşyalarını aldıktan sonra beni evime kadar takip edebilirsin. Yemek siparişı veririz."

Ben dudağımı kemirirken o masaya doğru geri dönüyor ve odanın diğer ucundaki Dante'nin bilmiş bakışlarından kaçınıyorum. "Tamam. Annemi arayıp planlardaki değişikliği bildirmem için bana bir dakika ver."

"Evet."

Sonsuz kez yutkunarak, Kenny arabamdan yatakları aldıktan ve plastik kaplara mama ve içli köfte doldurduktan sonra evcil hayvanlarımı dinlenme odasına yerleştirmek için koşturuyorum. Onlara tatlı sözler fısıldarken havlamamaları için dua ediyorum ve zihinsel olarak annemle yapacağım konuşmaya hazırlanıyorum.

Fazla düşünmemeye karar veriyorum ve son rehberimde onun adına tıklıyorum. "Selam anne. Planlar değişti."

"Tanrım, hastaneye mi gidiyorsun?"

Bıkkınlık dolu bir ses çıkarıp gözlerimin arasındaki köprüyü çimdiklediğimde dudaklarım titriyor. "Hayır, ben iyiyim. Ama aslında işten sonra gelmeyeceğim çünkü... Cal bana kalmam için boş yatak odasını teklif etti. İşten sadece bir mil uzakta, bu yüzden mantıklı."

Sessizlik bana cevap veriyor, sonunda belli belirsiz bir "Oh?" ile bozuluyor.

"Evet, ama bu hafta sonu kesinlikle geleceğim, böylece o kirpileri yapabiliriz. Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum."

"İkinizin yakın ilişki içinde olduğunuzu fark etmemiştim."

Neredeyse telefonu düşürecektim, gözlerim değerlendirmeden dolayı şişti. "Ne? Bu sonuca nasıl vardın?" "Ben dün

doğmadım, Lucy."

"Şey, durum öyle değil. Hem de hiç. Biraz bile

değil." "Tamam."

"Anne. Öyle değil."

"*Tamam*, tatlım. Sadece... beni haberdar et," diyor ahizeye doğru iç geçirerek. "Amcan bugün sabahki randevusundan sonra burada olacak. Ona yedek anahtarımı verdim."

İki parmağımla şakağıma masaj yaparak başımı sallıyorum, konu değiştiği için minnettarım. Ve Dan Amca için. "Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

"En çok seni seviyorum."

Telefonu kapatıp çok dar olan taytımın kemerine soktuğumda Cal arkamda, kapı aralığında beliriyor. Gözlerini üzerimde hissederek dönüyorum ve onu kollarını kavuşturmuş, yüzünde belli belirsiz bir sırıtışla çerçeveye yaslanmış halde buluyorum. "Ne?" Boğazım düğümlenerek soruyorum. Sanki gülen yüzü hatırlıyormuş gibi bir hali var.

"Birlikte uyuduğumuzu sanıyor."

Nasıl?

Bunu her zaman nasıl yapıyor?

Telaşlanmaya başladığımı gördü ve araya girdi. "Annen her zaman yangın tatbikatına katılan bir ispermeçet balinası sürüsünün üzerinden konuşmaya çalışıyormuş gibi konuşuyor. Duydum."

Neden?

Neden sperm demek zorundaydı ki?

Cevap verirken daha da telaşlıyım, nemli avuçlarımı kıcıma siliyor ve kaosu at kuyruğumu yüzümden üflüyorum. "Şey, o sadece meraklı. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Senin küçük masumiyetine leke sürmeye çalıştığıma inanarak yatak odanın kapısını kırdığı zamanı unutamıyorum."

O an küçük düşürücü olsa da, kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Sen sadece heceleme yarışması kelimelerim için bana yardım ediyordun."

Cal alt dudağını ısırtıyor ve mükemmel dişlerinin arasında kaydırıyor. "Doğru."

Bana attığı bakış güneye doğru bir telaş gönderiyor, sonra kapı pervazından kalkıp dışarı çıkıyor.

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamayarak nefes alıyorum.

Cal defteri ulaşamayacağı bir yerde tutuyor ve yüz hatlarını gölgeleyen şapkasıyla pamuk şeker pembesi yatak başlığına yaslanırken kelimeleri sıralıyor. "Boş zaman," diye okuyor.

"L-i-e-s-u-r-e."

"Yanlı. E benden önce," diye takılıyor.

"Ne? C'den sonrası hariç her zaman E'den önce I gelir." "Bu bir yalanlar ağı. Bunu beyninden sil."

"İngilizce zor," diye sızlanıyorum.

Omuzlarını silkip dikleştirdikten sonra gözleri spiralli defterin üzerinde geziniyor. Bana bakıyorlar, muziplik gibi bir şeyle parlıyorlar. "Var," diyor.

*Gözlerimi kırıştırıyorum, kafam karışıyor
ama yine de heceliyorum. "Sen."*

Heceliyorum, hâlâ anlamıyorum. Bunlar benim heceleme yarışması kelimelerim değil, bundan eminim.

Bunlar ben ikinci sınıftayken gördüğüm kelimelerdi. "Hiç."

*"Cal, ne yapıyorsun?" "Hecele,
Lucy."*

*"Ugh," diyorum, ama
yapıyorum. "Olmuş."*

*Çileden çıkarıyor ve zaman kaybettiriyor.
Yine de heceliyorum.*

Sonra sadece ışıltılı açık kahverengi gözleriyle tekrar yukarı bakıyor, uzun kirpikleri kaş çizgisini gıdıklıyor. Garip bir şekilde dudağını ısırtıyor ve "Öptüm" diyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, on üç yaşındaki beynim allak bullak oluyor. Onu inceliyorum, bana bakan soruyu görüyorum.

Her şey sıcak hissediyor. Tenim, boğazım, sinirlerim.

Çöl kurusu dudaklarımı ıslatarak harfleri teker teker ciyak ciyak çıkarıyorum, defteri indirip yatakta bana yaklaşmasını izliyorum.

"K-i-s-s-"

Yatak odamın kapısı fişlerle açılıyor ve annem lavanta rengi bornozuyla bana doğru onaylamayan bir parmakla bakarken Cal ve ben yatak alev almış gibi ayağa fırlıyoruz.

"Lucille Anne Hope!"

Bölüm 12

10.04.12

"Ateş/yalan"

Yaz mevsimiyle ilgili en çok özlediğim şey /ire/lies.

*Ateş böcekleri, şimşek böcekleri, ateş böcekleri. Kamp ateşleri sıcak ve parlak ama ay tepeye çıktığında arka bahçeyi aydınlatan küçük fenerlerin büyüünün yerini tutmuyorlar. Bazen onlara dilek **tutuyorum**. **Bazen** onları cam kavanozlarda yakalıyorum. Bazen onlara isim veriyorum çünkü isimsiz şeyler sadece şeylerdir.*

Ve onları hep özlüyorum.

Bu gece pencere kenarındaki bankıma kıvrıldım ve camdan dışarı baktım.

/ire/lies...

***Ben** de onun yerine yıldızlara isim verdim.*

*Toodles,
Emma*

I Cal'ın çakıllı garaj yoluna girdiğimde ve kayalar lastiklerimin altında ciğerlerime bir yumruk gibi çarptığında gerginim.

Bisikletini bitişikteki garajın altına park ediyor ve Aracımdan çıkmak için hiçbir çaba göstermediğimde ön camdan gözlerini bana kaydırarak kaskını takıyor.

Bir dakikaya ihtiyacım var.

Peyzajını, panjurlarını ve kırmızı olmasını hiç beklemediğim ön kapısını içime çekmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Kırmızı kapılar bir şekilde davetkârdır ve Cal...

Cal gri bir kapı.

Bulutlu ve kapalı, güneş ışığına şiddetle ihtiyaç var.

Belki de ev kırmızı bir kapıyla gelmiştir, diye karar veriyorum, tıpkı benim evimin Emma'yla gelmesi gibi. Belki de neşeli şeylerin insanları bulmanın bir yolu vardır.

Çiftlik tarzı küçük bir ev, benimkine benziyor ama daha da küçük. Tuğlalar benim bal sarısı tuğlalarımın aksine kırmızı ve kahverengi, çalılıklar ölmek üzere olan yabancı otlarla ve tahta parçalarının arasından çıkan tekil bir ahşap hayalet süslemeyle büyümüş. Onu tanıyorum. Eski ve yıpranmış, yıllar önce Emma onu görüp Bay Boo-tiful adını verdiğinde bir balkabağı çiftliğinden satın alınmış.

Tanrım, o hala onda mı?

Muhtemelen annesinin taşan Cadılar Bayramı dekoru küvetlerinden birinden aşırıldığını ve her Ekim ayında sergilemek için zaman ayırdığını bildiğimden gözlerim yaşıyor.

Duygularımın içinde o kadar kaybolmuşum ki, Cal'ın şoför kapımın hemen dışında durduğunu fark etmiyorum, ellerini gevşekçe kalçalarına koymuş, kaşları soru sorar gibi kalkık.

Gerçeğe döndüm ve kontağı kapattım.

Kapıyı açtığımda köpekler çılgına dönüyor, kucağımı çiğniyor ve Cal'in ayak bileklerinin etrafında dönmek için araçtan fırlıyorlar.

"Özür dilerim, dalmışım," diye hafifçe gülerek birkaç kıyafet, Cadılar Bayramı pijaması, banyo malzemeleri ve buzdolabının üstünden panikle kaptığım bir şişe beyaz şarapla dolu gece çantama uzandım. Bu ilk geceyi normalde sahip olduğumdan daha az sinirle atlatmak için buna ihtiyacım olabileceğini düşündüm - ki itiraf etmeliyim ki bu hala çok fazla.

Cal, hayvanlarım terör estirecek sincap ve sincaplar aramak için kaldırımdan aşağı inmeden önce eğilip her iki tasmayı da alıyor. "Tam olarak bir yatak ve kahvaltı değil ama umarım iş görür," diyor şapkasız saçlarını kaşıyarak. Gözlerinde bir tutam alçakgönüllülük var, sanki konaklama benim standartlarıma uygun olmayabilirmiş gibi.

"Mükemmel" demekte tereddüt etmiyorum. Başını sallayarak çantamı benden alıyor, ben garaj yolunda ona katılırken kayışı büyük omzuna asıyor.

"Haydi, seni yerleştirelim," diyor ve kolları eşyalarımınla dolu bir şekilde ilerliyor.

Kırmızı kapıdan içeri adım attığımızda, anında onun kokusu tarafından pusuya düşürülüyorum. Toprak, baharat ve sehpasının ortasında duran bir şişe difüzör çubuğundan süzülen bir miktar amber.

Cal tasmalarını çözdüğünde köpeklerim havalanıyor, kokluyor, keşfediyor ve bizi girişte bırakıyor.

İşte o zaman tamamen başka bir şey tarafından pusuya düşürülüyorum. Beni kör eden bir şey.

Bana saldırıyor.

Dudaklarımdan her sersemletici nefesi çalıyor.

Cal neden kilitlendiğimi ve iki elimi kalbimin üzerinde kavuşturarak uzaklaştığımı zaten biliyor. Botlarından sıyrılarak, yaptığım keşfi aklımdan çıkarmaya çalışıyormuş gibi botlarını yana doğru tekmeliyor. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Cal..."

"Ben ciddiym, Lucy. Çok ciddiym. Unut gitsin."

Yapamam, yapmayacağım, asla yapmayacağım.

Bu bir piyano.

Emma'nın eski piyanosu oturma odasının köşesinde duruyor, neredeyse tüm alanı kaplıyor, tıpkı Cal araba yolunda basketbol oynarken beni bahçelerine sürüklediği günden beri ruhumun tamamını kapladığı gibi. Kalın siyah kadife ile kaplanmış, kiraz ağacından ayakları

kumaşın altında. Tozla kaplanmış ve muhtemelen yıllardır dokunulmamış, öylece duruyor.

Boşta ve şarkısız.

Unutulmamış, hala korunuyor, ancak olması gereken her şeyi kaçırıyor.

Sadece var olmak.

Bu konuda konuşmak istemiyor ama umurumda değil. Konuşmam gerek. "Oynuyor musun?" Mırıldanıyorum, zihnim trans halinde.

"Hayır."

Gözlerimi enstrümandan ayırıp adama çeviriyorum. Cal, beklendiği gibi, taş yüzlü ve soğukkanlı. Yine de bana bakıyor, loş fuayede ve kalınlaşan gerilim duvarında bakışlarımı buluyor.

Parlak bakışlarımdan sonra, o çok aşına olduğum uzun iç çekişini yapıyor, sonra bir avucunu yüzünde aşağı yukarı gezdiriyor.

"Ona bakamıyorum bile," diye itiraf ediyor, sesi daha yumuşak. "Ama evim o kadar küçük ki, tek gördüğüm o. Her gün. Ve ondan kurtulma düşüncesini midem kaldırmıyor."

Her kelimedede başımı sallıyorum çünkü anlıyorum, empati kuruyorum ve konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Annemde bir süre vardı ama..." Çenesi sıkışmış duygularla titriyor. "Yapamaz."

Yutkunuyorum, başımı sallamaya devam ediyorum, sonra tekrar örtülü piyanoya dönüyorum. Gözlerimi biraz kaldırdığımda, dikkatim hemen üzerinde asılı duran çerçeveli bir sanat baskısına takılıyor. Gece yarısı mavisi gökyüzünün parıldayan ışıklarla süslenmiş bir tuvali ve ön yüzüne kazınmış bir alıntı:

Güzel şeyler asla kalıcı

değildir ve bu yüzden ateş

böcekleri yanıp söner.

Gözyaşları beni çok etkiledi.

Aşk ve kaybın çarpışması -ki bu da nihayetinde keder denen güçlü bir dolaşıklıktır.

Cal'ın ilerlediğini duyuyorum, botları ve zırhı olmadığından adımları daha hafif. Tam arkamdaydı, "Yapma Lucy" diye fısıldarken sıcak nefesi başımın arkasındaki tüyleri gıdıklıyordu.

Bu daha az talep, daha çok yenilgi, ama bu sadece gözyaşlarımdan daha hızlı akmasına neden oluyor. Beni tanıdığı o neşeli güneş ışığından daha az görmesini istemediğim için gözyaşlarımı siliyorum ama omuzlarım titriyor ve beni ele veriyor.

"Sadece bulduğum bir alıntı."

Hiçbir şey değilmiş gibi söylüyor ama hiçbir şey değil.

Hiçbir şeyden çok daha fazlası ve her şeyin ağırlığı altında eziliyorum, sanki göğsüme bağlanmış dev bir kaya varmış gibi.

"Ben iyiyim," diyorum burnumu çekerek ve gözümü kırpıştırarak. "Ben iyiyim."

Aramızda birkaç kalp atışı geçtikten sonra o anın gitmesine izin veriyorum, kara deliğin acıkmaması için onu paketliyorum. Cal bana hiç dokunmuyor ama o kadar yakın ki dokunuyormuş gibi hissediyorum. Acaba istiyor mu? Acaba kollarını bana dolamak ve beni göğsüme çekmek, her zaman ona tutunduğum gibi bana sarılmak istiyor mu?

Ona izin verirdim.

Bana sonsuza dek sarılmak istese bile çekip gitmezdim.

Bunun yerine saçlarıma son bir iç çekiş bırakıyor ve dikkat dağıtmak için kucaklaşmaktan vazgeçerek geri adım atıyor. "Çok fazla akşam yemeği seçeneğim yok ama sipariş verebiliriz. Pizza, Çin yemeği, her neyse."

"Elbette."

Tabii, iyi, tamam.

Hiçbir şeyin ayak bileklerimizi kemiremeyeceği sığ sularda yüzeceğiz.

Sarı bandın arkasında kalacağız, böylece göremeyeceğimiz şeyleri görmeyeceğiz.

Yavaşça arkamı dönüyorum, umarım gözlerim çiğ ve şiş değildir. Yapıştırdığım gülümsemenin gerçekçi görünmesini umarak. "Ne istiyorsun?" Yemek isteğine atıfta bulunarak soruyorum.

Gözlerindeki melankoli daha teklif edilebilir bir şeye dönüşüyor. Kollarını kavuşturuyor, odak noktası omzumun üzerinden atlayıp tekrar bana dönüyor. İşte o zaman küçük bir gülümseme belirliyor. "Bu yüklü bir soru."

Yüzünde bir parıltı belirirken elmacık kemiklerime bir kızarıklık yerleşiyor. Tam bir parıltı değil, ama bir ışıltıdan daha fazlası.

Sığ sularda yüzdüğümüz için imalı sözlerinde boğulmamayı tercih ediyorum. "Tayland yemeğine ne dersin?"

"Bu işe yarar." Cal bana başıyla hızlıca bir selam veriyor ve bir masa lambasını yakarak oturma odasından geçip köpeklerin hazine avına çıkmış korsanlar gibi etrafı kokladıkları bitişik mutfığa doğru ilerliyor. Artık gevşemiş olan saçlarımı iki kulağımın arkasına sıkıştırarak arkasından gidiyorum. Ortam hafifledi ama hafiflemekten çok uzak ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. İşle ilgili saçmalıklara sığınabildiğim zaman iş yerinde durum farklı oluyor.

Klitometrelerden bahsetmiyorsam tabii.

Ama burada, kişisel.

Burada, *samimi*

hissettiriyor.

Geçmiş var, konuşulmamış şeyler var, odanın köşesinde piyano şeklinde bir fil var ve bir de-

Bir kedi yavrusu.

Mutfak tezgahının üzerinde, krem rengi laminatla neredeyse kamufle edilmiş bir kedi yavrusu oturuyor. Bunu biliyordum, evet, ama tüm bu ağırlığın arasında aklımdan çıkmayı başardı.

Cal sonunda çantamı yemek masasının üzerine bırakırken omzunun üzerinden bakıyor. "Sana yavru bir kedim olduğunu söylemiştim. Hâlâ biraz utangaç, o yüzden alınma."

"Aman Tanrım, o çok değerli."

Ve sonra -ve sonra- Cal onu kucağına alıyor, bu minicik fildişi kürk topunu damarlarla kaplı, mürekkep lekeli çelik kollarında sımsıkı tutuyor ve ben bayılıyorum.

Gerçekten ama gerçekten

bayılıyorum. "Bayılıyorsun,"

diyor Cal.

Yavru kedi kıpırdanarak adamın göğsüne tırmanıyor ve çikolata benekli patilerini adamın omzuna uzatıyor. Etkileşimlerini izlerken gözlerim kesinlikle hareketli kalpler gibi şekilleniyor. "Ben - özür dilerim, ben sadece... sen bana öyle bir adam gibi gelmedin-"

"Atan bir kalp mi?" diye soruyor tipik soğukkanlılığıyla. "Şey, sürpriz, benim var."

"Demek istediğim... bu değildi," diye sırtarak başımı eğiyorum.

"Öyle, ama adil. Pislik gibi davranmayı bırakmalıyım, yoksa benden asla hoşlanmayacaksın."

Tekrar ayağa kalktığımda Cal sanki bir soruymuş gibi bana bakıyordu. Keskin pençelerini boynunun iplerine geçirmiş bir kedi yavrusu var, ama fark etmemiş gibi görünüyor - sadece beni izliyor. Soru olmayan bir sorunun cevabını bekliyor.

Dudaklarımı ıslattım ve "Senden zaten hoşlanıyorum." dedim.

Kulağa tatlı ve güven verici gelmesi gerekiyordu, "hey, sen bir pislik değilsin" gibi, ama sanki ona beni yatağının direğine bağlamasını, beni soymasını ve bana çok iyi kızım demesini söyledim.

Oh.

Ve şimdi bu senaryoyu canlı ayrıntılarıyla hayal ediyorum.

Cal biraz daha yaklaşıyor, Kriket'i omzundan sıyrıp bana şakacı ve ateşli arasında bir yerde duran bir bakış atıyor. "Öyle mi?"

Ses tonu gözlerindeki bakışla eşleşiyor ve dudaklarımı tekrar ıslatıyorum, bakışlarını yavaşça yukarı kaydırmadan önce hareketi izleyişini izliyorum. İçime bir sıcaklık doluyor ve sinirlerimi, durduğum yerde kıpırdanmama neden olan bir karıncalanma hissine dönüştürüyor.

Bir gece önceki mesajlaşmalarımız aklıma geliyor ve saçlarımın uçlarıyla oynamaya başlıyorum. "Dün geceki mesajın..." Dudağımı kemirerek başlıyorum, bir kutu solucan ya da Pandora'nın kutusunu açtığımı biliyorum. Muhtemelen bacaklarımı, ama muhtemelen değil. Bir şey açılıyor; tek bildiğim bu. "Ben izindeyken beni özlediğini söylemiştin." Doğrudan göz teması kurmaya cesaret ettim. "Gerçekten özledin mi?"

Başını sallamakta tereddüt etmiyor, bir elini cebine sokarken diğer eliyle Cricket'ı kolunun altında tutuyor. Sonra da derin bir tınıya sahip sesiyle, "Evet... İstiyorum," diyor.

Yaptım.

Yapmad

ım.

Cal beni özlüyor.

Cal, koltuk altına sıkıştırılmış bir kedi yavrusu ve bacaklarına ağaç gövdesi gibi tırmanmaya çalışan iki corgis ile mutfaktan çıkarken, o karıncalanmalar içimde yarışıyor, binlerce büyülü ateşböceği gibi beni aydınlatıyor.

Mutfağında donmuş halde duran bana bakıyor ve mırıldanıyor: "Broadway'deki Tayland restoranının menüsünü getireyim. Sen ne istersin?"

Gülümsüyorum ve ona katılıyorum, her ne kadar zihinsel olarak gizli şarap zulama doğru koşuyor olsam da.

Bu yüklü bir soru.

Şarabı bitirdim.

Kendimi harika hissettiğim için bu karardan tam olarak pişman *değilim* ama muhtemelen sabah kendimi harika hissetmediğimde ve kanepede yanımda oturan Cal'ın önünde yaptığım her utanç verici, çakırkeyif şeyi tekrarlamak zorunda kaldığımda bu karardan pişman olacağım. O da bir kadeh şarap içti ama sanırım bu sadece benim içmemi engellemek içindi.

Hıçkırıyorum.

İki uzun bacağı halının üzerinde uzanıyor ve biz onun bitmiş bodrumunda, egzersiz aletleri koleksiyonunun yanında film izlemeye çalışıyoruz. "Deniyorum" diyorum çünkü tek bir dakikasını bile yakalayamadım. Yanımdaki Cal'e bakmakla meşgulüm, yanağımı yumruğumla destekliyorum ve yüzümde tokat gibi bir sırıtış var.

"Ne?" diye soruyor sonunda, beni onu süzerken yakalayınca.

Bakıyorum dediğimi biliyorum ama kesinlikle süzüyorum. Sonra gülmeye başladım. "Bakmak," diye kıs kıs gülüyorum.

"Bakmak mı?"

Daha da sert kıkırdıyorum, nefesimi tutamayarak öne doğru yalpalıyorum. "Aman Tanrım. Bu çok komik bir kelime." Gözlerimde yaşlarla ayağa kalktığımda hırıltılı nefes alıyorum. "Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım çok fazla Riesling içtin."

"Yok öyle bir şey," diye somurtuyorum.

"Aslında var. Neden üç bardak içtin?" Kanepede bana doğru dönüyor ve dizlerimiz birbirine değiyor.

Aşırı uyarılmış hissediyorum, bu yüzden bu jest kalbimin daha sert çarpmasına neden oluyor. Boğazımı temizleyerek itiraf ediyorum: "Beni geriyorsun, o yüzden bunun yardımcı olacağını düşündüm."

Gözleri kısıldı. "Seni hâlâ sinirlendiriyor muyum? İki ay oldu."

"Biliyorum, ama sende böyle bir şey var."

"Açıkla."

İstemedi de olsa kanepede ona yaklaşıyorum, aramızdaki boşluk azaldıkça nasıl yeniden konumlandığını, hafifçe sertleştiğini fark ediyorum. Elimi yanağımdan indirdiğimde, dizinin üstüne yerleşiyor. Cal önce elime, sonra tekrar yukarı bakıyor, gözlerinde gölgeler ve korlar bir arada.

Kanımı ısıtan alkol sayesinde kendimi cesur hissediyorum. Normalde Cal ile göz teması kurmaktan bile korkardım ama şimdi ona aktif olarak dokunuyorum. O uzaklaşmıyor, ben de uzaklaşmıyorum. "Şey, sen biraz gerginsin."

Yüzümü gözden geçirirken yanaklarındaki kaslar seğiriyor.

"Tamam." "Ve büyük."

"Tamam," diye papağan gibi tekrarlıyor.

"Ve zor... okuması zor, sanırım."

Ve işte böyle, yarım bir gülümseme yükselir. "Yani... benim şeyim yoğun, büyük ve sert. Anladım," diye takılıyor ve bakışlarını bir anlığına ağzıma çeviriyor. "Haksız değilsin."

Beynim onun yorumunu tıkanmış bir giderden aşağı kaymaya çalışan bir çamur gibi algılıyor. Sonra çılgınca gözlerimi kırıştırmaya başlıyorum, gözlerim patlıyor. "Bekle. Bu bir penis olayı mı?"

Cal, kahkaha olarak adlandırılabilir bir ses çıkarır ve başını öne arkaya sallayarak eğilir.

"Öyle mi?"

"Tanrım, Lucy."

"Hayır, ama öyle mi?"

Çenesini kaldırdığında, o küçük gülümseme hala ağzının köşelerinde yaşıyor; kışın ölüsündeki yıldırım böcekleri gibi mucizevi bir şey. Ama kısa sürede kayboluyor, yerini daha ağır bir şey alıyor. Karıncalanmayı on katına çıkaran bir şey.

Beni sinirlendiren bir şey.

Cal bir kolunu kaldırıp avucunu elimin arkasına koyuyor; hâlâ kot pantolonlu dizini kavıyor. Nasırlı başparmağı parmak eklemlerimi sıyrıyor ve içimde bir uyarılma hissi uyandırıyor.

Bir nefes çekiyorum, kenetlenmiş ellerimizde zon yapıyorum. Sarhoş olduğumu söyleyemem ama kesinlikle kafam güzel ve yakınlığımızdan kaynaklanan sıcaklık, yanan bir binanın içinde mahsur kalmamla ikiye katlanabilir.

Hayır, belki *de* sarhoşum. Elini elimde hissettiğim için sarhoşum.

"Lucy."

Sesi yine derin bir tınıya bürünüyor ve gözlerimi kendisine çekiyor. Ve sonra... beni *gerçekten* çekiyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar eli bileğime dolanıyor ve rüzgâra kapılmış bir karahindiba tohumundan daha ağır değilmişim gibi kucağına fırlatılıyorum.

Aman Tanrım.

Ona sarılıyorum.

Şarabın verdiği sersemlikle neredeyse bayılacaktım ki ellerim göğsüne yığılmamak için onun omuzlarına yapıştı.

Ona bakamıyorum. Bakamıyorum-

"Bana bak."

Uzun bir parmak, başka seçeneğim kalmayana kadar çenemi yukarı kaldırıyor. Keskin bir nefes çekiyorum. Tırnaklarım omuzlarının üst kısımlarına batıyor, göğsüm anlamadığım bir şeyin ağırlığıyla kabarıyor. Cal bana doğru eğiliyor ve göz kapaklarım kapanıyor, kirpiklerim elmacık kemiklerimin üzerinde dalgalanıyor, ta ki dudaklarının kulağımın kabuğunu okşadığını hissedene kadar.

"Benim yanımdayken gergin olmalısın Lucy," diyor usulca. Kalçalarımız aynı hizada, kalp atışlarımız senkronize. "O kadar güzelsin ki acıtıyorsun."

Tüy gibiyim, uçuyorum, tamamen ağırlıksızım. Batıyorum.

Ben hem bir hiçim hem de her şeyim, ne olduğumuzu ve ne olabileceğimizi kaybettim.

Beni öpmesine izin vermeyeceğim.

Yapamam.

Öpüşmek beni yok edecek, *onu* yok edecek her şeye açılan bir kapı.

Jessica'nın adı zihnimde dolaşıyor, beni rahatsız ediyor, bana hatırlatıyor.

O benim kişisel hayaletim. Eminim onun hikayesi de bir öpücükle başlamıştır.

Sıcak, dolgun dudakları, "Seni öpmeyeceğim" diye fısıldayana kadar çene çizgimin kenarından aşağı doğru sıyrılıyor.

Bu sözler gözlerimin hayal kırıklığı gibi bir hisle tekrar açılmasına neden oldu. *Beni öpemediği için* bunun saçma olduğunu biliyorum ama bu duygu yine de ham ve gerçek.

Yutkunuyorum.

"Şimdi olmaz," diye açıklıyor. "Dilim içindeyken ne kadar iyi hissedeceğini unutma ihtimalin varken olmaz."

Vay anasını.

Kucağında titriyorum ve mırıldanmayı başarıyorum,

"Gördün mü? Yoğun." Ağzının yarısı yukarı kalkıyor.

"Büyük," diye ekliyor.

Çelik bir boru gibi bir şey kalçalarımın birleştiği yeri okşuyor ve sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Ama o üçüncü uygunsuz sıfatı bir türlü çıkaramıyorum. Onun yerine "Tamam," diye mırıldanıyorum. Ağır çekimde başımı sallarken dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor. Sonra "Şarap neden iki yıldır seks yapmadığınızı bilmek istiyor?" diye geveliyorum.

Sırıtişi hâlâ yerinde olan Cal, inanılmaz derecede güçlü iki eliyle beni belimden kavırıyor ve kucağından kaldırıp yere koyuyor, ikimiz de koltuktan kalkıyoruz. "Başka bir gece için bir konuşma," diyor, yavaş yavaş beni tutuşunu bırakarak. "Gel hadi. Sana misafir odasını göstereyim, yatarsın."

Kettlebell ağırlıklarının üzerine yüzüstü düşecekmişim gibi hissediyorum, bu yüzden merdivene doğru ilerlerken denge için ön koluna uzanıyorum.

Ana kata çıktığımızda Cricket'i hiçbir yerde bulamıyoruz ama köpeklerim bizi pusuya düşürmekte gecikmiyor, Cal bana rehberlik ederken

peşimden geliyorlar

kısa koridordan aşağıya, boş yatak odalarından birine. Spor çantam ikiz yatağın ortasında duruyor ve içinde aramızdaki ateşi söndürmek için kesin bir yol olan bir çift utanç verici Cadılar Bayramı pijaması var.

Hiçbir şey dev bir balkabağı tulumu gibi "*Beni şimdi al!*" diyemez.

Cal ensesini kaşıyarak, "Bırakayım da üstünü falan değiştir," diyor. "Çarşafların hepsi yıkandı. İhtiyacın olursa fazladan bir yastığım var."

Şirin mekâna göz gezdirirken misafirperverlikten etkilenerek gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Minnettarım," diyorum ona.

Gözleriyle beni hızlıca tarıyor ve başını sallıyor. "Emin olabilirsin." Sonra gitmek için dönüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Dengemi, libidomu ve hızla atan kalbimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. Her şey karmakarışık. Çok fazla içki içen biri değilimdir - genellikle sadece bir kadeh şarap, ya da Alyssa kışkırtıyorsa belki iki kadeh- bu yüzden üç ultra dolu kadeh beni bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

Cal'ın kucağındaydım.

Nefes al, Lucy.

Dilini içime sokmak istiyor.

Nefes al, Lucy!

Tanrım, bunu düşünemem. Ayılır ayılmaz ona neden sadece arkadaş olabileceğimizi anlatmam gerekecek, vücudum hâlâ onun ellerinin üzerimde, dudaklarının kulağında ve ereksiyonunun iç uyluğumda hissettiklerine tepki veriyor olsa da.

Nefes al, nefes al, nefes al.

Kendimi toparlayarak gece çantamı karıştırmaya başlıyorum, dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum ve tulumu çıkardığımda içim cız ediyor.

Ne düşünüyordum ki?

Sanırım rahatlık istiyordum - sanki babamın ayı kulübesine gidip, pikap bize Dean Martin'in en iyi şarkılarıyla serenat yaparken şömüne başında tavla oynayacakmışım gibi.

Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Başımı kendime doğru sallıyorum ve tişörtümün kenarına uzanarak onu vücudumdan yukarı çekiyorum ve bu utanç verici jack-o-lantern bodysuit ile değiştirmeye çalışıyorum.

Anahtar kelime: *girişim.*

Başımı döndüren bir anda çıkmak istemediğini fark ediyorum. Çekiştirerek ve kıvrarak biraz daha yukarı kaldırmaya çalışıyorum ama lanet şey yerinden kımıldamıyor.

Gömlek göğüslerime ve omuzlarıma yapışmayı başarıyor, belli ki iki beden küçük.

Sorun değil.

Bu sorun değil ve panik yapmanıza gerek yok.

Kollarımı binlerce farklı şekilde bükmemeye rağmen hala çıkaramadığımda terlemeye başlıyorum ve kendimi sonsuza kadar bu tanrının unuttuğu durumda hapsolmuş olarak hayal ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor. Göğüslerim büyüdüğü anda tişörtü yakmalıydım.

Keşke annemden jimnastik dersleri alsaydım diye düşünerek eğilip beceriksizce sallanıyorum, kollarımı uzatıyorum ve hatta ayağımı gömleğin ortasına sokarak üst bedenimin üzerine bastırıyorum.

İşe yaramıyor ve şarap da bana yardımcı olmuyor, bu yüzden hemen devriliyorum.

Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Atalarım salgın hastalıklardan, aylardan ve *Oregon Trail*'deki tüm o hastalıklardan kurtuldu. Yüzde elli polyester karışımı tarafından yok edilmeyi reddediyorum. Ama bunun olmasına izin vermeyi düşünüyorum çünkü yaşayan, nefes alan bir elbise askısı olma fikri Cal'dan yardım istemekten daha cazip geliyor.

Ne yazık ki, kırımın yere düştüğünü duymuş olmalı, çünkü büyük bir dehşetle kapıdan içeri girdi.

"Ne oluyor lan?"

"Hiçbir şey!" Bağırıyorum. Misafir odasındaki halının üzerinde şekilsiz, kıvranan bir simit gibiyim ve büyükanne sütyenim tam teşhirde. "Her şey yolunda."

"Neler oluyor?"

"Bu tişörtün içinde sıkışıp kaldım ama ben hallederim." Oflayıp puflayıp çekiştiriyorum. "Ben hallederim. Neredeyse geldik. Gidebilirsin."

Lütfen git. Zaten itibarımı kaybettim, bari huzur içinde öleyim.

Cal tam tersini yapıyor ve bana doğru ilerliyor, beni ayağa kaldırmak ve yatağa oturtmak için uzanıyor. Birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana baktı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Gidebilir misin? Bu çok aşışılmalı." Tenim terden sırılsıklam olmuş ve pembe lekelerle süslenmiş. Yanaklarım ateş kırmızısı ve saçlarım birkaç kez elektrik çarpmış gibi görünüyor. "Cal, lütfen."

"Tanrım... Gidip makas alacağım."

Gözlerimin yuvalarından fırladığını görmeden odadan çıkıp gidiyor, sivri ve keskin bir şeyin bana dokunacağı düşüncesi daha da paniklememe neden oluyor. Ne zaman

Bir dakika sonra döndüğünde gözyaşlarına boğulmak üzereydim. "Böyle bir felaket olduğum için özür dilerim," diye inliyorum, acınası bir nefes üfleyerek.

Cal'ın ifadesi yumuşar. "Sen felaket diyorsun, ben macera diyorum. Arkanı dön."

Söylediğini yapıyorum, iltifatın tırmanan endişemi yatıştırmasına izin vererek yanımdaki yatağa oturuyor.

Cal makası yerleştirip kumaşı dikkatlice kesmeye başladığında soğuk metal omurgamda geziniyor. "Bu gömleğe ne kadar bağlı olduğunu görüyorum, o yüzden birazdan yapacağım kıyımı bağışla."

Bir kahkaha atar. "Komik."

O saçlarımı keserken mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyorum, boşta kalan eli belime sabitleniyor. Yukarı doğru hareket ettikçe eli kalkıyor, vücudumun uzunluğunu takip ederek uzun saçlarımı nazik bir yumrukta topluyor ve olası bir kesmeyi önlemek için omzumun üzerinden geçiriyor.

Saçlarımın arasından süzülen parmaklarını hissettiğimde ürperiyorum. Her ne kadar sert görünse de, dokunuşu nazik. Neredeyse sevgi dolu. İçgüdüsel olarak onun eline doğru hareket ediyorum ve o da içgüdüsel olarak uzun parmaklarını saçlarımdan geçirmeye devam ediyor, ta ki gömlek omuzlarımdan düşene kadar.

İkimiz de bir an hareketsiz kalıyoruz, eli pazuma iniyor, sonra dirseğime doğru kayıyor. Nefes alış verişlerinin dengesiz olduğunu duyuyorum. Burnu başımın arkasını öperken nefeslerinin enseme ısıttığını hissediyorum. Bodrum katındaki kanepesinde şehvetli bir karşılaşmanın eşiğinde, sadece bir sütyen ve taytla onun yanında oturduğumu fark ediyorum. Bir sonraki hamlesini beklerken içimde karıncalanmalar başlıyor ve kıvılcımlar çıkıyor.

Ama tek yaptığı derin bir nefes almak, elini bırakmak ve ayağa kalkmak.

"Giyin ve benimle güvertede buluş." Beni yatakta yarı çıplak bırakmadan önce söylediği tek şey bu, gömleğim yanımda darmadağın.

Tulumdan vazgeçiyorum, utancımın daha fazlasını giyemiyorum ve onun yerine yarınki iş günü için planladığım dar bir kot pantolon ve kazağı giyiyorum.

Birkaç dakika sonra parmak uçlarımda evin içinden geçip veranda kapısından çıktığımda Cal'i bir salıncakta önden arkaya, arkadan öne sallanırken buluyorum. Cricket kucığında uyukluyor, küçük bir fildişi ve krem topu, Kiki ve Lemon ise ayaklarının yanındaki ahşap tahtaların üzerinde sızmışlar. Kiki yan yatmış, Lemon ise burnunu iki patisinin arasına sıkıştırmış, karnının üzerinde yatıyor.

Bu beni asla terk etmeyecek bir görüntü.

Pitoresk ve kalıcı olarak yerleşmiş.

İlerleyip yanına oturuyorum, o da avucunun içinde yarısı bitmiş birayla bana bakıyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Sadece hafif bir esinti, düzenli nefeslerimiz ve hafif hayvan horultuları gece müziği olarak hizmet ediyor.

Sonunda konuşuyorum.

"Benim bir macera olduğumu söylemiştin," diyorum hüzünle, kazağımın kollarını avuçlarımın üzerinden aşağı çekerken ona bir bakış bile atmadan. "Ben de senin için hep aynı şeyi düşünmüşümdür. Birlikte başımızı bir sürü belaya sokardık ama bu hiçbir zaman kaos gibi gelmezdi. Her zaman *eğlenceliydi*. Heyecan vericiydi. O son birkaç yıl önce -" Duygular boğazıma düğümleniyor ve yutkunuyorum. "O yıllar hayatımın en güzel yıllarıydı."

Cal uğultulu bir ses çıkarıyor ve tel örgülerin üzerinden dışarı bakarken ayakkabılarının tabanıyla bizi bir ileri bir geri sallıyor. "Bence bir felaket ile macera arasındaki fark bu," diyor. "Onları birlikte yaşadığınız insanlar."

Gülümseyerek yavaşça başımı sallıyorum, cevabını iyice sindiriyorum.

Elimde olmadan omuzlarımız birbirine değene kadar ona yaklaşıyorum, göğsüm eski anıların fısıltısıyla sıkışıyor. Gardırobumdaki arızanın kalıntıları da, kucağımızdaki karşılaşmanın kalıcı sıcaklığı gibi yok olup gidiyor.

Sadece sıcak

hissediyorum.

İçerik.

Güvenli.

Yıldızlarla dolu gökyüzüne sabitlenmiş gözlerini yakaladığımda nostalji içimi kaplıyor. "Emma yıldızlara isim verirdi," diyorum ona, başımı omzuna yaslayarak. Cal'ın kız kardeşinden bahsedince geri çekileceğinden, belki de beni güvertede yalnız bırakacağından endişeleniyorum ama öyle olmuyor.

Bana bakıyor, yüzü yarı gölge, yarı ayla yıkanıyor. "O zaman onlara isim verelim."

Dudaklarımdan şaşkın, sevinçli bir nefes çıkıyor ve ardından gelen gülümsemem organik, gözlerim buğulu. "Tamam."

Verandadaki salıncakta onun yanına kıvrılıp kısa süre sonra uykuya dalarken mümkün olduğunca çok isim sayıyoruz. Şakağım omzunun genişliği tarafından tutulurken, yıldızların altında puslu rüyalara dalıyorum.

Onlar ateşböceği değil.

Ama yine de bize biraz ışık veriyorlar.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

I Yumuşak yorganlar ve serin çarşafklar arasında uyandığımda altın sarısı bir sabahtı. Cal'ın misafir odası, yatağımın yanındaki tek pencereden içeri dolan gün ışığını içiyor ve bu da çok daha katlanılabilir bir çalar saat görevi görüyor

cep telefonumla birlikte gelen iğrenç cıngılı dinledim.

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime gömüyorum ve güneş sarhoşu odayı incelemeden önce uykumu siliyorum. Seyrek bir şekilde dekore edilmiş ve neredeyse hiç döşenmemiş ama yatak rahat ve yastıklar en üst seviyede. Kuş tüyü yastıklar, başım onlara değdiği anda beni uykuya daldırıyor.

İhtiyacın olursa fazladan bir yastığın var.

Sözlerine gülümsedim. Sadece gelişigüzel bir misafirperverlik göstermiyordu, hatırlıyordu da. Her zaman iki yastıkla uyurdum; asla bir, asla üç yastıkla değil. İki olması gerekirdi, yoksa bütün gece huzursuz ve uykusuz olurdum. Emma ve benim yatıya kalmalarımızın sayısı arttıkça, Cal benim katı yastık gereksinimlerimin farkına varmaya başladı.

Benimle ilgili her şeyi hatırlıyor mu?

Ayakkabılarımı hep yanlış ayağıma giymem gibi mi?

Korku filmlerinden nefret etmem ve korkunç bir sahne sırasında ellerimi gözlerimden uzak tutarak beni onları izlemeye zorlaması, böylece kıkırdamaktan ve ciyaklamaktan başka seçeneğim olmaması gibi mi?

Noel sezonuna olan aşkım ve Aralık ayında her gün ışıklı bir çan kolye takmam gibi mi?

Jell-O ve Skittles gibi limon aromalı şeylere olan bağımlılığım gibi mi? Eskiden yeşil şekerleri seçer ve hepsini birden ağzıma atardım. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten ihanete uğradığımı hissettiğim son anın yeşil Skittles'ın misket limonundan yeşil elmaya dönüştürüldüğünü öğrendiğim an olduğuna eminim.

Acaba o da bunları benim onunla ilgili her şeyi hatırladığım gibi hatırlıyor mu?

Esneyerek içimi çektim, yorganı sıyırdım ve telefonumdaki saate baktım.

Sabah 7:02.

Hayatımda bir kez olsun uyumayı başarabildiğimi düşününce gözlerim doluyor. Neredeyse her zaman saat gibi beşte kalkıyorum. Dün gece on bir sularında içeri girdikten sonra bir kenara attığım kot pantolonu üzerime geçirip, tulum yerine sadece büyük boy bir tişörtle uyumayı tercih ederek çabalamaya başlıyorum. Tarçın kahverengisi bir kazağı başıma geçirip uçuşan saçlarımı düzelttikten sonra koridorun karşısındaki tek kişilik banyoya geçip üzerimi değiştiriyorum.

Sonunda ana yaşam alanına girdiğimde Cal elinde bir fincan kahveyle mutfak masasına tünemişti.

Başını kaldırmadan "Günaydın" diye mırıldandığında telefonunda geziniyordu.

"Günaydın," diye esiyorum, köpeklerimi bulmak için etrafa bakıyorum. Çok geçmeden dışarıda, bahçede havladıklarını duyuyorum, sonra da zavallı bir sincabı korkutmak için çit boyunca zıpladıklarını görüyorum. *Sevimli dinsizler.* "Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm. Yatak çok rahattı."

Cal çenesini kaldırıp bana hızlıca bir göz atıyor. "Güzel."

Oturma odasıyla yemek odasının birleştiği basamağın yanında kıpırdanırken, önündeki yarım galonluk çikolatalı süt sürahisinin yanında duran mısır gevreği kâsesine bakıyorum.

Bir gülümseme belirir. "Bunu hala yapıyorsun."

"Ne?" diye kaşlarını çatıyor, kaşığı ağzına götürüyor. "Mısır gevreğini çikolatalı sütle ye."

Gözleri önce pirinç patlağı kutusuna, sonra süte, sonra tekrar bana kayıyor. "Çok lezzetli. Bir dene."

"Pas, ama teşekkürler. Kaç tane tahıl kombinasyonu denedin?"

"Hepsine yakın. Bu en iyisi, ardından Cheerios geliyor. Corn Flakes de oldukça sağlamdır."

Burnum kıvrılıyor. "Meyveli olanlarla denedin mi?" "Evet, tadı turuncuğilli şekerleme gibi. Tavsiye etmem."

İki odayı ayıran tek basamağı tırmanarak ilerlerken içimden kahkahalar dökülüyor. Etrafta Cricket'ı arıyorum ama saklanıyor olmalı.

Umarım yakında bana alışır.

"Kahve içmeyen biriyle ne yapacağımı pek bilmiyorum ama portakal suyum var," diyor Cal bir lokma mısır gevreğinin arasından. "Kekler tezgahın üzerinde."

Elbette, dört muzlu fındıklı kekle dolu plastik bir kap bana bakıyor. Dün orada olmadıklarına eminim. "Bunları almak için mi dışarı çıktın?"

"Evet," diyor, üzerinde "*Ben bir tamirciyim, lanet olası bir sihirbaz değil,*" yazan kupasından bir yudum alarak. "Uyuyamadım, o yüzden durdum. Evin henüz yaşanabilir durumda değilse diye akşam yemeği için birkaç şey aldım. İstedğin kadar kalabilirsin."

O ayağa kalkıp mısır gevreği kutusunun üstünü kapatırken, ben tezgahın yanında kıpırdamadan duruyor ve gözlerimi ona dikiyorum. Yüz ifadem gevşiyor ve yumuşuyor, kalbim şefkatle parlıyor. "Bu gerçekten çok tatlıydı, Cal. Teşekkür ederim." Başımla onayladıktan sonra muffin kutusunu açmak için dönüyorum ve merakla soruyorum: "Neden uyuyamadın?"

Hiç tereddüt etmiyor. En ufak bir tereddüt bile yok. "Çünkü dün gece kucağıma oturuşunu ya da almadığıma pişman olduğum o öpücüğü düşünmeden edemedim."

Parlayan kalbim cehennem seviyesinde tutuşuyor ve neredeyse göğsümün içinde patlıyor. Bir çöreğe uzanmak yerine tezgahın kenarına tutunuyorum, sırtım ona dönük.

Rahat bir yoğunluğun bu kadar çarpıcı bir şekilde yan yana gelmesini nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama ciğerlerimdeki havayı söküp atmaktan asla vazgeçmiyor. "Oh," diye ciyaklıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Peki ya sen?"

"Ben mi?" Nefesim titriyor, uzuvlarım titriyor. "Uyudum mu?"

Arkamdan iç çekerek masadaki bir şeyi hışırdatıyor. "Hayır, uyuduğunu biliyorum. En az benim kadar istediğini bildiğim öpücüğü rüyada mı gördün?"

Cal hâlâ rahat bir dinamit gibi duruyor ve ben onun sözlerine bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerimi kapatıyorum. "Biz... biz bunu yapamayız."

Bu onu bocalatıyor. "Hayır mı?" demeden önce birkaç sessiz vuruş geçti. "Ben - yani, bu iyi bir fikir değil."

"Neden? Patronun olduğum için mi?"

Çenemi göğsüme doğru eğerek yutkunuyorum. Neredeyse yirmi üç yaşında ne kadar deneyimsiz olduğumu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

ya da eskiden tanıdığım Jessica adında bir kız hakkında ona bilgi vermek.

Onu öpmenin aşk için bir dönüm noktası olacağını nasıl itiraf edeceğimi bilmiyorum.

Peki ya aşk?

Aşkın dişleri vardır.

Aşk ikimizi de canlı canlı yer.

"Mesele o değil. Sanırım bu da bir parçası ama bundan daha fazlası da var. Ben sadece..." Gözlerimi daha da sıkıyorum, kafa karışıklığı ve kararsızlık kemiklerimi titretiyor. Kendimi kaybolmuş hissediyorum; yabancıyım. Kelimelerim dağınık ve hazırlıksız. Tek yapabildiğim: "Yapamam."

Endişe içimde gezinirken cevabını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Hemen değil.

Cal sonunda arkamdan geliyor ve bir kolunu soluma, diğerini sağma koyarak beni hapsediyor. Elleri yanımdaki tezgâhın etrafında kıvrılıyor ve öne doğru eğildiğinde nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Bir kadının ne zaman ilgilendiğini bilirim, bu yüzden nedenlerini anlıyormuş gibi yapmayacağım," diye mırıldanıyor, geniş göğsü omurgama yaslanıyor. Beni yutuyor. "Ama onlara saygı duyacağım. Eğer istediğin buysa."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Hangi kısma kafa salladığımdan emin değilim ama konuşursam tüm yanlış şeyleri söylemekten korkuyorum. Söylememem gereken her şeyi. Ona beni öpmesini, beni sevmesini ve bu sevginin dişlerini içime geçirmesini, beni çiğnemesini ve tükürmesini istediğimi söyleyeceğim.

En küçük ısırik için bile buna değer.

Sadece bir tadımlık.

Doğrusu, Cal beni sevebilir mi bilmiyorum, belki de sadece kısa bir kaçamak peşindedir. İki yıllık suskunluğunu bozacak birini. Seks, sadece seks. Ama ben kendi kalbimi tanıyorum ve bu kalp hiç şüphesiz ona aşık olacak, tıpkı daha önce Emma'nın yıldız, Cal'in de ay olduğuna inandığım zamanlarda olduğu gibi.

İkisini de sevdim.

Benim macera insanlarım.

Ancak macera ile felaket arasında ince bir çizgi var ve bulanıklığın içinde kaybolmaktan korkuyorum.

"Kekler için tekrar teşekkür ederim," diyorum sessizce, korkakça. Benimkini cüceleştiren ellerine bakıyorum, başparmakları serçe parmaklarımin tozunu alıyor. "Biz

iş için hazırlanmalıyım."

Homurdanmaya benzer bir ses çıkarıyor, alnını bir anlığına başımın tepesine koyuyor ve sonra geri çekiliyor. "Tamam."

Cal sabahın geri kalanında göz temasından kaçınarak yolumdan çekildi. Her türlü temastan kaçınıyor. Köpeklerimi içeri aldığımda ve onları *Forever Young*'dan nasıl kurtardığımı anlattığımda ya da Cricket'ın nereden geldiğini sorduğumda pek bir şey söylemiyor.

Tek mırıldandığı, "Onu bir otoparkta buldum."

Kızgın mı, hayal kırıklığına uğramış mı, yoksa her ikisi birden mi, ya da belki de iki ay önceki Cal'a geri dönüyor çünkü bu şekilde daha güvenli. Bunun için onu suçlayamam ve ona asla karışık sinyaller vermek istemedim. Sadece içimdeki sinyaller karışık.

Ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

Her iki durumda da, sekiz buçuktan kısa bir süre önce evinden ayrılıyor, ben arabamda, Cal bisikletinde ve motorunun gümbürtüsü tıpkı sözlerinin mutfağında yaptığı gibi içimde titreşiyor:

En az benim kadar istediğini bildiğim öpücüğü rüyanda mı gördün?

Gerçek şu ki, bunun hayalini kurdum. Muhtemelen hep de göreceğim.

Dükkânın ön kapısının önünde duran kutu yığını gördüğüm an keyfim yerine geliyor.

Tişörtler!

Cal etraflarından dolanarak girişe doğru ilerliyor. "Ben şunları alayım. Bugünün müşteri listesini çıkarayım," diyor her zamanki sert ses tonuyla ve ışıkları yakıyor.

Yine de kutulardan birini alıp gülümseyerek içeri giriyorum. "Tişörtler burada," diye bağıriyorum çingirak sesleri eşliğinde.

Cal sadece oflayıp pufluyor ve arka cebinden bir bere çıkarıp koyu renk rüzgârda savrulan saçlarının üzerine yerleştiriyor. Sonra ben kendi kutumu açarken o da diğer kutuları taşımaya başladı.

Cal'ın ekip için tişört siparişi vermeme -ve müşterilere satmama- *karşı olduğunu* söyleyemem ama kesinlikle *direnç gösteriyordu*. Bunun nedeni bir tasarım ve slogan seçmek için harcadığım saatler, elimde not defterimle bölmeler arasında gezinmek ve adamların fikirlerini almak için yaptığım anketler olabilir. Cal'ın sarı renge alerjisi olduğu gerçeği de olabilirdi, ki bu da elbette benim tercih ettiğim renkti.

"Sarı iğrenç bir şekilde mutlu ediyor," dedi bana, sesi tiksinti sınırındaydı. "Başka bir renk seç."

Spoiler uyarısı: Yapmadım.

Sonuçta, muhtemelen Cal çoğu şeye karşı dirençli olduğu için, bir şeye katılmama veya şikayet etme olasılığı kesinlikle yüksektir.

Tüm hızıyla sırtıtarak kağıt mendilleri ve balonlu ambalajları eliyor ve eserimi incelemek için tek tek sarılmış tişörtlere doğru derinlere iniyorum. Bir tanesini çıkardığımda yüzümde güller açıyor. "Bunlar harika görünüyor!" Ciyaklayarak tişörtü açıyorum ve sergilemek için göğsümde tutuyorum.

Cal ona bir saniye bile bakmaz. "Bu sarı," diye yakınıyor. Sarı ve mükemmel.

En üstte kabarcıklı harflerle "Cal's Corner" yazıyor ve hemen altında küçük bir İngiliz anahtarı sembolü yer alıyor. Onun altında da oy çokluğuyla kazanılan slogan yer alıyor.

"Gününe Bir Anahtar Koymak"

Sırtışım genişliyor.

Çok seviyorum ve umurumda bile değil-
Bekle.

Tişörtü kendimden uzaklaştırıp yüzüme doğru çekiyorum ve gözümü kısarak sloganı tekrar tekrar okuyorum, ta ki farkına varana kadar.

Hayır.

Hayır! Hayır!

Bir yazım hatası var. Korkunç bir yazım hatası ve Cal beni öldürecek. Ya da kovacak. Ya da ikisini de, ama bu sırayla değil.

Olabilir.

Hayır, hayır, hayır.

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı ki vıraklayan bir ses çıkarıp tişörtü hiç var olmamış gibi katlayarak kutuya geri koyuyorum.

"Ne?" diyor masanın arkasından. "Hiçbir şey."

"Ne oldu?"

"İstedğin gibi günün programını çıkaracağım. Şimdi işe gidebilirsin. Güle güle." Yönlendirme becerilerimin geliştirilmesi gerekiyor, bunu biliyorum, ama telaşlıyım ve ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden onu masadan uzaklaştırıp bilgisayarın başına geçiyorum. "Bak, Roy'un saat on birde randevusu var. Harika."

"Erkek arkadaşın da öyle."

İfadesini fark ettiğimde tişörtler bir an için gözümün önünden kayboluyor. Gözlerimi yarım düzine kez kırıştırarak ona doğru dönüyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne? Kim?"

"Gösteriden sonra göz göze geldiğiniz barmen. Sana aşk notları bırakan."

"Nash mi? O..." Kafamı sallıyorum, tamamen yıkılmış bir halde. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Cal birkaç saniye boyunca beni dikkatle inceliyor, sanki var olmayan bir yalanı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi. "Öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Ama değil. Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. O olduğunu nereden biliyorsun ki?"

Nefesini üfleyerek başka tarafa bakıyor ve iki elini de ceplerine sokuyor. "Dün sen moladayken randevu almak için aradı. Çalışıp çalışmadığını sordu. Nash adında pek fazla adam tanımıyorum, bu yüzden ikisini bir araya getirdim."

"Oh," diye mırıldanıyorum, saçlarımı gözlerimden çekerek. "Tamam. Belki başka dükkânlarda yer yoktur."

"Ya da belki başka hiçbir dükkânda yoktu." Kaşı yaylanır.

Ne diyeceğimi bilemediğim için kızardım. Nash'e Cal's Corner'daki yeni işimden bahsettiğim doğru ve bir ara beni görmek için uğrayacağını söylediği de doğru, ama ben sadece sohbet ettiğini sanıyordum. Nazik olmaya çalışıyordu. *Gerçekten* geleceğini düşünmemiştim.

Cal telaşlandığımı fark ediyor ve tişörtlere geri dönüyor.

Hayır, bu daha kötü!

"Peki, gömleklerin nesi var?" diye merak ediyor, iki kolunu lacivert kaslı tişörtünün üzerinde kavuşturarak.

"Hiçbir

şey."

"Lucy."

Kızaran yanaklarımı örtmesi için saçlarımı açıyorum ve başımı sallayarak klavyeye tıklıyorum. "Roy'un yine hava filtresi sorunu mu var? Bu adam kaç kere-"

"Lucy."

"Sorun yok, Cal. Büyütülecek bir şey değil. Sadece onlara bakma."

Bu şüpheli talimat üzerine hemen bir iç çekip kutuya doğru ilerliyor ve tırnakları geri çekerek açıyor. Plastiğin her gıcirtısında irkiliyor, gazabını bekliyorum.

Ve sonra-

"Ne oluyor, Lucy?"

"Özür dilerim, tamam mı? Ne olduğunu bilmiyorum." Yüzüm utançtan yanıyor. Bu tişörtleri tasarlamama izin vermesi için Cal'a *yalvarmıştım ama* başaramamıştım.

Her şeyde başarısız
oluyorum. Başarısız
olurken çırpınıyorum.
Ben bir flailure'um.

"Sanki bir genelev işletiyormuşum gibi görünüyor," diye çıkışır, yarı iç çeker, yarı homurdanır. Cal hışım ile uzaklaşmadan önce gömleği yere fırlatır, servis alanına doğru ilerlerken başını sallar. "Düzelt şunu."

"Yapacağım! Söz veriyorum!" Geri sesleniyorum ama çoktan duyma mesafesinden çıkmış oluyor ve kapı çarparak kapanıyor.

Sonra masanın üzerine yığılıyorum, alnım kollarıma yapışıyor, bir yandan matbaa şirketine küfrederken bir yandan da bunu sırf gülmek için bilerek mi yaptıklarını merak ediyorum.

"Gününüze Bir Wench Koymak"

Utanç verici yazım hatasına rağmen tişörtlerden birini giymeye karar verdim. Baskı şirketini aradıktan sonra, hiçbir ücret talep etmeden yepyeni tişörtler göndermeyi teklif ettiler ve hatalı olanları bağışlamamı söylediler. Dışarıda hangi yabancıнын üzerinde "fahişe" yazan bir tişört giymek isteyeceğinden emin değilim ama belki birileri vardır. Birileri olmalı. Her iki durumda da, ben

Çünkü birkaç saat düşündükten sonra aslında iyi olduğunu anladım. Hatta komik.

Ayrıca, Roy Allanson bunu yüksek sesle okuduğunda haklı olarak kahkahalarla *güldü* ve bu sekiz yüz dolarlık banknottan haberdar olduktan *sonraydı*.

Sonunda üç tane satın aldı.

Çocuklar da güldü, hepsi tişörtlerini değiştirdi ve hatayı "zekice" ve "komik" olarak nitelendirdi.

Cal hariç hepsi.

Huysuz.

Bu sabahtan beri onu neredeyse hiç görmedim, sadece bir kez dinlenme odasında kaşarlı ve ballı sandviçimi ve limonlu jölemi almaya gittiğimde yanından geçtim. Yeni fren balataları sipariş etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve hepsi bu kadar. O zamandan beri sessizlik hakim.

Saat 10:03. Nash Chevy Blazer'ını almak için içeri giriyor. Bu sabah merhaba deme şansım olmadı çünkü Cal onu daha girişe yönelemeden otoparkta köşeye sıkıştırdı.

"Lucy," diye selamlıyor Nash, lobiden içeri adımını atarken çingirakları tetikliyor. Resepsiyona doğru ilerliyor, saçlarını karıştırıyor, utangaç ve sevimli görünüyor.

Parlak bir şekilde sırtıyorum. "Hey, sen. Arabanda sorun mu var?" "Yağ değişimi," diye omuz silkiyor.

"Oh, vay canına. Oldukça uzun bir yolculuk yapmışsın. Şarap barının orada yaşamıyor musun?" Bilgisayardan faturasını çıkardım ve eminim ki aldığı tek şey yağ değişimiydi.

"Biliyorum, ama sana uğrayacağımı söylemiştim. Burayı nasıl buldun?" "Aslında çok seviyorum. Çocuklar harika."

Bal rengi saçlarını bir kez daha karıştırarak, yaklaşmadan önce garaj alanına göz atıyor. "Bu birkaç hafta önceki programdaki adamdı, değil mi?"

Başımı sallayarak göz kırpmıyorum ve kazağımın kollarının ucuyla oynuyorum. "Siz... birlikte misiniz?"

Belli ki bugün suda bir şey var. Nash, Cal ile birlikte olduğumu düşünüyor; Cal, Nash ile birlikte olduğumu düşünüyor. Alyssa ikisini de becermem gerektiğini düşünüyor. Ama gerçekte, uzun süreli tek ilişkim köpeklerimle.

Ve karbonhidratlar.

Başımı sallıyorum, göz temasını keserken gülmeye zorluyorum. "Hayır, hayır. Biz sadece arkadaşız. Birlikte büyüdük." Bana tuhaf bir bakış atıyor, biraz belirsiz, ben de devam ediyorum. "Gerçekten arkadaş bile değiliz, sanmıyorum. Aşırı arkadaş canlısı değil. Yani, istediği zaman öyle, ama genelde öyle olmak istemiyor, o yüzden-"

Nash kıkırdarak araya giriyor ve cüzdanını çıkarıyor: "Sanırım buldum," diyor. "Hasar ne kadar?"

Kendim olarak kendime verdiğim duygusal zarar?

Sonsuz.

Yağ değişimi mi?

"Yüz yirmi dolar ve elli beş sent olacak." "Harika."

Nash para bulmak için cüzdanı karıştırırken servisin kapısı açıldı ve Cal solmuş kot pantolonu üzerinde yağ lekeli ellerini silerken belirdi. Yanıma geliyor ve tek kelime etmeden bilgisayar ekranına bakıyor. Tek yaptığı, tehditkâr bir gölge gibi üzerimde durmak.

Sonra Nash'e doğru dönerek ters ters bakar ve avuçlarını masanın üzerine bastırır.

Boğazını temizleyen Nash, gözlerini aramızda gezdirirken bana bir tomar banknot uzatıyor. "Ee, Lucy," diye başladı.

"Öyle mi?" Parayı sayarken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, ama Cal bu kadar yakinken ve bu kadar korkunç bir sessizlik içindeyken sayamıyor gibiyim, bu yüzden parayı çekmeceye atmadan önce beş kez tekrar sayıyorum, hala matematiği doğru yapıp yapmadığımdan emin değilim.

Nash yumruğunun içine öksürdü ve sonra, "Merak ediyordum da, belki sen-" dedi.

"İstemiyor," diye araya giriyor Cal.

Aman Tanrım.

Yanaklarım kızarıyor, hemen Cal'ın kaburgalarına dirsek atıyorum ama o hiç irkilmiyor. O bir tuğla duvar. "Ne? Cal, git buradan."

Nash kaşlarını çatar. "Öyle değil mi? Neden peki?" "Çünkü onunla yatıyorum, işte bu yüzden."

Solgunlaşıyorum.

Zaten pembe olan yanaklarım fuşyaya dönüşürken boynum Cal'a doğru bir seksen *Exorcist dönüşü* yapıyor.

"Um." Nash başının arkasını kaşıyarak ayaklarının arasında kayıyor. "Pardon?"

Cal iki büyük kolunu yağ lekeli tişörtünün üzerinde kavuşturuyor, yüzünde umursamaz bir ifade var. "Onu beceriyorum," diye tekrarlıyor. "Düzenli olarak. Agresif bir şekilde."

"Cal!"

Çok utandım.

Mahcubiyetin ötesinde fersahlardayım.

Mahcup olmanın ötesinde ligler için bir kelime var mı emin değilim, ama muhtemelen ölüdür.

Ben öldüm.

Nash gözleri benimle Cal arasında gidip gelirken, "Anlıyorum," diyor. "Benim hatam."

"Hayır, hayır..." Deniyorum, dirseğimi Cal'e boş yere saplamaya devam ediyorum. "Nash, biz-"

"Her şey y o l u n d a . Faturayı alıp çıkıyorum. Cuma günü görüşürüz." Gülümsüyor ama gergin.

O kadar telaşlıyım ki, yanlışlıkla ona fişi yerine öğle tatilinde elime geçirdiğim gülen yüzlü çöreklerle süslü bir kermes broşürünü uzatıyorum. Ve o an daha fazla garipleşemeyeceği için fişe bakıyor, mutlulukla kabul ediyor ve gitmek için yavaşça arkasını dönüyor.

Kapı neşeli bir vedayla kapandığında, ellerimi çadıra sokup çeneme bastırıyorum. Sanırım hiperventilasyon geçirebilirim.

"Nefes al, Lucy. Solgun görünüyorsun."

Cal'a bakmak için kendi etrafımda dönmeye başladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O da neydi öyle?"

"Ne?"

Felç geçirmek üzereymişim gibi ona göz kırpıyorum. "Cal. Az önce beni herkesin önünde küçük düşürdün-"

"İlgilenmediğini söylediğin bir adam. Sana bir iyilik yaptım."

"Ona agresif seks yaptığımızı söyledin."

"Yani?" Bir eliyle masaya yaslanıyor, omuz silkiyor, tamamen soğukkanlı ve sakin. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. "Sana bir çıkış yolu verdim. Bir şey değil."

"Çıkış mı?"

"Evet, onunla bir çıkış," diyor. "Ya da benimle. Hangisi olursa."

O sırtış yeniden beliriyor, özlem duymaya başladığım, ebedi bekârlık yeminimi sorgulamama neden olan sırtış. Ve alt bölgelerimdeki karıncalanmalara, kalp çarpıntılarına ya da karnımdaki çırpınıslara engel olamıyorum.

Zihnim içgüdüsel olarak Cal'ın teklifini kabul etme hayalleriyle dolup taşarken sinekkuşu kanatları gibi vızıldıyor.

Kes şunu, Lucy. Kaba davranıyor.

Ama Cal gözlerimin parladığını ve kısa süreli tereddütümü fark ediyor ve sırtışı genişliyor. Bir eliyle çenesini ovuşturarak masadan uzaklaşıyor. "Döşemelerin daha bitmedi mi?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp başımı sallıyorum. Amcam bana mesaj atıp bir güne daha ihtiyacı olduğunu söyledi.

Cal başıyla beni onaylıyor ve garaja doğru dönüyor. "Güzel. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Ve sonra gitti, beni sarsılmış ve çelişkili bir halde bıraktı, ama nihayetinde çantamın içindeki cep telefonumu bulmaya çalıştım ve annemi aramak için anlık bir karar verdim.

"Lucy? Her şey yolunda mı?" Annem hattın diğer ucunda merak ediyor.

Yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Evet, her şey harika. Bu geceki kirpilere ne dersin?"

Bölüm 14

T Bildirim çubuğumda beliren küçük Instagram simgesi beni iki kere düşündürüyor. Sosyal medyayı neredeyse hiç kullanmadığım gibi uygulamayı da neredeyse hiç kullanmıyorum. Çok izole edici, ki bu da ilginç bir durum.

amaç bağ kurmak ve birleştirmektir. Kişisel akışım, son birkaç yılda çoğunlukla hayvanlar ve doğadan oluşan yaklaşık bir düzine gönderi ile sınırlı.

Alyssa'nın geçen bahar yağmurlu ve şaraplı bir akşamda, çekingenliğimin düşük, neşemin yüksek olduğu bir anda çektiği tek bir fotoğrafım var. Daha karanlık bir fotoğraf - ay ışığından ziyade kahkaha ışığıyla aydınlanmış - ve gözlerimi kapatıp tokat gibi bir sırtısla burnumu kıvrırken yüzümün her iki tarafına yapışmış ıslak saçlarımla pek de gurur verici değil. Alyssa'nın apartman terasında dans ettiğimiz sağanak yağışın bir sonucu olarak yağmur damlaları kirpiklerimin üzerinde süzülüyor.

O samimi fotoğraflardan biri; denesenez bile yeniden yaratamayacağınız türden. Sonunda siyah-beyaz bir filtre uyguladım ve akışıma yükledim, bunu yapmak istediğimden çok Alyssa'nın cep telefonu fotoğrafçılığı konusundaki yeni gelişen yeteneğini bir etiket ve tam kredi ile göstermem için bana yalvarması nedeniyle yaptım. *Ama* yayınladığıma memnunum. Bazen her şeyin yolunda olduğunu, hala nefes aldığımı ve hayatın güzel olduğunu hatırlatmaya ihtiyaç duyduğumda bunu çekiyorum.

Ve şimdi, beni yakın zamanda takip eden bir hesaptan fotoğrafa yeni bir "beğeni" geldi.

Merak edip **_oilandink** adlı tanıtıcıya tıklıyorum, profil resmi olarak bir motosiklet resmi olan daha yeni bir hesap gibi görünüyor. Akışa bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce bir fotoğraf gönderilmiş ve bunu anında tanıyorum.

Küçük bir kedi yatağında birlikte kıvrılmış iki corgis ve tatlı bir yavru kedinin hafif bulanık bir fotoğrafı. Onlar samur ve krem rengi bir top, ezilmiş ve mutlular ve kalbim saf hayranlıkla çarpıyor.

Resim, gülen yüz emojisinden oluşan basit bir başlıkla eşleştirilmiştir.

Fotoğrafı "beğeniyorum" ve **everythinglime** adlı kendi hesabımdan onu takip ediyorum. Sonra biraz daha araştırınca on beş takipçisi olduğunu ama bunlardan sadece ikisini geri takip ettiğini görüyorum.

Fotoğrafın altında bir yorum var: "*Omggg Cal! Yavru köpeklerin ve bir kediciğin olduğunu bilmiyordum!*" ve bir dizi kedi şeklinde kalp-göz emojisi yer alıyor; Cal ise "*Köpekler benim değil*" diye yanıt veriyor.

Resme uzun süre baktım. Gerekenden daha uzun. Mesai saatinde olduğumu ve Cal'ın ofisinden çıkıp arkamdan yaklaşarak nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını düşünürsek, bakmam gerekenden daha uzun.

"Fatura dosyasını bulamıyorum," diyor yaklaşırken.

Robot gibi, masada yanımda duran dosyaya uzanıyorum ve onu kaldırıyorum. "Bir Instagram hesabınız var."

"Daha viral olmadım mı?" diye mırıldanarak elimden manilla dosyayı kaptı.

Bir gülümseme çeker. "Bu fotoğrafı senin çektiğini bilmiyordum. Çok tatlı." Uygulamayı kapatıp telefonu çantama geri atarken ona cesurca bir bakış atıyorum.

Cal dosyadaki gevşek kağıtları karıştırıyor, kaşları derin bir düşünce ya da kızgınlıkla eğilmiş. Tunç rengi gömleğinin kolları omuzlarından kesilmiş, büyük pazuları ve akaryakıta benzeyen bir mürekkep lekesi ortaya çıkmış.

Çenesini kaldırıyor, daha fazla makbuzu incelemeden önce bir süre bana bakıyor.

Sessizliğini bozmadan devam ediyorum. "Cricket'ın köpeklerime ısındığını fark etmemiştim. Belki bir gün o da bana ısınır. Sanırım bunun için birlikte daha fazla zaman geçirmemiz gerekecek..."

Tek söylediği "Hm,".

Bu daha çok bir onaylama, gerçekten, daha az gerçek bir yanıt.

Benden uzaklaştığında, "Bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyorum. İyice düşünmüyorum, çünkü düşünseydim muhtemelen Cal ile iş dışında geçirdiğim kişisel zamanın, yakınlaşmamızdan beri kaçınmaya çalıştığım tehlikeli ve bulanık bir çizgi olduğunu dikkate alırdım.

Annemi ziyaret etmek için akşam yemeği davetini geri çevirdiğim günden beri bahsi geçemeyen bodrumdaki kanepesinde buluşma.

Korkağın tekiydim, biliyorum.

Yani... *sanırım* ben bir korkaktım. Doğrusu, hatalı bir seçim olduğuna yürekte inandığınız bir şeyden, yine de yürekte isteyerek kaçmanın korkaklık mı yoksa cesaret mi olduğundan emin değilim.

Her iki durumda da Cal kaışımı bir reddediş olarak algıladı, ki sanırım bu anlaşılabilir bir şeydi - her ne kadar *onu* reddetmiyor olsam da, onunla o tehlikeli, bulanık çizgiyi geçme düşüncesini reddediyordum.

Adil görünmeyen şey, emir vermediği ya da yaptığım ya da yapmadığım bir şey için beni azarlamadığı sürece tüm hafta boyunca benimle neredeyse hiç konuşmamış olması.

Ve onu çok zlyorum.

Cal geri çekilmesini durdurur ve yanağındaki kirli sakalı kaşırken bir i çeker. "Neden?"

"Hafta sonu Hasat şenliği diye bir karnaval var. Belki sen de gitmek istersin diye düşündüm." Yutkunuyorum. "Bilirsin, benimle."

Kelimelerden daha fazlasını söyleyen bir bakışla bana bakıyor.

Karnavala en son Emma ile birlikte gitmiştik. Çok geç ve kaygısızdık, pembe ve mavi pamuk şekerleri ağzımıza atıyor, karnımız ağrıyana kadar churros yiyor ve dönme dolabın tepesinde gülüyorduk, dokunulmaz ve zarar görmemiştik.

Hayatın tadını
ıkartıyorduk. Macerayla
doluyduk.

Yıldızların altındaki her şeye mutlulukla aşık. Güneşin dokunduğu ve ayın öptüğü her şeye. Birbirimize aşıktık.

Anma Günü'nden önceki hafta sonuydu.

nceki hafta sonu-

"Planlarım var," diyor sonunda.

Oh. Omzuma atmadan önce gevşek bir sa dalgasıyla oynuyorum.

"Tabii, sorun değil. Ne yapıyorsun? Heyecan verici bir şey var mı?"

"Bir
randevu."

Bir
randevu.

Bir randevu.

Endişe içimi kemiriyor ve sonra o dişler keskin dişlere dönüşüp acı verici bir ısırık alıyor. İfademi düzeltmeye, solmasını engellemeye çalışıyorum.

ve ısırık zehirliymiş gibi ölüyorum, ama Cal bir parçamın kaybolduğunu fark ediyor olmalı. Çiğnenip kopuyor.

Çoğu erkek büyük olasılıkla böyle bir tepkiden zevk alır ve daha da dürtebilir. Başka bir şaka.

"Al bakalım."

Ama Cal önce kirli botlarına, sonra tekrar yukarı bakar ve başını sallarken gözlerinde bir yumuşaklık parlar. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim," diyor çenesini düzelterek. "Jolene'le Mallory'de bir şeyler içeceğiz. Arayı kapatıyorum."

Bunun beni tamamen daha iyi hissettirdiğinden emin değilim ama gözlerimdeki kara bulutu fark etmesi ve fırtınayı dindirmeye çalışması en ufak bir gülümsemeyi bile tetikliyor. "Tabii ki. İyi eğlenceler."

"Evet... sen de."

Cal başını sallıyor, gözlerini üzerimde aşağı yukarı gezdirdikten sonra tekrar arkasını dönüyor.

Onu durdurdum.

Onu durdurdum çünkü söylemek istediğim her şeyi söylemedim.

"Sanırım ben sadece..." Duygular boğazımda düğümleniyor ve bunun için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama yine de oraya yapışıyor ve Cal sırtı bana dönük olarak bir kez daha durduğunda gözlerimi kaçırarak dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum ve nefes verirken "Seni özlüyorum" diyorum.

Taş gibi sertleşmesini izliyorum. Sırtındaki tahtalar dalgalanırken bir elini yana doğru esnetiyor, yumruk yapmadan önce parmaklarını açıyor.

Bana bakmıyor. Sadece yere bakıyor ve "Fark etmeye başlıyorum... hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin" diyor.

Ve bununla birlikte, dosyayla birlikte ofisine girerek uzaklaşır.

Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdığında kendimi daha da aptal hissediyorum ama tek düşünebildiğim, tek söylemek istediğim...

Sana sahiptim, Cal. Sekiz güzel yıl boyunca sana sahiptim.

O akşam kanepede oturmuş salatayla uğraşıyorum, midem çok fazla zevk alamayacak kadar düğümlemiş. Omzumdan sıyrılmış, ultra tüylü bir kazakla -çünkü tüylü kazaklar ağır için moda tercihidir- kanallar arasında gezinirken telefonum bir mesajla çalıyor. Lemon'ın burnu kucağımdan fırlıyor, elimi minderlerin arasına sokup bilerek oraya tıktırdıktan sonra yerini bulmaya çalışıyorum.

Yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek ekranı kaydırıyorum.

CAL:

Dışarıdayım.

Mesajını algılamam biraz zaman aldı.

Gözlerim iki kelime arasında gidip gelirken başparmaklarım tuş takımının üzerinde geziniyor. Sonra ayağa fırlıyorum, taranmamış saçlarımı düzeltiyorum ve panjurdan bakmak için ön pencereye koşuyorum. Cal evimin önünde duruyor, motosikletine yaslanmış, fındık kahverengisi deri bomber ceket ve koyu mavi kot pantolonuyla kollarını kavuşturmuş. Şapkasız, saçları rüzgârda savrulan dalgalar ve dağınık seksapeliyle parmaklarını saçlarında gezdiriyor, ara sıra diğer elindeki telefona bakıyor. Gün batımı onu yumuşak bir altın ve şeftali tonuna boyuyor, kırıklarını ve yontulmuş kenarlarını yumuşatıyor.

Yutkunuyorum.

Saçlarımı kabartarak ön kapıya doğru ilerliyorum ve kapıyı kırarak açıyorum, çimenlikte onun bakışlarını yakalıyorum. "Cal."

İsmi, esen rüzgârın içinde kayboluyor ama yine de sorumu duyuyor.

"Şu hasat şeyine gidiyoruz," diyor bisikletten doğrulup ellerini paltosunun ceplerine sokarken. "Eşyalarını topla. Ben bekleyeceğim."

"Ama, düşündüm ki-"

"Eşyalarını topla,

Lucy."

Bana iki kez söylemesine gerek yok diyeceğim ama açıkça söyledi, ben de harekete geçtim, su kaplarını iki kez kontrol ettim, çılgınca rimel lekelerimi düzelttim, armut ve şeker kamışı sisi bulutu arasında dans ettim ve köpek kılı taytlarımı beyaz badanalı skinny jeanlerle değiştirdim. Bir çift süet bağcıklı bot giyip çantamı duvardaki kancadan kapıyorum ve evden çıkıp Volkswagen'ime doğru kıvrılıyorum.

"Ben sürerim," diyor Cal, bana doğru bir adım atıp kaskı uzatarak. "Çok uzak değil."

Tereddüt ilk seferinde olduğu gibi beni ele geçirmediğinde şaşıırıyorum, beklentinin ürpertisi tarafından geçersiz kılınıyor. Gülümseyerek başımı sallıyorum ve sürüş için vites yükseltirken bisikletin yanında ona katılıyorum. Kaskı kafama geçiren Cal, çene kayışını bağlamama yardım etmek için tekrar dönüyor.

Nasırlı bir başparmak çenemi sıyırdığında ürperiyorum. "Peki... Jolene ile planlarınıza ne oldu?"

"Daha iyi bir şey çıktı."

Ses tonu rahat, sanki başka bir cevap yokmuş gibi, ama kalbimin hızlanma şekli hiç de öyle değil. "Hayal kırıklığına mı uğradı?" Merak ediyorum.

Olurdum. Yalnız, Cal'sız bir akşamda korkunç bir hayal kırıklığına uğrardım. -Eski diziler ve tüylü kazaklarla geçirdiğim gece bunu kanıtladı.

Tek söylediği, "Hayır."

Sonra koltuğa oturup öne doğru kayıyorum, iki kolumu ona doluyorum ve avuçlarımı karnında birleştiriyorum. Geçen seferkine benzer şekilde, beni daha yakına çekmek için tek eliyle arkasına uzanıyor, ancak uyluktan çok kıcını tutuyor.

Geçen seferki gibi nefesim kesiliyor ve titrememeye çalışıyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum ve bunu sıkarak tekrarlıyorum.

Havalanıyoruz ve ben motorun mırıltısında, şenlik ateşi dumanı ve öğleden sonra yağın yağmurun kalıntılarıyla dolu sonbahar esintisinde ve onun kolonyasının meşemsi notalarında kayboluyorum. Saçları kalbimi taklit edercesine uçuşuyor ve ben saçlarımı bırakıp parmaklarımı saçlarımın arasında sürüklemek gibi aptalca bir şey yapmamak için ellerimi birbirine daha da sıkı bastırmak zorunda kalıyorum.

Şu anda onu evcilleştirmek mümkün değil.

Festivale on dakikalık bir yolculuk ve kızartılmış her şeyin kokusu onun kokusunu bastırmaya çalışırken çamurlu alanın en ucuna park ediyoruz. Cal bisikletten atlıyor ve kaskı emniyete almak için benden alıyor.

İkimiz de tereddüt ediyoruz, gözlerimiz birbirine dolanıyor ve ben o an için hazırlıksız hissediyorum. Anılar kayıp zaman şelalesi gibi geri geliyor. Kendime, yan komşunun çocuğuna kaprisli bir şekilde aşık olan on üç yaşındaki o küçük kız olmadığımı ve Emma'nın beni gözlerinde kahkahalarla bilet gişesine doğru çekmek için kolunu benimkine dolamadığını hatırlatmam gerekiyor.

Onun yerine Cal elini sırtıma koyuyor ve beni ileriye doğru yönlendiriyor. Aniden bastıran melankoliyi hafifletmeye yetiyor. Beni gülümsetmeye yetiyor.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diyorum ona, kalabalığın arasından geçerken kafamı kaldırıp bakarak. Cadılar Bayramı'ndan önceki son hafta sonu, bu yüzden taffy elmaları yiyen, bebek arabalarını ölmekte olan çim yığınlarının arasından iten ve plastik elma şarabı bardaklarını yudumlayan insanlarla dolup taşıyor.

Bana bir bakış fırlattı. "Kendimi mecbur hissetmişim gibi konuşuyorsun." "Hissetmedin mi?"

"Hayır. Ben istedim."

Yalan söylemediğini biliyorum çünkü Cal'in yapmak istemediği şeyleri yapmayı alışkanlık haline getirdiğini sanmıyorum. İçimdeki insanlardan hoşlanan kişi bu ilişkiyi kurmakta zorlanıyor, ama yine de bu bana bir rahatlık dalgası veriyor.

"Önce nereye?" diye soruyor, ceplerini karıştırıp bir parça sakız ararken.

Küçük sarı dikdörtgeni açıp ağzına atmasını izliyorum. "Bu nikotin sakızı, değil mi?"

"Evet," diye başını sallıyor çiğnerken. "Çok uzun süre sigara içtim. Kendimi bir şişe hapa uzanmaktan alıkoymak için sigara içtim, ta ki ikisinin de boktan alışkanlıklar olduğuna karar verene kadar."

Kalbim tekliyor.

Çok fazla kelime yok ama onlarla çok şey anlatıyor.

Kayıp yıllarımızı, kopan arkadaşlığımızı, mücadelelerini ve zayıflıklarını merak etmeme neden oluyor. Cal'in hiçbir yanı zayıflık çağrıştırmıyor, hiçbir yanı bana savunmasızmış gibi gelmiyor.

Ama biliyorum ki onun da şeytanları var ve benimkilere çok benziyorlar.

Aynı deneyimden yanmış iki insanın diğer taraftan tamamen farklı yaralarla çıkabilmesi büyüleyici.

Normalde bu itirafı didik didik eder ve katman katman ayırmaya çalışırdım ama havadaki müzik hafif ve ruh hali yüksüz. Bu yüzden sorgulamamı yutuyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Önce bir şeyler yiyelim, sonra gezintilere bakarız."

"Sana hâlâ şu doldurulmuş hayvanlardan bir tane borçluyum. Neydi o? Hamster mı?"

Aman Tanrım.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum, o yüzden çıkardığım ses ikisinin garip bir karışımı gibi. "Bir fare," diye düzeltiyorum onu.

Devasa ve sıcak pembeydi ve gökkuşağı yıldızlarıyla süslü bir göbeği vardı. Onu ilk Emma gördü ve adını Pinky koydu. Bir adı olunca, bir yuvası da olmalıydı.

Cal *bütün gece* benim için o fareyi kazanmaya çalıştı, basketbol serbest atış istasyonuna tünedi ve hızla hareket eden fileye öfkeyle toplar attı. Ne de olsa birinci sınıf bir basketbol yıldızıydı, bu yüzden bana oyuncağı kazandıracak kadar basket atamaması onu düpedüz *öfkелendirdi*.

Emma ve ben sonunda onu patlamadan önce oyundan uzaklaştırdık ve sakinleşmesi için dönme dolaba binmeye zorladık.

Ve *bu* sonsuza dek içimde yaşayacak bir an oldu. Sıkıştık.

Tam tepede, yıldızların arasında, Emma altımızdaki kovada ciyak ciyak bağırıırken.

Rüzgâr bizi neredeyse boğarken, burnunda bir galaksi dolusu çil ve yüzünün etrafında uçuşan siyah saçlarıyla bize baktığını hâlâ görüyorum.

"Öp onu, seni tavuk!"

Cal'ın parmakları dirseğimi hafifçe sıyırdığında şimdiki ana geri dönüyorum. "Nereye gittin?"

Dönme dolabın ışıkları bulanıklaşıyor ve gözyaşlarımın sinsice bana yaklaştığını fark ediyorum.

Burada değil, şimdi değil.

Başımı sallayarak kocaman bir gülümsemeye zorluyorum ve dikkatimi direksiyondan başka yöne çeviriyorum. "Bu sefer bana ödül kazandırmak için kaç basket topu atman gerektiğini düşünüyorum," diyorum ona.

Cal tam olarak nereye gittiğimi biliyor ama dürtmüyor. Omzumun üzerinden karnaval oyunlarının sırasına bakarak parmaklarını çıtlatıyor. "Bu kurtuluş anı için hazırlanmadığımı söyleyemem."

"Sana musallat oldu, değil

mi?" "En kötü şekilde."

Kıkırdıyorum. "Önce kızarmış Oreos, sonra da ruhlarımızı bir dolar dükkânındaki pelüşe satabiliriz."

Yiyecek satıcısına doğru ilerliyoruz ve esinti artarken sıraya giriyoruz. Kapıdan aceleyle çıkarken ceket alma zahmetine katlanmamıştım ve altmış derecelik ılık gün ellilerin altına düşmüştü. Kazağımın kollarının altındaki tüyleri diken diken eden Cal, ceketini çıkarıp omuzlarıma dolamakta tereddüt etmiyor.

"Paltonu unutmuşsun," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

Hemen ısınyorum, ama bunun nedeni ek katmandan çok Cal'ın bana doğru adım atması ve kollarımı dikkatlice

Ellerini kol deliklerinden aşağıya doğru kaydırıyor. Parmaklarımız birbirine değdiğinde kısa bir süre tereddüt ediyor, sanki onları birbirine bağlamayı düşünüyormuş gibi, ama boğazını temizliyor ve bunun yerine geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle, deri, toprak ve meşe kokusu tarafından yutuluyorum. "Üşümedin mi?"

"Ben iyiyim. Zaten sana daha çok yakışıyor." Gözleri üzerimde geziniyor, sonra sıranın önüne dönüyor.

Uzun kollu bir Henley ceketin altına saklanmış. Tamamen siyah, sade, üstte üç düğmesi var ve içime bir sıcaklık yayıyor. Cal'in kolsuz tişörtler ve yağ lekeleri dışında bir şey giydiğini pek görmüyorum.

Sıcaklık, gömleğin kollarındaki tüm şişkin kasları sarmasından da kaynaklanıyor olabilir ve o kocaman, dikkatli kollar beni sardığında kucağında nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

Birden ceket boğucu gelmeye başladı ve ben aşırı ısınmaya başladım.

Ben içinde rahatsız bir şekilde kayarken, Cal bize Oreos ve iki bardak çivili elma şarabı sipariş ediyor ve ben titreyen parmaklarımla ikisini de alıyorum.

"Elma şarabı içinizi ısıtır," diyor bana.

"Harika. Teşekkür ederim." Gömleğinin önünden görünen kolye zincirindeki kolyeyi fark ediyorum ve kuyruktan uzaklaşırken boğazımı temizliyorum. "Kolyeni beğendim," diyorum parmağımı yalayarak. "Tiz bir nota anahtarına örülmüş bir kalp, değil mi?"

Yan yana yürürken bana bakıyor. "Evet, yıllar önce ısmarlama yaptırmıştım."

Zihnim Cal'a yatak odamın zemininde gitar çalmayı öğrettiğim ve ben Death Cab for Cutie'den *I Will Follow You Into the Dark*'ı söylerken onun parmaklarının bitmiş bodrumda Emma ile birlikte piyano tuşlarına basışını izlediğim anılarla dolup taşıyor. "Hâlâ müzikten hoşlanıyor musun?"

Saçma bir soru gibi geliyor.

Kim müzik sevmez ki?

Ama Cal'in cevap vermesi uzun sürüyor, Oreosunu ısıyor ve düşünüpken çiğniyor. "Müziğini seviyorum," diyor. "İyisin. Gerçekten çok iyisin."

Parlak bir şekilde sırtıyorum ve kızarıyorum. "Belki bir ara birlikte çalabilir ya da şarkı söyleyebiliriz."

"Muhtemelen hayır." Hızlıca, umursamaz bir tavırla cevap veriyor ve elma şarabından büyük bir yudum alıyor. "Hadi oyunları oynayalım. En son dönme dolap."

Kendiminkini yudumlarken başımı sallıyorum. "Elbette." Geçerken tekerlek beni hem çağırıyor hem de caydırıyor ve binicilerin çılgınlıkları kalbimi sallanan kovalarla aynı anda titretiyor. "Hiç karnavala gittin mi...?"

Gözleri parladığında sesim kesiliyor. Yine de bir bardak daha elma şarabı içtikten sonra cevap veriyor. "Hayır."

"Ben de."

İçeceğinin geri kalanını yuttuktan sonra boş bardağı yanından geçen bir çöp kutusuna atıyor ve sonra uzanıp ensemini avuçlayarak hafifçe sıkıyor. Bu sevgi dolu jest, Cal'ın vızıltısıyla karışana kadar kendi elma şarabını yudumlamama neden oluyor.

Macera kan dolaşımında yüzüyor, nabzımı hızlandırıyor.

Bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra elini omurgamda gezdiriyor ve beni bırakıp ilerliyor. "Gel bakalım. İleride üzerinde adın yazan pembe, tüylü bir şey görüyorum."

Kulaktan kulağa sırtarak onun yanında zıplıyorum. Birkaç oyun oynuyoruz; su tabancalarıyla ateş ediyor, çekiçlerle köstebek kafalarına vuruyor ve bullseylere top atıyoruz. Hiçbir şey kazanamıyoruz ama geçen her saniye küçük bir zafermiş gibi geliyor.

Hatta gülerek su tabancasını ona doğru çeviriyorum ve gömleğinin önünü ıslatıyorum. Saçlarım yanağıma yapışana ve boynumdan aşağı ve kazağımın altından su damlayana kadar hışımla karşılık veriyor.

O da gülüyor.

O da *gülüyor*.

Ve hiç beklemediğiniz bir kişiden gelen kahkahanın bir senfoni gibi olduğuna ikna oldum. Akorların ve notaların mükemmel evliliği; kalbin dans etmesine neden olan bir beste.

Kalbim dans ediyor.

Cal bize daha fazla elma şarabı ve bir avuç yolculuk bileti sipariş etmek için iki ayrı pitstop yapıyor ve bir saat geçtikçe olumlu bir şekilde titriyorum.

Cal bana bir parça sakız uzattığında hâlâ üçüncü şarabımı yudumluyordum. Dikkatle baktım. "Hmm. Bilmiyorum."

"Özellikle bir şeyler yedikten veya içtikten sonra size biraz vızıltı verecektir. Size kalmış."

Kendimi hareketli hissediyorum, bu yüzden sakızı alıp yavaşça çiğniyorum.

Sanki boğazıma bir yaban arısı ailesi takılmış gibi bir tadı var, bu yüzden öksürüyorum ve sırıyorum. "Bu berbat bir şey. Bunu her zaman nasıl çiğniyorsun?"

"Buna alışkınım."

Gülümsemesi parlıyor, gözlerine ulaşıyor ve hatta kaşları bir parça şakayla kalkıyor. *Tanrım*, onun bu yönüne alışabilirim. Cal Bishop'ın bu duvarlarla çevrili, hoş bir şekilde savunmasız versiyonunu sadece uydurduğumu ve bir şarkıya yazdığımı düşünmeye başlamıştım.

Elbette, nikotin vızıltısı ateşlendiğinde gözlerim devasa tabaklara dönüşüyor. Başım dönüyor, yaralanmışım, her şeyden uçmuşum. Kolumu onunkine doluyorum ve onu gözünü diktiğini bildiğim basketbol maçına doğru sürüklüyorum. "Buna hazır mısın?"

"Lanet olsun." Büyük bir el yüzünü ovalıyor. "Baskı falan yok."

Kolunu kavrayışım karnımdaki düğümle eş zamanlı olarak sıkılaşıyor. Çocukluk lakabım içimde dalgalandıkça o karıncalı, sıcak düğüm aşağılara doğru iniyor. Soğukkanlı davranıyorum, nikotinden buğulanmış gözlerimle ona bakıyorum. "Gergin misin?"

"Birazcık." Cal kolumdaki bağdan kurtuluyor ve eliyle boynumu tekrar kavıyor. Bu kez oyalanıyor, enseme masaj yapıyor ve parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdiriyor. "Sence ben halledebilir miyim?"

Dengem bozuluyor ve sıraya girerken ona doğru sarkıyorum.

Bana sahip olduğun sürece.

Sanki iç diyalogumu duymuş gibi bir kolunu bana doluyor, beni kendine çekiyor, parmakları ceketimin kaydığı çıplak omzumda geziniyor. Elma şarabı onu daha cesur, nostalji ise daha gevşek yapıyor. Sanki randevuya çıkmış mutlu bir çiftmişiz gibi ilerlerken bana tutunmaya devam ediyor. Ses azalıyor, arka plandaki gürültüye dönüşüyor ve ben onu içime çekerken gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum.

Alabileceği hiçbir şey kalmayana kadar içimde saklanan o kara deliği doldurmasına izin veriyorum.

Pota sırası Cal'a geldiğinde, genç bir esmer tarafından basket atılıyor ve yemin ederim gergin görünüyor. *Sanki* bu an onun için pahalı bir oyuncak ayı kazanmaktan daha önemli. Derin bir nefes alıyor ve topu fırlatıyor. Topun havada süzülüşünü, çemberi yoklayışını ve sonra geri sekişini izliyorum.

Nefesinin altında küfrediyor ve tekrar deniyor.

Bayan.

Bir ıska daha.

Sonra bir tane yapar ama ödül kazanmak için yeterli değildir.

Cal cüzdanından biraz daha bozuk para çıkarıyor ve oyunu yöneten gence bir yirmilik uzatıyor. "Bir tane daha," diye kestirip atıyor.

Ona bir top atıyor. O da atıyor.

Sonra ıskalıyor.

Cal gecenin karanlığında küfürler mırıldanıyor, yıldırım hızıyla topları fırlatıyor, sinirlendikçe formu daha da bozuluyor.

"Cal, sorun yok. Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diyorum nazikçe, avucumu seğiren pazısına bastırarak. "Hadi dönme dolaba binelim."

"Tüm maaşımı bu hileli oyun için harcamak zorunda kalırsam, lanet olası bir ödül alacaksın."

Gözlerim, Cal'in adanmışlığından etkilenmiş gibi kaşlarını bana doğru kaldıran genç görevliye takılıyor.

Daha fazla top karşılığında cüzdanından bir yirmilik daha çıkarır.

Terlediğine yemin edebilirim. Dışarısı elli iki derece ama topu hafifçe başının üzerine kaldırıp diğer eliyle pozisyon alırken maç ışıklarından saç çizgisine yansıyan bir parlaklık var.

Swish.

Bir tane daha giriyor.

Swish.

Kalbim çocuksu bir adrenalinle çarpıyor. Kendimi Cal'ın eski lise maçlarından birinde tribünde oturuyormuş gibi hissediyorum; Aralık ayındaki o kış gecesinde, üç saniye kala takım arkadaşı topu ona fırlattığında, o üç sayı çizgisinde tünemiş bir şekilde dururken kalabalığın sessizliğe bürünmesi gibi.

Atışı yaptı, tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Swish.

Top fileden süzülürken Cal dönüp bana baktı, tıpkı o zaman alüminyum banklardaki insan denizinin arasından beni bulup zaferle kollarını gökyüzüne kaldırdığı zaman bana baktığı gibi. Bir aşağı bir yukarı zıplamış, Emma'nın elini tutmuş, yanaklarım ağrıyana kadar ısıklık çalıp çığlık atmıştım. Beni işaret etmişti -ya da Emma'yı- ama gözleri benim üzerimdeydi, bunu biliyordum.

"O benim ağabeyim!" Emma ellerini kavuşturarak bağırdı, biz aşağı yukarı zıplarken at kuyruğu yüzüme çarptı.

Bu benim her şeyim, diye düşünmüştüm.

Bunu söyleyemezdim çünkü on üç yaşındaki bir çocuk her şey hakkında ne bilebilirdi ki? Ama bunu düşündüm ve hala düşünüyorum, acaba hiç

durdu.

Oyun kazanan bir atışla zafere ulaşıyor, çok renkli siren mavi ve zümrüt rengine yanıp sönüyor. Görevli bir ödül almak için taburesinden fırladığında arkamızdaki uzun kuyruktan alkış sesleri yükseliyor. "Hangisini istiyorsunuz?"

Cal karmakarışık saçlarını düzeltiyor, koyu renk tutamlar kulaklarının arkasına kıvrılıyor. "Faren var mı?"

"Bir fare mi?" Burnu kırışıyor. "Fare kalmadı. Köpekbalıklarım, panda ayılarım ve birkaç tembel hayvanım var."

Dudağımı dişlerimin arasında kaydırarak oyuncakları inceliyorum. Hiçbir şey pembe değil ama panda çok sevimli. Gözleri üzgün görünüyor, bir kulağı diğerinden daha sarkık. Onunla ilgili bir şey beni gülümseterek işaret ettiriyor. "İşte bu."

Cal kaşlarını çatar. "Bu hasta görünüyor. Kulağı düşüyor." "Benim istediğim bu."

Genç kız omuz silkiyor ve uzun bir kancaya uzanarak panda ayısını kapıyor. Cal'a bakarken bana uzatıyor. "İyi iş çıkardın. Şanslı kadın."

O anda kendimi şanslı hissediyorum.

Kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum.

Sıradan ayrılırken ikimiz de su tabancası savaşından dolayı hâlâ nemliyiz ve pandayı göğsüme bastırıyorum. Ayrıca elma şarabı, adrenalin, nikotin ve Cal'ın oyuncaklara doğru kıvrılırken bana attığı yumuşak bakışın bir kombinasyonu olarak hâlâ başım dönüyor. Kirpiklerimin arasından ona bakarak "Bunun anlamı çok büyük," diyorum. "Gerçekten. Teşekkür ederim." Pandayı iki kolumla daha sıkı sıkıyorum, gülümsemem buğulu.

Çenesindeki kirli sakalı kaşıyor ve dikkatini tekrar önüne veriyor. "Ona isim verecek misin?"

"Evet. Pinky."

"Siyah ve beyaz."

Bunun bir önemi yok; Emma çoktan adını koydu. Belki bir fare değil, belki pembe değil, belki artık yetişkin insanlarız ve o burada değil ama yine de adını o koydu. Omuzlarımı kaldırıp kaldırıma yapışmış sakız tomarlarına bakıyorum. "Pinky'ye benziyor."

Tartışmıyor ve aramızda sessizlik uzuyor.

Çabucak ittiğim türden garip bir şey değil. Daha hafif, daha nazik, daha rahat. Doldurulması gerekmiyor, sadece tadına varılması gerekiyor.

Bu öyle bir sessizlik ki Cal yanıma bıraktığım elime uzanıyor. Parmak eklemleri benimkini sıyırırken hiçbir şey söylemiyor, önce nazıkçe, sadece bir öpücük, sonra serçe parmağı benimkiyle birleşmek için uzanıyor. Ayaklarım sendeliyor, bacaklarım çaprazlaşıyor. Eli sonbahar havasından dolayı serin ama dokunuşu sıcak. Hâlâ sessiz, avuçlarımız birleşip iç içe geçene kadar parmaklarımızın geri kalanını birbirine örüyor.

Cal elimi tutuyor.

Ben onun değilim, ama onun elini tutuyorum ve kalbime bastırılmış küçük bir pandam var ve geceler sonsuza dek sürmese bile bu geceye sahibim.

Şu anda her şeye sahibim ve gerçekten önemli olan tek şey şu andır.

Yoldan geçenlerin arasından dolanırken, çift bebek arabalarından ve pamuk şekerle kafayı bulmuş küçük çocuklardan kaçarken sessizliğini koruyor. Bir noktada, Cal bırakmak yerine beni daha sıkı kavıyor ve ellerimizi havaya kaldırıp Red Rover oyunu gibi kol bariyerimizi aşmaya çalışan genç bir kızın başının üzerinden geçiriyor. Kız arkamızda kaybolurken, Cal ve ben iki mıknaş gibi birbirimize geri çekiliyoruz ve neredeyse birbirimizin ayağına takılıyoruz.

Ve sonra, bir şekilde kendimizi dönme dolap kuyruğunda buluyoruz.

Tabii ki var.

Sıra çok uzun değil ve tam kapıda durup bir sonraki yolculuğu bekliyoruz. Cal hala tamamen doğal, tamamen içgüdüsel bir şeymiş gibi elimi tutuyor, bir raya yaslanıp yıldızların aydınlattığı tekerleğe bakıyor.

Sadece ona bakıyorum.

Tabii ki öyleyim.

"Affedersiniz."

Biri ceketimi çekiştirdi, ben de arkamı döndüm.

Gözlerimi kırıştırıyorum, neredeyse bayılıyorum. Okul çağındaki kız Emma'ya o kadar benziyor ki yemek borum ölmekte olan bir orkide gibi soluyor ve nefes alamıyorum.

Belki de halüsinasyon görüyorum. Elma şarabı olabilir, sakız da olabilir. Belki de beynim o kadar karışık ki, o zaman ve şimdi arasında sıkışmış, onu hayal ediyorum.

"Fazladan biletiniz var mı? Benimkini düşürdüm," diyor çillerle kaplı burnunu kırıştırarak.

Cal'ın benzerliği fark edip etmediğini merak ediyorum. Elimini bırakıp cebini karıştırıyor ve bir avuç dolusu kırmızı bilet çıkarıyor. "Evet, işte. Sadece iki tane lazım."

Gözleri bakır paralar gibi parlıyor ve dişlek bir sırtışıla biletleri kapıyor. Topuklarının üzerinde dönerken, atkuyruğu etrafına savrulurken neredeyse "*Toodles!*" demesini bekliyordum ama tek söylediği "Teşekkürler bayım!" oldu.

Göğsüm daralıyor, boynuma bir ilmik geçiriliyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve Cal'den uzaklaşmak zorunda kalıyorum, sırtımı ona dönüyorum, bir yandan da kafa karışıklığımı ve düzensiz kalbimi dizginliyorum.

"İyi misin?"

O kadar yakın ki sözleri başımın arkasını ısıtıyor, göğsü omurgamdan birkaç santim uzakta. Bir eli kalçamın etrafında kıvrılıyor, orada olduğunu nazikçe hatırlatıyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Cal dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Nefes al, Lucy."

Sözleri beni hayal aleminden koparıyor, bana demir attırıyor. Gözlerim kapanıyor. Bana bildiğini, anladığını ama sorun olmadığını söylüyor. Ben iyiyim.

Ben iyiyim.

Tekrar başımı sallıyorum, iki kolu belimi sarana kadar geriye doğru eğiliyorum. İşte o zaman kararlılığım sarsılıyor ve korkularım yok olmak için yalvarıyor. Jessica'ya ve kendimi bir ömür boyu yalnızlığa adadığım tüm nedenlere odaklanmaya çalışıyorum ama kolları beni sarmışken ve kalp atışları sırtımı ısıtıp beni farklı bir yolla baştan çıkarırken bu çok zor. Onu kırmamak için uzaktan sevmek istiyorum ama o çok yakınımda. Çoktan güvensiz ellerimin arasına sıkışmış durumda ve ben onu bırakacağım.

Tanrım, onu düşüreceğim ve paramparça olacak.

"Biletler." Görevli kapıyı açar ve avucunu biletlere doğru uzatır. Biz.

Cal biletlerimizi vermek için çekiliyor, ben ona izin vermeden önce beni bırakıyor. kaymak. Derin bir nefes alarak onu takip ediyorum ve boş kovalardan birinin içine kayıyoruz, bar aşağı inerken kalçalarımız birbirine çarpıyor.

"Bu şeye binmeyeli uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor, yüzü dosdoğru ileriye dönük. "Dürüst olmak gerekirse bir daha burada olacağımı hiç düşünmemiştim."

Gülümsememe izin veriyorum. "Bir gezintide sıkışıp kalmak kimseyi bunu tekrar yapmaya ikna etmez."

"Evet. Ama bazen keşke..." Cal'ın gözleri kısılıyor, belli bir şeye bakmıyor. "Bazen keşke hiç çözülmeseydik diyorum, biliyor musun?"

Ben daha onun sözlerini algılayamadan yolculuk canlanıyor. *Biz yükseldikçe*, yerden havalanıp gökyüzüne çıktıkça bu sözler içimde

yükseliyor.

Bir an için dileği gerçekleşmiş gibi davrandım. Asla çözülmedik, asla çözülmedik. Dönme dolabın tepesinde Cal bana baktığında zaman durdu, saçları zifiri karanlıktı ama gözleri ay ışığıyla parlıyordu. Flört kıvılcımlandı. Macera çatırdadı.

Emma kıkırdadı ve altımızdaki bir kovadan seslendi: "*Öp onu, seni tavuk!*"

O yaptı.

O yaptı.

Mürekkep gibi, gece yarısı gökyüzü önümüzde uzanıyor, aynı derecede boğucu ve katartık. Boğucu çünkü yıldızlarda ve cevaplanmamış dileklerde boğuluyorum.

-Çünkü bir gökyüzü nasıl bu kadar uçsuz bucaksız ve sonsuz görünebilir ve buna rağmen o burada olmaz?

Katartık çünkü yine de onu hissediyorum.

Bir elimle güvenlik barını kavrarken diğer elimle panda Pinky'yi tutuyorum. Yükseliyoruz, yükseliyoruz ve yükseliyoruz, tıpkı aramızda yüzen bu his gibi, ama yükselmenin sorunu her zaman bir düşüş olmasıdır. Bazen zarafetle, bazen de yıkıcı bir şekilde.

Asla bilemezsin.

İnsanı, gidecek hiçbir yeri yokken kapana kısılmış duygulardan daha fazla çıldırtan bir şey yoktur, bu yüzden tepeden aşağı inerken Cal'a dönüyorum. "Seni çok özledim," diye itiraf ediyorum, ona uzanmamak için elimdeki oyuncağı sıkıyorum. "Beni neden terk ettin? Neden beni bulmaya çalışmadın?"

Acı yüzünde kayıyor. Gerçek, korkunç bir acı, sanki sözlerim göğsüne saplanan küçük bıçaklarmış gibi. Bana bakmak için dönmeden önce kısa bir süreliğine gözlerini kapatıyor. "Başka seçeneğim yoktu. Taşındık Lucy. Ben sadece bir cocuktum."

"Ama... *sonra*," diye yokladım. "Sen büyüdükten sonra. Sırf bana ulaşabilesin diye bir Facebook ve Instagram hesabı açtım ama sen hiç ulaşmadın."

"Başka seçeneğim yoktu."

Tekrar söylüyor, aynı kesinlikte, aynı işkence gibi. Cevabından nefret ediyorum çünkü bir seçeneği vardı. Cal beni seçmedi. "Bu doğru değil," diye fısıldıyorum, arkamı dönüyorum. Gözlerindeki yalan yerine altımdaki insan denizine odaklanıyorum.

Uzun bir nefes verdiğini duyuyorum, dizi dizime çarpıyor ama bir şey söylemiyor.

Belki de beni hiç bulmaya çalışmadığı için minnettar olmalıyım. Aramızda hiçbir şey o l a m a y a c a k gibi.

kolayca yapabilirdi.

Tekerlek alçalıyor, sonra bizi tekrar yukarı fırlatıyor. Karnım düğümleniyor, geçen sefer Cal ve ben en tepede sıkışıp kaldığımızda yolculuğun nasıl durduğunu hatırlıyorum. Dehşete kapılmışım, kalbim göğsümde sıkışırken tırnaklarımı onun dizine geçirmiştım. Emma hiç korkmamıştı. Korkusuz olan oydu. Bunun yerine kovanın menteşeleri üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanmasına izin veriyordu.

Bir an için, son tura geldiğimizde çarkın tekrar takılmasını bekliyorum ve Cal'ın sesi içimde gürlüyor. "İstemediğimden değil," diyor. "Sadece yapamadım."

Yutkunarak, tepeye doğru yükselirken ona bakıyorum. Sanki dudaklarımız birbirine kilitlenmiş, yıldızların arasında durmak üzereymişiz gibi nefesimi tutuyorum.

Tepeye vardığımızda gözlerimiz buluşuyor. Onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum; hatta belki de bunu diliyor. Burada her şey daha kolay geliyor. Daha hafif, ağırlıksız.

Ama yolculuk durmuyor ve Cal beni öpmüyor. Emma bir anda ortaya çıkmıyor ve bir bilim kurgu hikayesi gibi tarihi yeniden düzenlemek için geçmişe zaman yolculuğu yapıyoruz.

Sadece araçtan inip uzaklaşıyoruz.

Ayaklarım beni ondan daha ileriye taşıyor, sanki az önce meydana gelen hiçliğin ağır uğultusundan kaçmaya çalışıyorum.

"Lucy, bekle."

Panda ayımın sarkık kulağını koparıyorum ve çenemi sıkıyorum, yanımdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Kızgın değilim. Üzgün bile değilim.

Ne olduğumu bilmiyorum ama elma şarabı çoktan içimden süzüldü ve sakız vızıltısı çoktan gitti. Ve Cal artık gülümsemiyor.

Sanırım sadece
yorgunum. "Lucy,"
diye tekrarlıyor.

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve işte o zaman nefesinin altından "*Siktir et*" diye mırıldandığını duyuyorum. Bileğime uzanıp beni durdurmak için çekerken ayakları çevresel görüşümde duruyor, gözleri benimkileri buluyor.

Cal yutkunuyor, adem elması sallanıyor, gözbebekleri dönme dolabın ışıklarına karşı neon ve çivit mavisini yansıtıyor. "Benimle eve gel."

Benimle eve gel.

Birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyor.

İçimdeki sönük ışık tekrar yanıyor ve ağzımda bir gülümseme beliriyor. Tereddüt bile etmiyorum. "Tamam."

"Evet mi?" Birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra, sanki evet dememi beklemiyormuş gibi tekrar yutkunuyor. Geriye doğru sendeliyor, bir süre sessiz kalıyor, sadece bana bakıyor. "İstiyor musun?"

"Elbette," diye başımı salladım. "Bu hoşuma gider."

Gerçek şu ki, gecenin ekşi bir notla bitmesini istemiyorum. El ele tutuşmanın, sert elma şarabının ve su tabancası savaşlarının tatlılığının tadını çıkarmak istiyorum. Belki geçmişten bahsettiğimi ve ona imkansız sorular yönelttiğimi unuttur.

Cal hâlâ kısık gözlerle bana bakıyor. Sonra yavaşça başını sallıyor, ağzında bir gülümsemenin hayaleti beliriyor. "Pekâlâ."

"Pekala."

Benim gülümsememle onun gülümsemesi aynı anda büyüyor.

Sonra elimi tutuyor ve beni festivalden sürüklüyor, adımları aceleci, tutuşu hevesli. Park yerine doğru koşarken dönen dönme dolaba bakmaktan kendimi alamıyorum, genç kahkahaların sesi kulaklarımda çınlıyor.

Zihnim bana oyun oynuyor olmalı, ya da belki de bizden bilet isteyen küçük kızdır, ama *yemin ederim* onu görüyorum.

Emma'nın kovasını bir o yana bir bu yana salladığını, bana gülümserken muzaffer bir yumruğu havaya kaldırdığını görüyorum.

Bölüm 15

C Al beni kırmızı ön kapıdan geçirirken elimi tutuyor. Ortaokuldayken daha yaşlı görünmek için tırnaklarımı kırmızıya boyadığımı hatırlıyorum. Annemde "Vixen" adında koyu kiraz rengi bir boya vardı.

O son yıl boyunca Cal'ı ne zaman ziyaret edecek olsam makyaj çekmecesinden gizlice alırdım - on üç yaşında nihayet erkeklerin iğrenç olmadığına ve onları öpmenin kulağa çekici geldiğine karar verdiğim yıl.

Onu öpmek kulağa çekici geliyordu.

O gece Cal dudaklarını ilk ve tek kez benimkilere bastırduğında dönme dolabın tepesinde kırmızıya boyanmışlardı.

"Haydi, burası mükemmel," dedi Emma, yüzü ayın altında beklentiyle parlıyordu. "Yıldızların arasında burası çok romantik."

"Belki de hepsine erkek grubu aşklarının isimlerini vermeseydin olurdu," diye takıldı Cal.

Dilini adama doğru uzattı, sonra da yumruğunu havaya kaldırdı. "Öp onu, seni tavuk!"

Cadaloz tırnaklarım diz kapağına batıyor, olmaya çalıştığım çiçeği burnunda genç kadın yerine dehşete düşmüş küçük bir kız gibi görünmeme neden oluyordu.

Yine de beni öptü. Tatlı, kısa, sadece dilinin ucu alt dudağımda gezindi, sonra çekildi ve beni sonsuza dek ona aşık bıraktı.

Eşikten geçerken iç çekiyorum ve Cricket'ın kanepeden atlayıp altına saklanması izliyorum. Bugünlerde onu kazanmaya kararlıyım. Belki bu gece Cal ve ben kıvrılıp alt katta film izlerken

dönme dolaplardan, pamuk şekerli öpücüklerden ve gözlerinde ateş böcekleri olan küçük bir kızıdan bahsetmekten kaçının.

Cal arkamdan içeri giriyor, ben parke zeminde ilerleyip panda ayımı yere bırakıyorum, kırmızı olmayan parmak uçlarım kanepenin üstünde geziniyor. Yolda pek konuşmadık, herhangi bir kelimenin motorunun homurtusu tarafından yutulacağını düşünerek, ama ne zaman bir ışıktaki dursak bana dokunurdu. Arkasına uzanıp dış uyluğumu avuçluyor ve kaskın izin verdiği ölçüde ona doğru eğilmeme neden oluyordu.

Dumanlı amber gibi kokan loş oturma odasına göz atarken ön kapının arkamdan kapandığını duyuyorum. "Ee, ne istiyordun?"

Elleri belimi kavradığında sorum kısa kesiliyor ve donup kalıyorum.

"Muhtemelen sana bir içki ya da başka bir şey ikram etmeliyim ama bekleyemem."

Saçlarımdan bir avuç alıp bir omzumun üzerinden geçirirken, dudakları diğer omzuma öpücükler kondurmak için aşağı eğiliyor. Kazağım alçalıyor ve ona ağzını gezdirmesi için daha fazla ten veriyor.

Aman Tanrım.

"Tadın hâlâ sakız gibi mi?" Burnunun ucu, dişleri kulak mememi bulana kadar boynumun kavisinden yukarı kayıyor. Isırıyor. "Eminim öyledir."

Bir anda iç çamaşırlarımın içinde bir göl oluştu.

Vücudum aniden titremeseydi ve içgüdüsel olarak göğsüne yaslanmasaydım gerçek bir heykel olurdu.

Cal'ın nefesi kulağımın hemen altındaki hassas deriyi ısıtırken, bir eli kalçamın etrafında kıvrılıyor ve diğeri saçlarımı tutmaya devam ediyor, onu sıkıca kavıyor. "Hâlâ armut gibi kokuyorsun," diye fısıldıyor düzensiz bir şekilde, parmakları kazağımı yukarı kaldırıp alt göbeğimi sıyrıyor. "Meyveli ve tatlı. Çok muhteşem."

İçimden küçük bir inilti dökülüyor. Daha önce hiç böyle dokunulmamış, böyle konuşulmamıştım, bu kısmen aşağılayıcı ama çoğunlukla bağımlılık yapıcı.

Jessica, Jessica, Jessica.

Onun adı çelik toynaklarla zihnimde dolaşıyor ve ben de dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Bana bakarken gözleri karanlık ve kapüşonlu, iki eli de belimde, kazağımın altında. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"I..." Vücudum sallanıp titrerken ellerimi kaldırıp gömleğini kavıyorum. "Beni öpecek misin?"

"Seni öpmekten çok daha fazlasını yapacağım." Eğilip kulağıma doğru mırıldanırken kaba sakalları yanağıma gıdıklıyor: "Seni mahvedeceğim Lucy. Hem de en iyi şekilde."

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. İçine düşerken kendimi dik bile tutamıyorum, alnım göğsünün genişliğine bastırıyor. "Oh," diye ciyakladım. "Sen... beni istiyor musun?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Elime uzanıyor ve onu kot pantolonunu zorlayan sert çıkıntıya doğru çekiyor.

Ereksiyonunu kavradığımda neredeyse oracıkta ölecektim. Sert, büyük, korkunç. Daha önce hiç bir penise dokunmamıştım, asla. Ne giyinik, ne çıplak, hatta yapay penis gibi sahte bir penise bile.

"Beni mi istiyorsun?" diye karşı çıkıyor, başımın üstünü öpüyor ve hâlâ elimi ona doğru tutuyor.

Başımı sallıyorum çünkü biliyorum ve gerçek bu ama tüm korkularım su yüzüne çıkıyor ve korkuyorum. Çok, çok korkuyorum. "Ben... Ben..." Nefes alışım dengesiz, bedenim titriyor. Korku, şehvet, kafa karışıklığı, tecrübesizlik.

Cal birkaç santim geri çekilip bana bakıyor. "Neyin var?"

Başımı sallayarak dudaklarımı ıslatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, elim ondan uzaklaşıyor. "Ben sadece..."

"Konuş benimle. Bir sorun var."

Aramızdaki sessizlik koyulaşırken ona bakamıyorum, ama o uzaklaştığında neredeyse öne doğru devriliyordum, bana olan tutuşu gevşiyordu.

"İstemiyorsun," diyor. "Hayır, istiyorum, ama ben-"

"Kusacak gibi görünüyorsun."

Zaten kızarmış yanaklarımı ısıtarak içime bir utanç roketi fırlatıyor. Kendimi acınası bir ergen gibi hissediyorum. Gözlerimi açmak için yeterli cesareti toplayarak, kazağımyı ellerimin arasında sıkarken ona bakıyorum. "Ben sadece... Bunu beklemiyordum."

Cal'ın kafası karışmış görünüyor. Kaşları çatılmış, bakışları bir şey arıyormuş gibi yüzümü tarıyor. "Seni buraya Yahtzee oynamak için mi getirdiğimi sanıyorsun?"

Yutkunuyorum. "Şey, özellikle Yahtzee değil. Monopoly aklımdan geçti. Belki Scrabble."

"Tanrım." Gülme gibi bir ses çıkarıyor ama bu bir gülme değil. Nefesini üfleyerek bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bu kadar saf olamazsın."

Sözleri beni utanç içinde bırakarak biraz geri çekilmeme neden oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor yüzündeki geyik bakışlı ifadeden. Bir elini yüzüne sürerek yan tarafa bakıyor. "Benimle eve gelmeni istediğimde bunun gayet açık olduğunu düşünmüştüm."

Haklı *olduğunu* fark ettim, safmışım. Geriye dönüp baktığımda, gözlerindeki sıcaklıktan, bisikletin üzerinde bana dokunuşundan, kısa bir süre önce kanepesinde beni öpmeye çalışmasından belli olmalıydı. Ama ona yapamayacağımızı söyledim ve bu kadar olduğunu düşündüm. O gecedan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. "Başka biri olsaydın, bunu düşünebilirdim."

"Başka biri," diye yankılanıyor sertçe. Gözlerini tekrar benimkilere diyor. "Tanrım, teşekkürler Lucy. Gezegende yatmayı düşüneceğin en son kişinin ben olduğumu bilmek harika."

"Hayır, Tanrım, demek istediğim... bu değildi." Telaşla parmak uçlarımı saçlarımda gezdiriyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken saçlarımı geriye doğru çekiyorum. "*Bana* bunu *sormasını* beklediğim son kişi sendin. Arabadan indikten sonra bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Sadece... aklımdan bile geçmedi."

"Sana kızgın değilim. Sana hiç kızmadım." Cricket kanepenin altından gizlice çıkıyor ve ayak bileklerinin etrafında dönmeye başlıyor. "Bundan daha fazlası var," diye karar veriyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor. "Neden korkuyorsun?"

"Çizgiyi aşmaktan korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Çizgiler korunmak için çizilir. Peki ya bu?" Aramızda bir parmak oynatıyor. "Burada hiçbir şey sana zarar vermeyecek. Bunun eğlenceli olması gerekiyor."

Eğlenceli. Belki çoğu insan için eğlenceli olurdu, ama ben çoğu insan değilim ve ona Jessica'dan ya da sağlık sorunlarımdan nasıl bahsedeceğimi bilmiyorum, tüm gerçeği itiraf etmeden ve onu sonsuza dek korkutmadan.

Onu daha yeni geri aldım.

Tutunacak yeni bir açı ararken, ona "Senin tek gecelik ilişkin olmak istemiyorum, Cal. Ben öyle biri değilim."

"Bunu bir geceyle sınırlandırmayı planlamıyordum."

Boğazım düğümleniyor. "Yani bir ilişki mi istiyorsun?"

"Hayır," diyor basitçe.

Cevabını düşünerek ona göz kırptıyorum.

Çıkarları olan arkadaşlar olmak istiyor.

Bir seks arkadaşı.

Ben de öyle değilim. Ya hepsini ya da hiçbirini istiyorum ve eğer hepsine sahip olamazsam, hiçbir şeyle yetinmek zorunda kalacağım. Cricket'in botlarını koklamak için bana doğru yaklaştığını hayal meyal fark ediyorum, bu yüzden onu sevmek için uzanıyorum, önümdeki adam yüzünden dikkatim yarı yarıya dağılmış durumda. Cal'in yeni filizlenmekte olan arkadaşlığımızı cinsel bir kaçamağa dönüştürmek istediğini ima etmesine bir yanıt bulmaya çalışırken, yanlışlıkla Cricket'in başını ısıtıyorum ve parmağımın gözünü dürtüyorum.

Bana vuruyor, bir pençesini parmak eklemelerime geçiriyor, sonra da kanepenin altındaki güvenli sığınağına geri dönüyor.

Sarsılarak doğruluyorum ve çizikten sızan kana bakıyorum. Kötü değil ama kanayacak kadar kötü ve görünüşe göre Cal'ın yanındayken elimi yaralamaya meyilliyim.

"Kahretsin, seni yakaladı mı?" Cal iki büyük adımda ilerliyor ve hasarı incelemek için elimi tutuyor. "Lanet olsun. Üzgünüm, hâlâ ağzı sıkı."

"Benim hatamdı," diye itiraf ediyorum, acımaya başladığında dişlerimin arasından tıslayarak. "Ben daha iyi bilirim. Yıllardır hayvanlarla çalışıyorum. Tanrım, özür dilerim."

"Her şey için özür dilemeyi bırak. Bir bakayım." Parmak eklemelerimi yüzüne doğru çekiyor ve başparmağını gözleriyle eş zamanlı olarak parmaklarının üzerinde gezdiriyor. "Kötü görünmüyor. Mutfakta yara bandı var."

Bitişikteki mutfığa girerken Cal elimi bırakmıyor, sonra belimi sıkıp beni tezgahın üzerine kaldırarak şaşırtıyor. Beni oraya yerleştiriyor ve başımın üzerinden uzanarak üst dolaptan plastik bir ilk yardım malzemesi kutusu alıyor.

Yanımdaki musluğu açmak için yana eğilip yarayı ılık su ve sabunla yıkıyorum. Yanıyor ve enfeksiyon kapıp kapmadığına dikkat etmem gerektiğini biliyorum; kedi yaraları çabucak ciddileşebiliyor. Bölgeyi kuru bir havluyla sıvazladıktan sonra, Cal dizlerimin arasındayken, o bir bandajı sıyrırken ben de ayağa kalkıyorum. "Özür dilemememi söylediğini biliyorum ama kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ediyorum, uzun parmaklarının narin sargıyla uğraşmasını izlerken.

"Her zaman işleri ilginç tutmayı başarıyorsun," diyor, gözlerini indirerek.

"Eminim Jolene'le olan planlarını iptal etmemiş olmayı diliyorsundur, ha?" Yukarı bakıyor. "Ben öyle demedim."

"Ama bunu düşünüyorsun?"

"Hayır. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Kendi kendime açtığım kedi yarama bakıyorum ve sevişemiyorum,"

diye yarı gülerek yarı somurarak söylendim. Kendimi küçümseme sözlerimden akıyor. "Kulağa bir parti gibi geliyor."

"Eğer biriyle yatmak isteseydim, Lucy, bu zor olmazdı. Seninle birlikteyim çünkü yatağında olsan da olmasan da birlikte olmak istiyorum."

Elimi geri alıp bandajı çizimin üzerine yerleştirirken yanaklarım kızarıyor. Dudağımı çiğniyorum. "Olmak istemediğimden değil."

Avucu benimkini kavrarken sıcak ve büyük, başparmağı parmak eklemelerimin üzerinde tekrar geziniyor, oyalanıyor. "Biliyorum. İşte bu yüzden kafam çok karışıyor."

Suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. İstedğim son şey onun kafasını karıştırmak ya da onu yönlendirmek ama bunun onun iyiliği için olduğunu, nedenini söylemeden nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ona nedenini *söylemeliyim*. Tanrı biliyor ki eninde sonunda öğrenecek, kelimelerle ya da daha kötü bir şeyle ama itiraf dilimde alev alıyor ve küle dönüşüyor.

Cal kalçalarımın arasına yaklaşıyor, gövdesi leğen kemiğimle aynı hizada, elim hâlâ onunkinin içinde. Varlığı baskın ama dokunuşu nazik. Yatıştırıcı. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diyorum usulca, boğazımda kurum.

Bana sadece gözleriyle bakıyor. "Öyleyse söyle bana." "Anlatamam."

"Söyle bana." Daha da yaklaşıyor, eli benimkinden ayrılıyor ve boynumu avuçlayana kadar kolumun uzunluğunda kayıyor. "Söyle bana, neden vücudun benim için yalvarıyor ama bu ağız bana hayır diyor?" Başparmağı ağızma doğru ilerleyip alt dudağımı aşağı çekiyor.

Nefesim kesiliyor, bir nefes nefese kalıyorum. Karıncalanmalar aşağıya doğru kıvılcımlanıyor, bacaklarım ortasının etrafında sıkışırken külotumu ıslatıyor. Alınlarımız birbirine değdiğinde ve beni öpeceğini düşündüğümde, ona kısmi gerçeğimi söylüyorum. "Ben bakireyim." Yüz ifadesinin değişmesini izliyorum, yarı kapalı gözleri farkına vardıkça kırpışıyor. Yutkunuyorum, utanıyorum. "Hiç öpüşmedim bile... senin dışında. Sadece o gece karnavalda. Dönme dolapta," diyorum ona. "Hepsi bu kadar."

Uzun ve tehlikeli bir yol geçer.

Boynumdaki tutuşu güçleniyor, çenesi sıkışıyor ve geriliyor. Vücudu sertleşiyor, kasların katılaşmasından daha fazlasını hissedene kadar daha da yaklaşıyor.

O sert. Hâlâ beni istiyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru, gergin bir nefes verirken gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Nasıl?"

Mantıklı bir soru ama sormamasını umuyordum. Bakışlarımı başka yöne çevirmek istiyorum ama gözlerindeki bakış beni boğuyor. "BEN -

BEN

Bilmiyorum. İstemedim. Doğru hissetmedim." Ellerimi beline götürüp kemer halkalarını parmaklıyorum, neden hâlâ çekilmediğini merak ediyorum. "Seni korkutup kaçırdım mı?"

Alnını benimkinden kaldırıyor, çenesi titriyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu seni daha çok istememe neden olmuyorsa ne olayım," diyor düzensiz bir şekilde. "Ama anlıyorum. Ve geri çekileceğim."

Benim istediğim de bu değil mi?

Öyle, öyle olmalı ama göğsüm hâlâ hayal kırıklığıyla sızlıyor. "Bu bir yük mü?"

"Bir yük mü?" Kaşları soru saçmaymış gibi yukarı kalkıyor. "Tabii ki hayır. Bu bir onur. Muhtemelen hak etmediğim bir onur."

"Neden olmasın?" Mırıldanıyorum.

Yan tarafa bakan Cal bir nefes veriyor ve bir adım geri çekilerek bacaklarımın arasındaki sıcak birleşim noktasını terk ediyor. Parmaklarını çıtlatıyor ve yanıma geçip tezgâha yaslanıyor. "Çünkü ben o adam değilim. Yıllarca önemli bir şeyi elinde tutun ve onu sana doğru davranacak birine vermelisin. Böyle bir hediyeyle birlikte gelen her şeyi sana verecek birine." Botlarına bakarken boynundaki kordonlar genişliyor. "Ama... yine de bana vermek istersen, hayır demeyeceğim. Ben de o adam değilim. Sadece, eğer durum buysa, bunu uzun uzun düşündüğünden emin ol çünkü sonrasında arzulayacağını bildiğim şeyler için sana söz veremem."

Gözlerimiz buluştu. İçim ısınıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Ona yalvarsam bile bekaretimi almaya hayır demeyeceği fikrinde heyecan verici ve güçlendirici bir şey var.

Yine de, kendisini buna layık hissetmediği düşüncesinde inanılmaz derecede üzücü bir şey var.

Bakire olarak ölmeyi planlamasaydım, bunu hak eden *tek* kişi o olurdu.

Yere atlıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum, göğsüm sıkışıyor, bacaklarım titriyor. İki eli de tezgahın kenarını kavırıyor, sanki zorla benden uzak tutmaya çalışıyormuş gibi. "Bir ilişki aramadığını söylemiştin. Bundan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Anlamaya çalışarak dudaklarımı ıslattım. "Sen... başkalarıyla yatmak mı istiyorsun? Tek bir kişiye bağlanmak istemiyor musun?" Eğer durum buysa, o zaman kesinlikle haklı. Bunu asla kabul edemem, bu da onunla asla yatamayacağım anlamına gelir.

"Bu ayrıcalıklı olmakla ilgili değil," diyor. "Bu beklentilerle ilgili." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, iyi bir ortak olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Cal tezgâhtan kalkıp etrafımda dolanıyor ve küçük mutfakta volta atıyor. "Kendi alanımı seviyorum, yalnız olmayı seviyorum. Oldukça zehirli bir noktaya varacak kadar aşırı korumacıyım ve bunu kabul ediyorum. Kadınıma *bakacak olsa* adamın suratını dağıtırım. Lanet olası duygularım hakkında konuşmayı sevmiyorum, sana yaltaklanacak büyük bir ailem ya da seni dışarı çıkaracak çok sayıda arkadaşım yok ve kimseye bağlanmak istemiyorum. Bir ilişki benim yaşam tarzıma ya da geleceğimi nasıl gördüğüme uygun değil."

İçimden hüznün akıyor. Derin bir yas. Yıldızların altında, arka bahçemde kamp yaptığım bir geceyi düşünüyorum, Cal bana bir gün benimle evlenmek istediğini söylemişti. O zaman sadece sekiz yaşındaydım ve Cal on yaşındaydı, ama bunu hiç unutmadım. Gerçek bir evlenme teklifi gibiydi. Sanki kaderimiz o yıldızlarda yazılmış gibiydi.

Daralan bir nefes alarak, birkaç adım ötede durup elini siyah saçlarında gezdirirken sırtına bakıyorum. Tepedeki sessiz ışığın altında tungsten parlaklığı ile parlıyor. "Biz çocukken farklı bir gelecek istiyordun. Şimdi istemediğini söylediğin her şeyi istiyordun."

"Evet, işler değişir Lucy." Sözleri keskin, tonu asidik. "O zamanlar çok şey istiyordum. Bir basketbol bursu. Daha yüksek bir harçlık. Lanet bir köpek yavrusu."

"Benimle evlenmek istedin."

Cal arkasını döner. "Ben sadece lanet olası bir çocuktum. Emma o kapıdan çıktığı anda her şey değişti. *Her şey.*"

Gözleri parlıyor. Adı alçı duvarlarda ve parçalanmış kalplerimizde yankılandığında kararıyorlar. Mutfak daha küçük, daha dar ve hava daha az hissediliyor. Çenesini göğsüne doğru eğerek iki elini iki yanında kavuşturuyor, duygu fırtınasına kapılıyor.

Sonra öne doğru bir adım atıyor, geniş, parlak bakışlarımla buluşuyor, kalçam denge için fırına yaslanıyor.

"Bak, eğer arkadaş olmak istiyorsan, senin arkadaşın olurum - olabileceğim kadar arkadaş." Cal bana doğru yürümeye devam ediyor, bakışları benimkilerle aynı hizada. "Eğer seni becermemi istiyorsan," diye geveliyor, odağı ağzıma kayıyor, sonra tekrar yukarı dönüyor, "seni beceririm. Her santimine tapacağım."

Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor, tenim sıcaktan kızarıyor. Nabzım boğazımda, sözleri göğsümü deliyor.

Onu istiyorum,
gerçekten. Ama- "Ama
seni sevmeyeceğim."

Sendeleyerek geri çekildim, bir şey tarafından desteklendiğim için minnettarım.
Düşeceğimi biliyordum.

Parçalanırdım.

"Ve senin gibi bir kızın gerçekten istediği de bu, değil mi?" diye bastırıyor. "Sevilmek. Tapılmak. Bunu hak ediyorsun."

Dudaklarım titreyerek loş, sarı ışıktaki ona bakıyorum. "Ne istediğimi bildiğini mi sanıyorsun? Neyi hak ettiğimi?"

"Evet." Birkaç sessiz vuruştan sonra Cal elini arka cebine attı ve cep telefonunu çıkardı. Telefonu karıştırıyor, bir şeye takılıyor ve ekranı bana doğru çevirmeden önce bir süre inceliyor. "İşte böyle biliyorum."

Bu benim Instagram fotoğrafım.

Ben, yağmur altında gülüyorum, saçlarım yüzüme yapışmış, ay ışığı gülümsememden yansıyor.

Yutkunuyorum, gözlerimi ona kaldırıyorum.

"Ben seni böyle görüyorum Lucy," diyor bana ağırbaşlı bir şekilde. "Ağırlıksız. Özgür. Hayata aşık, zorluklardan uzak. Her yönden mükemmel." Telefonu yanına bırakıp omzumun üzerinden lavabonun üstündeki küçük pencereye bakıyor. Gözleri düşüncelerle, anılarla daralıyor. "Seni hep böyle gördüm."

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, yemin ederim ki gözleri parlıyor ve duygusallıkla ışıltıyor. *Bana karşı* bağışıklığı yok. Sesimi buluyorum. "Zorluklara karşı bağışıklığım yok, Cal. Her gün içimde yaşıyor, tıpkı seninki gibi. Ben sadece bunun üstesinden gelmeyi seçiyorum. Mutlu olmayı seçiyorum çünkü üzgün olmak burada geçirdiğimiz kısa zamanı mahvediyor," diyorum ona. "Ve haklısın. Eğer seninle yatarsam, bir şeyler hissedeceğim. Her şeyi hissedeceğim. Hissedebileceğini düşündüğünden çok daha fazlasını." Dudakları inceldi, vücudu gerildi. "Bana bunu söylüyorsun, değil mi? Benimle sevişirken hiçbir şey hissetmeyeceğini mi?"

Bocalıyor. Gözlerinin arasındaki kırıksıklık açılıyor ve cevap vermiyor.

O zaman cevabımı alıyorum ve hiç şüphesiz biliyorum ki o bağışık değil; hiç bağışık değil.

Korkuyor ve bunu anlayabiliyorum.

Cal elini yüzüne sürüp iç geçirmeden önce söylenen ve söylenmeyen şeylere dalıyoruz. "İstersen seni eve götürebilirim. Ya da burada kalabilirsin."

misafir odası. Size kalmış."

Tek yapabildiğim zayıf bir baş sallamak.

"Ben duşa gireceğim. Ne yapmak istediğini söyle."

Tekrar başımı sallıyorum, gözlerimiz bir anlığına birbirine dolanıyor, sonra başını eğip dönüyor ve mutfaktan çıkıp gözden kayboluyor.

O gözden kaybolduğunda gözyaşlarım sel olup akıyor. Dönüp avuçlarımı tezgâha bastırıyorum, sözleri içimde hüzünlü bir şarkı gibi titreşirken öne doğru eğiliyorum.

Seni sevmeyeceğim.

Cal aramızda bir delik açtı. Bir kanyon. İki sivri uçurum, kaymadan ve hiçliğe doğru serbest düşüşe geçmeden atlamak için çok uzak.

Bu yüzden ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bu kırık kemikleri alıp bir köprü yapacağım.

OceanofPDF.com

Charlea 1h

2.16.13

"Hüzünlü Şarkılar"

Annem beni üzen bir şarkı olup olmadığını sordu. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, ama şimdiam düşünmek hakkında o, ve

Cevap o Evet. Birkaç yıl önce çıkan bir şarkı var. aradı I/I Ölmek /oung

tarafından Bu Band Perry. Bu muhtemelen benim /avorite Şarkı, ama Ayrıca beni içten içe çok üzüyor. Bugün

Pandora'da çaldım, kardeşimin ya da Lucy'nin genç yaşta öldüğünü nasıl hissedeceğimi düşündüm. Ağlamaya başladım. Şöyle bir dize

var, "hiç yapmadığım şey o bitti." Bu

yapar Ben istiyorum için Her şeyi yap.

Erkekleri öp, uçaklardan atla, binlerce insanın önünde piyano çal, müzik okuluna git, her gün dondurma ye ya da kızarmış ekmek ye. /Bilirsin, ne olur ne olmaz.

*I oynadı ve şarkı /veya Lucy son
gece ve ona genç yaşta ölmesine izin
verilmediğini söyledi.
Ağladı.*

*Toodles,
Emma*

T o küçük panda sahnede yanımda oturuyor, bahşiş denizimin ortasına tünemiş; bir tür iyi şans tılsımı. Bir Cuma gecesi gösterisinde normalde aldığım bahşişin iki katını aldığımı neredeyse eminim ve muhtemelen Pinky yüzünden.

Gitarımın tellerini tıngırdatıyorum, dizlerime kadar uzanan botlarım taburenin basamağına dayanıyor. "Bu gece bir isteğiniz var mı?" Mikrofona soruyorum, altın rengi bar ışıltısıyla örtülü, yaz saati uygulamasının çaldığı batan güneşi özlüyorum.

Alyssa, hayvan barınağından arkadaşım Gemma ve nişanlısı Knox'un da katıldığı büyük yuvarlak bir masada oturuyor. Alyssa ellerini ağzına götürüyor ve "*Gangsta'nın Cenneti!*" diye bağırıyor.

Gülüyorum, yüzüm kızarıyor. "Bunu yarın akşamki karaoke şenliklerine saklayacağız," diyorum ve kalabalıktan kıkırdamalar yükseliyor. George Harrison'dan *Got My Mind Set On You*'yu çalmayı yeni bitirmiştım, ilk canlı denemem için inanılmaz iyi gitmişti. Seyircilerin alkışları ve şarkıya eşlik etmeleri, sandalyelerinde ve taburelerinde zıplamaları ve gitar kutuma on dolarlık banknotlar atmaları beni keyiflendirdi. Ruh hali şimdi daha yavaş, biraz daha kasvetli bir şeyler gerektiriyor, bu yüzden set listemi gözden geçiriyorum

ve Sting'in *Fields of Gold* şarkısının ilk birkaç akorunu çalmaya başlıyor.

İşte o zaman biri "*Genç Ölersem*" diye seslenir.

Refleks olarak donuyorum. Damarlarımda buz dolaşüyor ve kardan daha beyaz olduğumdan eminim. Bir an için, o podyumda, bir podyumun altında duruyorum.

Güvercin grisi gökyüzü ve hüzünlü bulutlar, bir gitar ellerimde sallanırken, gözyaşlarım gelmekte olduğunu bildiğim çiseleyen yağmuru taklit ediyor.

O zaman da çalamıyordum, şimdi de çalamadığım gibi. Çalamadığım *tek* şarkı bu.

Kader mi, tasarım mı yoksa talihsizlik mi bilmiyorum ama tam o sırada kapı hızla açıldı ve adam orada duruyordu.

Cal.

Üzerinde mevsimin ilk karının serpintisiyle kaplanmış simsiyah bir bere, tüylü kazağımın üzerinde hâlâ kokusunu alabildiğim deri bomber ceket, koyu renk kot pantolon ve bana baktığı anda kemiklerimdeki ayazı eriten bir bakış var.

Telaşlıyım ama rahatladım. Gerginim ama doğal olarak rahatladım.

Şarkı isteğini duymamış gibi yaparak tekrar Sting'e dalıyorum ve gözlerimi kapatıp kendimi sahneye odaklıyorum. Müziğe. Ona.

Gelmeyi kabul ettikten sonra beni eve bırakmasını doğru bulmadığım için geceyi onun misafir odasında geçirmemin üzerinden iki haftadan az bir süre geçmişti. Mışıl mışıl uyudum, tıpkı ilk kez yatıya kaldığımda olduğu gibi. Ertesi sabah mutfağında birbirimizin etrafında dans ettik, ikimiz de önceki akşamki konuşmayı ve baş döndürücü gerçekleri gündeme getirmedi ve sonraki iki hafta boyunca işte birbirimizin etrafında dans ettik, tehlikeli bir ritimden kaçınmaya dikkat ederek kaçamaklar yaptık. Onun duyguları oldukça açıktı. Benimkiler daha az açıktı.

Nihayetinde en net çıkarım, arkadaşlığın ikimiz için de en güvenli seçenek olduğu oldu - her ne kadar Pazar sabahı misafir yatağında yanımda tanıdık bir panda ayısıyla uyandığımda bu çıkarımı sorgulasam da. Festivalden döndüğümüzde onu kanepede bırakmıştım ama Pinky her nasılsa yastığımın üzerinde yolunu bulmuştu.

Onu oraya Cal koydu.

Yani, evet, her şeyi sorguluyorum, ama kendimi gizli anlamları bastırmaya zorluyorum ve bunun sadece bir dostluk göstergesi olma olasılığına odaklanıyorum.

Bir köprü'nün başlangıcı.

Köprüsünü.

Onun yeniden arkadaşım olması şimdilik yeterli ve umarım her zaman da öyle olur.

Seti bitirip alkışlar eşliğinde teşekkürlerimi ilettikten sonra, gitarımı kaldırıp bahşişleri toplamak için bir dakikamı ayırıyorum.

Paslı kahverengi kadife eteğim ve belime doladığım uzun kollu ince çizgili bluzumla arkadaş masama doğru ilerliyorum. Ben hareket ederken botlarım fayans zeminde tıkırdıyor ve odanın arka tarafına yakın bir yerde tünediği duvardan yukarı doğru iten Cal'a bakıyorum. Alyssa önce bana seslendi.

"Ve her zamanki gibi onu ezdi," diye dişlerini göstererek boş şarap bardağını kaldırıyor.

Gülümsüyorum, dikkatimi masaya ve bana doğru yaklaşan Cal'a veriyorum. "En iyi izleyicilere sahip olduğumda iyi performans sergilemek çok kolay."

"Evet, hiç de bile," diyor sesi alçalarak. "Günahkâr kadar seksi patronun bütün o süre boyunca gözleriyle seni soyuyordu."

Kalbim çarpıyor. Alyssa henüz Cal ile tanışmadı bile ama resmini gördü. Tanışıklığı düşük kaliteli bir internet makalesi ile sınırlı olsa bile, kısa sürede unutamayacağı türden bir adam. Cal masanın hemen yanında durup kıpır kıpır görünürken garip bir kahkaha atıyorum. "Bir saniye," diyorum onlara, dönerek uzaklaşıyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor, bana odaklanmadan önce odaya göz gezdiriyor. "Hey."

"Merhaba," dedim.

Belli belirsiz bir şeyler söylediğinin farkındayım -muhtemelen "iyi gösteri" ya da "iyi iş" gibi- ama gerçekten duyduğum tek şey iki hafta önceki sözlerinin yankısı:

Seni yok edeceğim, Lucy. Hem de en iyi şekilde.

Belki *yok etmek* istemedi, ama biraz mahvetmek istedi. Marjinal olarak sakatlamak. Söyleyiş biçimi her iki şekilde de kulağa cazip geliyordu, bu yüzden görünüşte iyi bir tür yıkımla karşılaşmamdan başka şeylere konsantre olmak zor oldu.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama yumurtalıklarım biliyor. Onlar biliyor.

"Bizimle oturmak ister misin?" Eteğimin düğmesiyle oynayarak teklif ediyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor: Koyu sarı çizmelerle kaplı bacaklarımdan iki omzuma dökülen uzun saçlarıma kadar. Boğazını temizliyor. "Sadece uğramak istedim. Destek için."

"Yine de masada desteğini gösterebilirsin," diyerek gülümsemeye çalışıyorum. "Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum."

Dudaklarını incelterek gözlerini tekrar kaçırıyor, sonra biraz omuz silkiyor. "Evet. Elbette."

Alyssa çoktan sandalyesinde iki büklüm olmuş, onu ikinci kadeh Merlot'sunu içer gibi içmektedir. Gemma ve Knox ona el sallıyorlar, Cal ise tamamen yabancıymıŐ gibi görünüyor. Cal'in gergin olduğunu görmek garip, genelde bu *benim en* iyi yaptığım Şeydir.

"Cal, bunlar benim arkadaşlarım, Alyssa, Gemma ve Knox. Ve bu da Cal.-Patronum."

Gemma'nın burnu kırılır. "Daha önce tanışmıŐ mıydık? Çok tanıdık geliyorsun."

Başını sallar. "Hiç sanmıyorum."

"Aman Tanrım, sonunda seninle tanışmak çok güzel," diye söze giriyor Alyssa, elini sıkmak için ayağa kalkarken. "Lucy senden bahsetmeyi hiç bırakmıyor."

Yüzüm alev alıyor. *Hiç* durmuyor mu? Beni küçük düŐürmek için yaşıyor. "Lys," diye azarlıyorum. "Sadece takılıyorum. Bazen köpek kısırlaŐtırmaktan ve keklerden bahsediyor.

Her neyse, seninle tanışmak için can atıyordum ama Lucy senin bir tür münzevi olduğunu söylüyor."

Elini sıkmaya *devam* ediŐine odaklanıyorum.

"Sadece meşgulüm," diyor, sesi kısık. Başındaki bereyi çekmek için elini çekince, dağınık saçları ortaya çıkıyor. "Ama zamanım olduğunda böyle Şeylere gitmeye çalışıyorum. Çok yetenekli."

G z göze geliyoruz ve karnımda kelekler uçuŐmaya başlıyor. "TeŐekk rl r," diyorum ve bizim için iki boş sandalye çekiyor. Oturuyoruz. "Kalabalıkta tanıdık yüzlerin olması güzel."

Knox elini Gemma'nın sırtında aşağı yukarı gezdirip kumral atkuyruğuyla oynarken birasını yudumluyor. Ekose bir gömlek ve gauchos çizmeler giymiş, kumral saçlarını erkek topuzu Şeklinde geriye toplamıŐ, tam bir köylü çocuğu. "Lucy seninle birlikte bir oto tamirhanesinde çalıştığını söyledi. Sahibi siz misiniz?"

"Evet," diyor Cal, ceketinin cebinden bir parça sakız çıkarırken sandalyesinde kıpırdanıyor. " nce babamındı. Sonra ben devraldım."

"Aile őirketi. Bunu sevdim."

Alyssa önümde duran şarap bardağına başıyla işaret ediyor. "Riesling senin için. Bu sefer not yok."

Bu şaşırtıcı değil. Nash bana iyi davranmaktan başka bir Şey yapmamıŐ olsa da, Cal ona yapmadığımız agresif seksi anlattığı zaman peçete notları kesildi. Kızardım. "Harika." Cal'a döndüm. "İçecek bir Şey ister misin? Senin için bir Şeyler getirebilirim."

"Ben de seninle geleceğim."

Ben daha ayağa kalkmak için hamle yapmadan o yerinden kalkıyor ve Alyssa'nın imalı kaşlarını oynatmasıyla karşılaşyorum. Saçlarımı arkalarına sıkıştırırken yüzümdeki kızarıklık kulaklarıma doğru ilerliyor. "Hemen döneceğim." Cal çoktan bara gelmiş, Nash olmayan ikinci barmenin dikkatini çekmeye çalışıyor. "Seni böyle kurtların önüne attığım için üzgünüm. Pek dışa dönük biri olmadığını biliyorum."

"Sorun değil."

"Bu gece geldiğiniz için gerçekten minnettarım," diye devam ediyorum.

"Teşekkür ederim." Buzlu bir burbon sipariş ettikten sonra dikkatini bana yöneltti.

"Seni desteklediğim için bana teşekkür etmene gerek yok. Biz arkadaşız."

Arkadaş kelimesi kulağa *arkadaştan* çok, ne yazık ki *birlikte yatmıyormuşuz gibi* geliyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve şaraptan daha sert bir şey sipariş etme isteğimi bastırıyorum. Nash barın arkasından gözlerimi yakaladığında, bu dürtü daha da artıyor.

"Selam Lucy. Bu akşamki gösteri harikaydı," diyor Cal göz temasından kaçınarak. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Şarabımı aldım. Bunun için teşekkür ederim bu arada. Geçtiğimiz yıl boyunca ikram ettiğiniz tüm kadehler için size borçlu olduğumu hissediyorum."

"Hayır. Getirdiğin onca iş için en azından bunu yapabilirim." Göz kırpmıyor.

Bir an için Cal'in gözlerinde ölümcül bir parıltıyla iri yarı bir koruma gibi yanımda durduğunu unutmuş gibi görünüyor.

Eğer kadınıma bakarsa adamın suratını dağıtırım.

Ben onun kadını değilim, yakınından bile geçmiyorum ama yine de Nash'in suratını dağıtmak istiyor gibi görünüyor.

Saçlarımı bir omzumun üzerinden çekiyorum ve kırık uçlarıyla oynuyorum. "Bu benim haftanın en sevdiğim gecesi. Davet edildiğim için mutluyum."

Parmak eklemlerini tezgâha vurarak gülümsüyor ve daha fazla müşteriyle ilgilenmek için dönüp gidiyor. Cal homurdanıyor.

"Ne?" Yukarı baktım.

"Hiçbir şey."

"Hırladın ya da başka bir şey yaptın."

"Hırlamadım. Sadece en sevdiğim insan değil."

Burnum kırıştı. "Onu tanımıyorsun."

"Yeterince biliyorum. Hadi gel." Bardağını kaldırıp bir yudum aldıktan sonra masaya dönüyor ve sihirli bir şekilde Alyssa'nın sandalyesine yaklaşmış gibi görünen sandalyesine kayıyor.

Ben kendiminkine oturduğumda Alyssa cıvıldıyor: "Gemma da bize gelecek ayki düğününden bahsediyordu. Benim hâlâ bir randevum yok. Bu beni zavallı mı yapıyor?" Güneşli saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor, derin düşüncelere dalmış.

"Sen acınacak haldeysen, ben de acınacak haldeyim. Benim de bir randevum yok," diye omuz silkiyorum. Gözleri kısıldı. "Evet, var."
"Öyle mi?"

Cal'in pazusuna dirsek atıyor ama Cal irkilmiyor. O asla irkilmez. Koltuğumda kıpırdanıp şarap kadehime uzanıyorum.

"Sen de gelebilirsin," diye ekliyor Gemma, Cal'a bakarak, açık daveti hissederek. "Bir arkadaşını getirmek isterse diye Lucy'ye iki kişilik yer ayırdım."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ama o yüzen buz küplerine bakıyor. "Gitmek mi istiyorsun?" Sesimdeki çekingenliğe lanet ederek merak ediyorum. Bu bir *randevu ya da başka bir şey* değil. Arkadaşlar her zaman birlikte düğünlere gider. Muhtemelen. "Aralık'ın onunda."

Dudakları seğirdi. "Evet, gideceğim."

Her nasılsa, tek duyduğum "*hayır bu kulağa korkunç geliyor lütfen benimle bir daha asla konuşma ve ayrıca kovuldun*" oluyor, bu yüzden saçmalamaya devam ediyorum. "Eminim planlarınız vardır ya da uzun bir çalışma haftasından sonra dinlenmek istiyorsunuzdur, bu yüzden istememeniz tamamen sorun değil-"

"Lucy. Seninle çıkacağımı söyledim." Göz kırpıyorum.

Gemma canlanıyor ve masanın üstündeki Knox'un eline uzanıyor. "Oh, bu harika! Sizi de aramızda görmek isteriz. Bir tür kırsal-Noel teması, eğer hayal edebiliyorsanız. Knox Lexington'da büyüdü, bu yüzden onun güneyli köklerini bütünleştirmek istedik ve ben de Noel sezonuna takıntılıyım. Lucy ve ben şimdiden barınaktaki hayvanlar için küçük tatil kazakları örüyoruz ve..." Cal'ı incelerken başını yana eğerek sözünü kesiyor. "Bekle, seni orada mı gördüm? Barınağa uğradın mı?"

Sorusu üzerine bir yudum şarap boğazıma takılıyor ve başımı sallayarak zorla içiyorum. "Hayır, hayır... Ona bu konudan pek bahsetmedim." Ona doğru dönüyorum ve kadehini parmaklarının arasında çevirmesini izliyorum. "Yine de bir ara uğramalısın, harika bir yer. Richardson Caddesi'nin hemen dışında, tren raylarının yanında. Bütün evcil hayvanlar yaşlı. Yaşlılar. Harika bir amaç."

"Hm," diyor. "Kulağa hoş geliyor."

Alyssa, Nash şarabını yeniden doldurmak için uğradığında ona gülümsüyor, tırnakları koyu Merlot şarabına uyuyor. "Yaşlı hayvanlardan bahsetmişken," diye iç geçiriyor ve yanaklarını havayla dolduruyor. "Şükran Günü'ne iki haftadan az kaldı. Bu yıl uçup gidiyor."

Bunun farkına varmak içimde bir endişe dalgası yarattı. Kendimi işe, müziğe, mabede ve Cal'a o kadar kaptırmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Annem genellikle şu sıralarda bana hindi memleri göndermeye başlar, bu da menüyü hazırlamaya başlamamı hatırlatır.

Babam birkaç yıl önce öldüğünden beri her şeyi basit tutuyoruz. Millie Teyzem ve Dan Amcam genellikle kuzenlerim ve ikiz kızlarıyla birlikte bize katılırdı ama geçen yıl geniş aile grip oldu, bu yüzden sadece annem ve ben kaldık. Cal'in tatillerde ne yaptığını merak etmeden duramıyorum. Büyük bir ailesi olmadığından bahsetmişti, ben de biz büyürken çok fazla akrabanın geldiğini hatırlamıyorum. Bayramlar genellikle birlikte geçirilirdi. Hope'lar ve Bishop'lar.

Bu gelenek yıllar önce öldü, peki şimdi ne yapıyor?

Annesiyle mi geçiriyor?

Yalnız mı geçiriyor?

Cal'in Şükran Günü yemeğini boş evinde tek başına, sadece kendisi ve huysuz bir kedi yavrusuyla yediğini düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Şarap kadehimi sıkıyorum. "Senin planın ne?" Diğer üçü fotoğraf fikirleri için Pinterest'te gezinirken bir düğünde "ilk bakış" yapmanın artılarını ve eksilerini tartışmaya başladıklarında ona soruyorum.

"Planlar mı?" diye mırıldanıyor, dudakları bardağının

kenarında kıvrılmış. "Şükran Günü için."

Yutkunurken gözlerini kasvet kaplıyor. "Gerçekten kutlamıyorum."

"Kutlamıyor musun? Nasıl olur?"

"Tatil ruhuyla dolup taşan bir adam gibi mi görünüyorum?"

Geçen ay odun yongalarının arasından çıkan Cadılar Bayramı hayalet dekorasyonundan bahsetmemeye karar veriyorum. "Yani, tam olarak değil, ama herkes bir *şeyler* yapar. Peki ya annen?"

"Dışarıdan yemek sipariş ediyorum ve futbol izliyorum. Annem çoğu yıl ailesini ziyaret etmek için Green Bay'e gider."

"Kulağa... yalnızlık gibi geliyor." Şarap kadehime bakarken başparmağımla dudak parlaticısının lekesini temizliyorum. Korkularım doğru çıktı-Cal Şükran Günü'nü yalnız geçiriyor. Muhtemelen Noel'i de öyle. Ne kadar utanç verici olsa da

böyle bir şey karşısında tıkanırsam, gözyaşlarımın akmasına engel olamam.
"Bu beni üzüyor."

"Yalnız olmayı seviyorum," diye gerekçelendiriyor. "Bunu sana söylemiştim."

Ona baktığımda, gözlerim dökülmemiş yaşlarla parıldıyor, kaşları kırışıyor, sanki duygusallaştığıma inanamıyormuş gibi. "Bu yıl Şükran Günü'nü bizimle geçir. Annem ve ben her şeyi sıfırdan pişiriyoruz. Bol bol yemek olacak."

İfadesinde, elini yüzünde gezdirerek yok etmeye çalıştığı dalgalı bir yumuşaklık var. Çenesini kaşıyarak yana doğru bakıyor. "Buna gerek yok. Ben iyiyim."

"Lütfen."

Gözlerimiz tekrar buluştu. Tereddüt devam ediyor, aramızda geziniyor ama kısa sürüyor. Başını iki yana sallıyor. "Davetiniz için teşekkür ederim ama hayır. Ben iyiyim dedim."

İsrar etmek üzereyim, ona annemin garajdaki küçük kömür ızgarasında pişirdiği hindiden bahsedeceğim, tıpkı babamın yaptığı gibi, ve ona tatlı patates, kızılıklık sosu gibi favori yiyeceklerimi ve temelde işlenmiş peynir ve kremalı çorbadan oluşan çok kolay yeşil fasulye güvecimi anlatacağım -Ama Jessica olmayan biriyle el ele masamızın önünden geçen tanıdık bir yüz gözüme ilişince kısa kesiyorum.

Beni hemen fark etti ve iki kez baktı. "Lucy?"

Ayağa kalktığımda sandalyem arka ayakları üzerinde sallanıyor, neredeyse devriliyordu. "Greg. Merhaba."

Anılar sel olup akıyor, göz kırpmaya zor başladığım gözyaşlarıma ekleniyor. Alyssa başını çeviriyor, gözleri tanıdık geliyor.

"Uzun zaman oldu," diyor Greg boğazını temizleyerek, gözleri geçmişin gölgeleriyle titreşirken. Kolundaki kadın biraz temkinli bir şekilde gülümsüyor, muhtemelen odadaki gerilimin neden siyah katrana dönüştüğünü merak ediyor. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim," diye nefes veriyorum ve hâlâ oturmakta olan ama sandalyesinde endişeyle kıpırdanan Cal'a bakıyorum. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Hayır, aslında ilk kez. Angie tavsiye etti..." Esmer kız Greg'in üst kolunu sıkıca kavrayıp parmak eklemleri bembeyaz olunca Greg sözünü keser. Greg boğazını temizler. "Pardon, bu benim kız arkadaşım Angie. Ang, bu Lucy.

-Eskiden arkadaşıydı..." Tekrar uzaklaşıyor ve bu sefer iz

sonsuz hissettiriyor. Hedefsiz. Güneşten sıyrılmış, toz ve yaban otlarıyla dolu. "Biz" diyor sonunda.

Denge için bir şeye tutunuyorum ve bunun sandalyenin arkılığı olduğunu düşünüyorum ama çok geçmeden bunun Cal'in omzu olduğunu fark ediyorum, eli kalkıp sakinleştirici bir bağ gibi parmak eklemlerimin arkasını sıyırdığında. Göğsümdeki ağırlık gevşiyor. Güneşli gökyüzüne ve beni boğmayan temiz havaya geri dönüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum menekşe çerçeveli gözlükleri ve iri kahverengi gözleri olan kadına. Alyssa'nınkinden bile daha açık beyaz-sarı saçları ve denizin mücevher mavisi tonlarıyla boyanmış gözleri olan Jessica'ya hiç benzemiyor. Angie rahatsız bir şekilde başını sıkıca sallıyor. "Üzgünüm, Greg'i görmeyeli uzun zaman oldu. Birkaç yıl."

"Endişelenme." Sandalyemin yanında duran gitar kutuma başıyla işaret ediyor. "Bu gece çalacak mısınız? Canlı müzik dinlemeyi umuyorduk."

"Evet," diye başımı sallıyorum. "Ne yazık ki yeni bitirdim. Gelecek hafta saat yedide burada olacağım."

Greg'in gözleri döndü. "Çalıyor musun? Yani... canlı mı çalıyorsun? Ücretli bir konser gibi mi?"

"Evet, bir yılı aşkın süredir. Bayılıyorum."

"Vay, bu..." Bir elini kestane rengi saçlarında gezdiriyor ve bir anlığına uzaklaşıyor. Kayboluyor. O çöl patikasında kendini kaybediyor. "Jess çok gurur duyardı."

Ciğerlerimdeki hava, sanki kutup girdabına girmişim de buzul cereyanıyla boğulmuşum gibi vınlayarak dışarı çıkıyor. Onun adı beni sersemletiyor. Başım dönüyor ve çakırkeyif oluyorum. Parmaklarım Cal'in omzunun genişliğine saplanıyor ve o da içgüdüsel olarak beni daha sıkı kavırıyor. Gülümsemeye zorlarken gözlerim sulanıyor. "Seni görmek harika Greg. Seninle tanıştığıma da çok memnun oldum Angie. Yine de gitmem gerek. Sabah işe gitmem gerekiyor."

Cal sandalyesinden kalkıp kısmen yudumladığı içkisini bırakarak, "Seni geçireyim," diye ekliyor. Gitar çantamı almak için eğiliyor ve ağırlığının bir kısmını hafifletiyor. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Greg başını sallayıp dönmeden önce bakışlarımı ağır bir tempoda tutuyor ve Angie'yi bara doğru yönlendiriyor. Alyssa'ya baktığımda bana sempatiyle bakıyor ve ben gruba el sallayıp masadan uzaklaşmadan önce "Ara beni" diyor.

Cal daha yetişmeden kapıdan çıktım ve Kasım gecesinin acımasız soğukunda dışarı fırladığımda boğuldum. *Boğuldum*, ama bu soğuktan daha fazlası. Çok daha fazlası.

"Lucy." Cal arkamdan geliyor, gitar kutum elinden sarkıyor. "İyi misin?"

Arabam şehir merkezindeki caddede Cal'in bisikletinin arkasına paralel park etmişti, ben de ona doğru koştum, ondan değil ama diğer her şeyden uzaklaştım. "Tabii. Elbette. Onu aldığın için teşekkür ederim." Gitarıma uzanmak için döndüm ama onu geri çekti. "Ben iyiyim Cal. Gerçekten iyiyim."

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Yüzümün, görmeyi dilediğim hayalet kadar beyaz olduğundan eminim. Birkaç adım daha yaklaştığında gözlerim Cal'a kayıyor, nefesi küçük kireçli tüyler halinde dökülüyor. Lamplight onu altın ve sitrinle kaplıyor, saçlarını bir hale gibi aydınlatıyor ve bir an için onun bir melek olup olmadığını merak ediyorum.

Benim meleğim.

Kelimeler dilimin ucunda. Doğru kelimeler. Jessica ve Greg hakkındaki gerçekler ve kara deliğimin içinde yaşayan tüm sırlar. Onun yerine dudaklarımdan bambaşka bir şey dökülüyor. "Hiç hüznü şarkın var mı?"

Kaşlarını çatıyor ama bu onun tipik kaş çatması değil. Dalgın, düşünceli. "Ne?"

Dudaklarımı yalıyorum, boştaki arabaların sıralandığı sessiz caddeye bakıyorum. Tek duyduğum göğsümün içinde bir bas davul gibi çarpan kalp atışlarım. "Hüznü şarkılar," diye tekrarlıyorum. "Hani şu duyunca ağlamak istediğin ya da unutmak için sıcak bir battaniyenin altına girdiğin şarkılar. Boğulacağın için söyleyemediğin, hatta mırıldanamadığın şarkılar. Bir cenaze ilahisi gibi sizi takip eden şarkılar."

Yüz ifadesi kararıyor. Önce kaldırımdaki çatlaklara, sonra tekrar yukarı bakarken sokak lambası üstümüzde titriyor. "Evet," diye mırıldanıyor usulca. Cal uzaklaşmadan önce gitar kutumu ayaklarımın dibine bırakıyor. "Hepsi."

Göğsüm sıkışıyor. Derin bir nefes alıp arka cebinden beresini çıkarışını ve kafasına geçirişini izliyorum.

"Eve döndüğünde bana mesaj at," diye ekliyor geriye doğru yürümeden önce. "Böylece iyi olduğunu bileceğim."

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. "Çok uzak değil."

"Bana mesaj at. Lütfen." Bakışlarımı bir süre daha tuttuktan sonra arkasını dönüp bisikletine doğru yürüyor ve motoru çalıştırmadan önce bacağını selenin üzerinden sallıyor.

Bir an orada duruyorum, kar yağışı arttıkça titriyorum ve onun arka lambalarının gecenin içinde kayboluşunu izliyorum. Jessica'yı düşünerek gözlerimi kapatıyorum.

Emma'yı düşünüyorum. Düşünmemek için çok çabaladığım her şeyi düşünüyorum.

Bir yerlerde bar gürültüsü, gürültülü müşteriler, kahkahalar ve neşeli bir şarkıyla canlanır. Hareketli ve hafif bir şey. Dans müziği.

Mutlu bir şarkı.

Ama tek hissettiğim
üzüntü.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

I Şükran Günü'nde elimde bir saksı orkide ve kulaklarımı yaklaştan Wisconsin kışının acısından koruyan ponponlu yün şapkamla onun ön kapısında durmam hiç de şaşırtıcı değil.

Yine de şaşırmış görünüyor.

Cal eşofman altı ve tişörtüyle önümde yükseliyor, eli onun ön kapısı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mutlu Şükran Günleri!" Limonlu orkideyi uzatarak cıvıldıyorum. Dostluğu ve yeni başlangıçları simgelemesi için sarıyı seçtim. "Giyin. Annem sabahın köründen beri hindiği ızgarada pişiriyor."

Gözlerini üzerimde gezdiriyor, bakışlarımız buluştuğunda gözlerini kırıştırıyor. "Sana daha önce de söyledim, yalnız olmayı seviyorum."

"Çok kötü."

Sanki hemen sinip kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp arabama dönmemi bekliyormuş gibi, kaşlarını saç çizgisine doğru kaldırarak yüz ifadesini şok kaplıyor.

Hayır, bugün değil. Bugün üzölmek yok. Hüzünlü şarkılar olmayacak.

"Lucy, ben iyiyim," diye iç geçiriyor, kapının çerçevesine yaslanmış, yorgun görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve saçları her zamanki dağınıklık standardından daha dağınık. Bakışlarını kaçırarak fuayeye geri dönüyor ve boğazını temizliyor. "Annene selamımı söyle. Ve Şükran Günü'nüz kutlu olsun."

Kapıyı yüzüme kapattı.

Kapıyı suratıma kapattı!

Otuz derece sıcaklığa rağmen midem çalkalanıyor ve yanaklarım alev alev yanıyor. Bir an için orada bir sütun gibi dikiliyorum, dimdik,

Cal'ın ağzında dans eden bir sırıtışla kapının yeniden açılmasıyla karşılaştım. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ve gerçekliğe geri döndüm. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Seninle dalga geçiyorum," diye sırıtıyor, kollarını kavuşturarak. "Bana seninle Şükran Günü'ne gitmekten başka bir seçenek bıraktığını mı sanıyorsun?"

"Evet, Cal. Kapının üzerime çarpması kesinlikle başka bir seçim yaptığını düşünmeme neden oldu."

"Bana lanet bir çiçek getirdin. Ben tam bir pislik değilim." Kenara çekilip beni kapıdan geçirdi. "Ben üstümü değiştirirken sıkı dur. Bilgin olsun, fazla kalmayacağım ve bundan hiç memnun değilim."

Derin bir nefes verdim, nefes verirken rahatladım. "Bu konuda mutlu olmanı sağlayacağım. Sana muzlu ekmek yaptım. Ve balkabağı ekmeği. Ve üç turta."

İlgisini çeker. "Siktir, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Cricket'ı da getirebilirsin. Annem onunla tanışmak için can atıyor."

Yüzündeki sırıtış yumuşayıp başka bir şeye dönüşüyor. Daha tatlı bir şeye. "Pekâlâ."

Bakışlarımız sımsıkı sarılıyor, kalbime ve çok daha aşağılara, çok daha tehlikeli yerlere dalgalanmalar gönderiyor. Botlarıma bakıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatmasına izin veriyorum. "Peşime takıldığın için teşekkürler. Seni oraya sürüklemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Beni hâlâ sürükleyebilirsin. Bunu teşvik ederim."

Sözlerine çapkınlık karışıyor ve yüzümün kızardığını gizleyemiyorum. Umarım dışarıdaki soğuktan olduğunu düşünür. Yaşam alanına doğru ilerliyorum ve orkideyi sehpanın üzerine, difüzörün yanına koyuyorum. Tekrar ona baktığımda ensesine masaj yapıyordu, bu hareket tişörtünün karnına kadar yükselmesine ve bronz teninin dalgalı tahtalarının ortaya çıkmasına neden oluyordu. Gri eşofman altının üstünden görünen bir tutam siyah saç, yanaklarımı endişe verici bir seviyeye kadar ısıtıyor. O fark etmeden dikkatimi duvara kaydırmaya çalışıyorum ama çok geç kalıyorum.

Tekrar sırıtıyor, gözleri parlamaya yakın. "Bana beş dakika ver. Eğer başka bir el yaralanmasını önleyebileceğini düşünüyorsan Cricket daha önce mutfaktaydı."

"Her ihtimale karşı eldivenlerimi çıkarmayacağım." Başını sallamadan önce parmaklarımı ona doğru oynatıyorum ve sonra kısa koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum.

Beş dakika sonra kapıdan çıktık.

Cal bisikletini ayrı ayrı takip etmeye çalışıyor ama ben onu Cricket'in arabamda onunla birlikte daha rahat gideceğine ikna ediyorum. Doğrusu, amacım çoğunlukla bencilce. Benimle gelirse, erken ayrılamaz ve bütün bir Şükran Günü'nü Cal'la geçirmekten ve ona bir tatilde plastik kaplarda paket yemekle kanepesinde yalnız kalmak yerine, sıcaklık ve kahkahalarla çevrelenmenin nasıl bir şey olduğunu göstermekten daha çok istediğim bir şey yok.

Asla ayrılmak istemeyeceğine ikna oldum.

Annemin uzun çakıllı araba yoluna girdiğimizde, arabayı kar beyazı dış cephe kaplaması ve siyah panjurları olan cape cod tarzı evin önünde durduruyorum. Kapısı da kırmızı, belki de bu yüzden kırmızı kapıları neşeli ve davetkâr her şeyle ilişkilendiriyorum. Bizi kardinal ve yanık turuncu sonbahar yapraklarıyla örülmüş bir çelenk ve ortasında sallanan küçük bir hindi süsü karşılıyor.

"Güzel ev," diye mırıldanıyor Cal, Cricket kolunun altına girmiş halde verandaya çıkarken. "Buraya sonra mı taşındınız...?"

Sonra.

O anki duygu kabarmasını yutkunarak geri çekiyorum. "Evet. Siz taşındıktan kısa bir süre sonra biz de taşındık. Burada neredeyse on yıl yaşadım ama hiçbir zaman gerçekten *evim* gibi hissetmedim... anlıyor musun?"

Yeni taradığı saçlarını kaşır, etrafındaki mimariye ve sonbahar dekoruna göz gezdirir. "Evet, biliyorum."

"Ailem denedi ama evin sadece dört duvar ve bir çatıdan ibaret olmadığını anladım," diyorum usulca paravan kapının önünde oyalanırken. "Buradaki anılar o kadar elle tutulur değil. Geceleri uyumaya gittiğimde hayalini kurduğum ev burası değil."

O daha cevap vermeden eşiğin diğer tarafından annemin sesi yükseliyor ki bu kesinlikle en iyisi. "İçeri gelin!" diye sesleniyor, havlama ve pençelerin parke zemin üzerinde çıkardığı yaygarayla boğuluyor. Köpekler bizim geldiğimizi hissederek çılgına dönüyorlar. Annem bir gece önce onları eve götürmüş, parmesanlı patates püresi, kızılıcık ve küp küp doğranmış elmalı sos ve çok sayıda tatlıdan oluşan garnitürleri hazırlamama yardım etmek için uğramıştı.

"Her neyse," diye boğazımı temizleyerek melankoliyi bir kenara itiyorum. Bugün geçmişe takılıp kalma günü değil. "İçeri gelin."

Uzun, bordo köylü eteğim bayram paspasını öperken içeri girdiğimizde tatlı, baharatlı tarçın kokusu ve

hindistan cevizi, tuzlu tereyağı ve salamuraya karışıyor. Kiki Cal'ın ayak bileklerine dalarken Lemon ayaklarımızın yanında bir daire çiziyor. Cırcır böceği her zamankinden daha ürkek bir halde Cal'ın elinden kurtulup koltuğun altına saklanmak için kaçıyor.

"Ah, Callahan," diyor annem, ellerinin arasında bir bulaşık bezi ve beline bağladığı şenlikli önlüğüyle mutfaktan fırlayarak. "Geldiğin için çok mutluyum. Geleceğini umuyordum. Dana gelemedi mi?"

Botlarımı ve kırılmış ceketimi çıkarıp Cal'ın ellerini ceplerine sokmadan önce saçlarını karıştırmasını izliyorum. Bu durum için giyinmişti. Uzun kollu sienna düğmeli bir bluz, kırışmamış bir hakinin içine sokulmuş, ki bu da görülmeye değer bir şey. Saçlarına bile bir çeşit yumuşatıcı sürmüştü. Ve günahkâr gibi kokuyor.

"Green Bay'de ailesini ziyaret ediyor," diyor anneme, aynı bana söylediği gibi. Bağlantısız, orta derecede rahatsız. "Ona selamını söylerim."

Dana Bishop geçtiğimiz Ağustos ayındaki buluşmamızdan bu yana aramızda anlaşılması zor bir konu oldu. Onun hakkında neredeyse hiç konuşmuyor, ailevi ve kişisel konuları tartışmaya alerjisi olduğu düşünüldüğünde bu beni şaşırtmıyor ama yine de ikinci annemin bunca yıldır nasıl büyüdüğünü merak ediyorum. Ne zaman onun adı geçse Cal'ın gözlerinde uzaklara ait bir bakış belirliyor.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Parmaklarımı sert pazusunun etrafında kıvrarak onu nazikçe mutfağa doğru çekiyorum. Dokunuşumun altında rahatlıyor. "Hadi gel. Benimle balkabaklı ravioli yapacaksın."

"Öyle miyim?"

"Evet. Ben hindi yemem, o yüzden bu benim ana yemeğim. Annem hamuru bu sabah hazırladı, ben adaçayı-tereyağlı sosu hazırlarken raviolis haline getirme işini sana bıraktım."

"Kulağa hoş geliyor. Hepsini sıfırdan mı yapıyorsun?" Hala kol kola fuayede yürürken, ağzının bir tarafı yukarı doğru eğik, bana bakıyor.

"Bu seni şaşırttı mı?" Ses tonum çapkınca, dişlerimin parlaması buna karşı hiçbir şey yapmıyor.

Sırtışı biraz daha genişliyor. "Raviolilerimin sizin standartlarınıza uygun olacağına söz veremem, ama çalışmaya hazırım."

Açık mutfağa girdiğimizde bizi sıcak mum ışığı ve yumuşak bir müzik karşılıyor. Annem arkasını dönmüş, musluğun altında yemek tabağını ovuyor ve her Şükran Günü'nde sabahın beşinde açtığı Noel müziğini mırıldanıyor. Bu bir gelenek, tıpkı Cal'in benimle raviolis yapmasının yeni bir gelenek haline gelmesini umduğum gibi.

Cal makarna presine ortaçağdan kalma bir işkence aletiymiş gibi bakarken, annem gelmemesini umduğum sorgulamaya başlıyor. "Callahan, bana son birkaç yıldır neler yaptığını anlat. Lucy durmadan senden bahsediyor ama ben tüm detayları öğrenemedim. Ne zamandır oto tamirhanesinde çalışıyorsun?"

Kesintisiz mi?

Görünüşe göre annem Alyssa'dan Lucy'yi patronunun önünde nasıl küçük düşüreceğine dair notlar almış. Yanaklarım pembeleşerek yüzümü buruşturuyorum ve kolunu bırakıyorum.

"İki yıl," diyor aramızda kayda değer bir boşluk bırakıp bir tencere almak için dolaplara doğru ilerlediğimde. "Geri dönüp dükkânı önceki sahibinden satın almadan önce Illinois sınırının hemen ötesine taşındık."

"Baban seninle gurur duyardı," diyor annem ona, bulaşıkları yıkarken. "Üniversiteye gittin mi?"

"Hayır. Liseden hemen sonra birkaç arkadaşım ile birlikte bisiklet tamircisi olarak çalıştım. Özel motosikletler yaptık; onları da tamir ettik. Her kuruşumu dükkana yatırmak için biriktirdim."

Karnım dönüyor. Bunu bilmiyordum ama sanırım hiç sormadım. Buzdolabından birkaç kalıp tereyağı çıkarıp makarna makinesiyle oynarken ona bakıyorum. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Annem hala Illinois'de, Spring Grove adında bir kasabada yaşıyor. Onu pek görmüyorum. O biraz..." Tezgâhta öne doğru eğilerek biraz sertleşiyor. "Kendi halinde biri."

Merak içimi kaplıyor ama burnumu sokmak istemiyorum. Şimdi olmaz - Cal Şükran Günü'nde annemin mutfağındayken, Noel müziği ve kırılgan bir akrabalık duygusu etrafımızı sarmışken olmaz. Tereyağını ambalajından çıkarırken anneme incelikli bir sesle "Hindi nasıl? Kontrol etsen mi?"

Benden haberdar tabii ki. Bu hayatta pek çok şey oldum ama kurnazlık asla bunlardan biri olmadı.

"Biliyor musun, haklısın. Millie ve Dan yakında burada olurlar. Ne yazık ki kuzenlerin ailenin diğer tarafıyla kutlama yapıyor.

Bugün sadece beşimiz olacağız," diye açıklıyor. "Neden Callahan'a bunu nasıl kullanacağını öğretmiyorsun?"

"Sadece Cal," diyor ona.

Annem için asla "sadece Cal" olmayacak.

Nezaketle yanımdan ayrılıyor, ama bana doğru bir göz kırpmadan değil, ki bu *da* pek ince değil. Ben kesinlikle annemin kızıyım. Hırkamın kollarını sıvıyorum ve hâlâ makarna makinesine ve hazır hamur tabakalarına bakıp gözlerini kırıştıran Cal'a doğru süzülüyorum. "Soru yağmurunun sonu gelmeyecek, bu yüzden ikinci tura geçmeden önce biraz şarap ya da baharatlı yumurta likörü isteyebileceğini düşündüm," diye esiyorum ve ravioli damga tepsisine uzanıyorum.

"Merhametiniz not edildi. Bu şeyi nasıl kullanacağım?"

Gülümsüyorum. "Önce hamuru düzleştirmeniz gerekiyor, sonra mükemmel kalınlığa gelene kadar makineden geçiriyoruz. Sıkıştırıldıktan sonra, ravioli şekillerini vermek için bu tepsiyi kullanıyoruz." Yanına sokuluyorum, kolonyasının beni çıldırtma sınırına getiren kokusunu alıyorum. Oklavayı kaptığım gibi hamuru daire şeklinde yassılaştırıyorum ve yüzümdeki saç tellerini siliyorum. "İşte böyle. Oldukça kolay. Zor kısmı hamuru mükemmel kıvama getirmektir."

"Evet," diye mırıldanıyor. "İyi görünüyor."

Kafamı kaldırdığımda, gözlerini hamura değil bana dikmişti. Cal başparmağını kaldırıp elmacık kemiğimi sıyrıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Yanağında biraz un var."

"Mmm. Ortak mutfak tehlikesi." Çok yakın, çok yakın, ikimiz de hamuru makineden geçirirken parmaklarımız birbirine sürtünüyor. "Çok yemek yapmaz mısın?"

"Hayır," diyor, hamur alttan kayarken topluyor. "Ben paket servis adamıyım. Kendimi çılgın hissettiğimde dondurulmuş yemekler. Babam her zaman ailenin aşçısıydı, bu yüzden o öldükten sonra-" bir an duraksıyor, boğazı düğümleniyor, "-Annem bu bölümü hiç devralmadı. Sahip olabileceğim aşçılık potansiyeli onunla birlikte öldü."

Sözleri mavidir, kederle kanar, tesadüfen Elvis'in *Blue Christmas'ıyla aynı zamanda* söylenir - en sevmediğim tatil cingıllarından *biri*. Çünkü bu bir cingıldan ziyade bir ilahidir. "Öğrenmek için asla geç değildir. İstersen sana öğretebilirim."

Bana şöyle bir bakarak hamurun ikinci kez karıştırılmasına yardım ediyor. "Çok meşgulüm. Yine de teşekkürler."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. Cal'ın meşgul olduğunu biliyorum, ama benden daha meşgul değil; pek çok insandan daha meşgul değil. Bir yanımda sürekli var olmakla meşgul olduğu için yeniden canlanmasına yardımcı olacak küçük şeyler için çaba harcayıp harcamadığını merak ediyor.

Makarna yeterince inceldiğinde, onu ravioli şekillerine sokuyoruz. Birlikte, yan yana, çoğunlukla içsel düşüncelerimiz sohbeti ele geçirirken sessizlik içinde çalışıyoruz. Araya bir iki kez kahkaha giriyor, havayı yumuşatıyor ve şekil verme, doldurma, bastırma, haşlama gibi kolay bir rutine giriyoruz. Onun kareleri düzensiz, tekniği rafine edilmemiş, ama ben onun şekilsiz raviolislerini not alıyorum ve gizlice onları kendi tabağım için çalmayı planlıyorum. Bana göre onlar mükemmel.

Makarna iyice şişip tencerede kaynamaya başladığında Cal bana bakıyor, yüz ifadesi pencereden sızan ışıkla aydınlanıyor. Gururlu ve tatmin olmuş görünüyor.

Ağırlıksız ve içerik.

Ve bu bende kollarımı ona dolama ve onu kendime mal etme isteği uyandırıyor, tıpkı onun kusursuz raviolisine sahip çıkacağım gibi.

Bunun yerine, önceki beyanını araştırıyorum ve inanmak zorunda kalana kadar tekrar tekrar içimde yankılanmasına izin veriyorum.

Seni sevmeyeceğim, seni sevmeyeceğim, seni sevmeyeceğim.

Ve buna kader demeyi reddediyorum; şans demeyi reddediyorum - ama sanırım onu sevemem de en iyisi.

Aradaki fark şu... Ben
yapamam diyorum. O
yapmayacağım diyor.

Akşam yemeği saat altıda biter, herkes yemeğe ve şaraba doymuştur. Yeni kararmış gökyüzünden hafif bir kar taneleri yağıyor ve yeri bembeyaz bir örtüyle kaplıyor. Millie Teyze yemek odasını karıştırıyor, masayı temizliyor ve bulaşıkları lavaboya atarken, annem ve ben de inanılmaz sayıdaki tatlı seçeneklerini açıyoruz. Cal ve Dan Amca sporla ilgili bir sohbeta dalmışlardı ve tartışılan konuların her şekilde hafif olmasına minnettarım. Bu hafifliğin tehlikeye girdiği tek zaman benim

Amcam beni Cal'in eski evine taşımaktan bahsetmeye başladı, evi en son gördüğü zamanı anımsadı, verimli gül çalıları ve ön bahçedeki fiskiyelerde dans eden çocuklarla geliyordu. Ben de hemen konuyu değiştirip siyasete geri döndüm.

Eminim ki bu akşam siyaset konusunun anılardan daha az yıkıcı olduğu tek yemek masası bizdik.

"Bizim için birkaç şarkı çalacak mısın tatlım?" Annem omzuma dokunup onu sıkıyor. "Tatil toplantılarında en sevdiğim şeylerden biridir."

İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden, Dan Amca'nın sohbetinden ayrılmış gibi görünen ve bakışlarını odanın diğer ucundan bana dikmiş olan Cal'a bakıyorum. Boğazımı temizleyip muzlu ekmek somununun üzerindeki plastik ambalajı çekiyorum. "Gitarımı getirmedim."

"Babanı kullan. Dolabımda."

Sanırım yapabilirim. İstemediğimden değil - ailem için çalmayı seviyorum - ama Cal'ın bu samimi performansı izleyeceğini bilmek sinirlerimin düğümlenmesine neden oluyor. Duygularımın beni alt etmesinden korkuyorum. "Tamam, tabii. Bir ya da iki şarkı çalabilirim."

"Harika. Ben tatlıyı hazırlarken sen de git ayarla." Avucunu şefkatle sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Titreyen ellerimde bir gitar ve göğsümde endişeli bir çırpınıyla üst kattaki yatak odasından döndüğümde, Cal'in özellikle onun için yaptığım muzlu ekmeği kazdığını görüyorum. Yemek masasına bakıyorum, bir dilim alan tek kişinin o olduğunu ve iğrenç son parçayı başkasına bıraktığını fark ediyorum. Gülümsüyorum.

"Demek özel bir Imogen performansı izleyeceğiz, ha?" diye soruyor bir lokmanın arasından, merdivenden aşağı süzülüp ona doğru ilerleyişimi izlerken. Ailenin geri kalanı bitişik odada tabaklarını turta ile doldururken o, Cricket'ı kalçasına bastırarak koltuğa oturuyor.

"Sadece Lucy bu gece," diyorum ona, gülümsemem genişliyor. "İtiraf edeyim, biraz gerginim."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

Dudaklarımı birleştiriyorum. "Nedenini biliyorsun."

"Ah." Bir çatal dolusu yutkunarak başını sallıyor. "Seni daha önce oynarken görmüştüm." "Biliyorum, ama bu daha samimi hissettiriyor."

Aramızdaki kelime kalınlaşıyor

Gözleri üzerimde kayarken, loş ışıktaki altın gibi parlıyor ve

titreyen mum alevleri. "Şarap barında durum farklı. Atmosfer aynı değil ve kendimi daha kolay kaptırabiliyorum."

"Seni yargılayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, sanırım beni göreceksin. Her şeyimi."

Beyanın nereden geldiğinden emin değilim, ama kelimeler bütün gün aramızda kaynayan neşeli havayı yarıp geçtiğinde yanaklarım yanıyor. Aynen böyle, batıyorum. Sular beklenmedik bir fırtınayla karanlık ve çalkantılı hale geliyor ve beni altına çekiyor.

Gitarı yanımdan sarkıtarak, boşta kalan elimle saçlarımı geriye doğru tarıyorum. "Sadece demek istediğim-"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor, sesi ciddi, çatalı yarısı yenmiş ekmek parçasını dürtüyor. "Bunu olumsuz bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu savunmasız bir şey. Beni resimdeki kızıdan başka bir şey olarak görmeni istemiyorum. Mutlu, yüksüz, canlı," diye itiraf ediyorum, ona doğru belli belirsiz adımlar atarak. "Şarkı söyleyeceğimden ve gömülü tüm parçalarımı ortaya çıkaracağından korkuyorum. Görmeyi istemediğim şeyleri."

Yutkunuyor. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Öyle mi?

Kırılganlık, bağlanmaya açılan bir kapıdır. Biri sizin çizik ve hasarlı yanlarınızı bir kez ortaya çıkardığında, onları bir daha saklayamazsınız. Orada, açıktadırlar, her kusur ve eksiklik sergilenmektedir. Kontrol hissini kaybedersiniz ve bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğu, ortaya çıkaran kişiye bağlıdır.

Bu, kusurlarınız konusunda onlara ne kadar güvendiğinize bağlı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum dudağımı ısırarak.

Cal tabağını yan masaya bırakır ve Cricket'ı kucağına çeker. Arkasını koltuğa yaslayarak omuz silkiyor. "Öğrenmenin bir yolu var. Bana bir şeyler çal."

"Ne? Şu anda mı?"

"Elbette. Bana normalde çalmadığınız bir şarkı söyleyin."

Aklıma hemen bir şarkı geliyor ama tereddüt içindeyim. *Sadece* Cal için, *sadece* Cal için çalmak kalbimi göğsümde küt küt attırıyor.

Kulaklarım çınlıyor, derim uğulduyor. Dengem sarsılıyor. Bu şarkıyı onun için söylemek ya onun başka yöne kaçmasına neden olacak ya da bizi daha da derinden bağlayacak ve ben hangi seçeneği tercih edeceğimden emin değilim.

Gerçek şu ki, ben bizi olduğumuz gibi seviyorum. Güvenli, karmaşık olmayan, kalp kırıklığının sınırlarının hemen dışında parmak uçlarında gezinen.

Yine de ayaklarım babamın en sevdiği yıpranmış koltuğunda karşısına oturana kadar ilerliyor. Ağır lığı m ın altında sallanıyor, ben yerime geçip parmaklarımı tellerin üzerine koyduğumda hala deri ve dumanlı tütün kokusunu taşıyor. Gözlerimi kapatıp gitarı akort ederken onun beni izlediğini hissediyorum. Birkaç metre öteden beni inceliyor, gerçi tam tepemde de olabilirdi.

Beni ortaya çıkarıyor.

Cılız bir nefes alarak kendimi toparlıyorum.

Ve sonra, şarkı söylüyorum.

Rosi Golan'dan *Can't Go Back* adlı bir şarkı. Daha önce hiç canlı çalmadım çünkü halk tarafından *çok* fazla bilinmiyor - ya da belki de benim için *çok fazla bilindiğinden*. Beni başka bir yere götürüyor. Melodi melankolik, biraz duygulu, nostaljik ve hüzünlü. Kopmuş şeyleri, çoktan gitmiş şeyleri anımsatıyor. Geri getiremeyeceğimiz bir geçmiş.

Ama çok da güzel. İnsanlıkla ham, duygularla dolu.

Her şeyin acı verici umut ve pişmanlık dereleri halinde içimden akıp gitmesine izin veriyorum. Cal için söylüyorum, kendim için söylüyorum, Emma ve Jessica için söylüyorum, babam için, onun babası için ve geri alamadığımız ama bırakamadığımız her şey için söylüyorum.

Ağlamak istemiyordum ama ağlayacağımı biliyordum.

Son nota tıngırdadığında, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanıyor. Uzun bir nefes alıyorum, gözlerim çırpınarak açılıyor. Cal koltuğun üzerinde öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini çenesine bastırmış. Bana bakıyor. Sanki transa geçmiş gibi, her akorda boğulmuş ve şimdi onlarla sarhoş olmuş gibi bana *bakıyor*.

Islak kirpiklerimin arasından göz kırpıyorum. Annem solumda duruyor, ellerini kalbinin üzerinde kavuşturmuş. Ailemin geri kalanı onun etrafında toplanırken o da sessiz gözyaşları döküyor, gülümsemesi sevgi dolu. İlk alkışlayan Dan Amca oluyor, bu sesle yerimde sarsılıyorum, gerçekliğe dönüyorum, geçmişten uzaklaşıyorum. Cal dışında herkes alkışa katılıyor. Hâlâ bana bakıyor, kaşları derin bir kırıksıklığa dönüşürken ellerini ağzında birleştirmiş. Kaçmak mı yoksa beni öpmek mi istediğine karar veriyor gibi görünüyor, her iki seçenek de bizi üç dakika önce sığındığımız rahat güvenli sığınaktan alıyor.

Boğazımı temizleyerek gülümsemeye zorladım. Önce ona, sonra aileme. "Teşekkür ederim. Biraz gözlerim buğulandığı için özür dilerim," diye hafifçe gülüyorum. "O şarkı

benim için çok şey ifade ediyor."

"Çok güzel şarkı söylüyorsun Lucy," dedi amcam. "İçinden geldiği gibi." "Tıpkı babanın yaptığı gibi," diye ekliyor annem, gözyaşlarını silerken.

Bluzunun kolunu. "Bunu gördüğünü biliyorum tatlım. Şu anda çok parlak bir şekilde gülümsüyor."

Kalbim sıkışıyor. Millie Teyze turtasını krem şantiyle doldurmayı bitirmek için arkasını dönmeden önce bana bir öpücük veriyor, amcam da onu takip ediyor. Ben gitarın tellerini tıngırdatmaya devam ederken ve Cal onu bir şekilde büyülemişim gibi beni izlemeye devam ederken hayat standart mutlu kaos durumuna geri dönüyor.

Birkaç dakika amaçsızca akorları çaldıktan sonra gitarı duvara dayayıp ayağa kalkıyorum. "Biraz hava alacağım," diye mırıldanıyorum, hareketlerimi sadece gözleriyle nasıl takip ettiğini gözlemleyerek. Bir yanı burada ama bir yanı da başka bir yerde. Hiçbir şey söylemiyor. "Hemen döneceğim."

Antreye geçip botlarımı, paltomu ve bej eldivenlerimi giydikten sonra ön kapıdan sığıyorum. Çimenler tertemiz beyaza bürünmüş, tek sokak lambasının altında parlıyor. Bu gece çok sessiz. Annem kalabalık olmayan bir yolun dışında, ağaçlık bir arazinin içine sıkışmış bir şekilde yaşıyor, bu da dünyayı sessiz hissettiriyor. Kollarımı kendime doluyorum, hava acı ama sakin. Kızgın bir hava akımı ya da uğuldayan bir rüzgar yok; sadece durgun, huzurlu bir dinginlik var.

Gece yarısı ateşböcekleri gibi üzerimde parıldayan yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken, göğsümü ağırlıksız bir his dolduruyor. O garip déjà vu hissi tekrar içimi kaplıyor, tıpkı kısa bir süre önce Cal'a envanter işinde yardım etmek için mabetten erken ayrıldığımda olduğu gibi. Elimi kestiğim gün.

Yıllar sonra ilk kez bana "günüşiğim" dediği gün.

Belirli bir şeye bağlı olmayan bir aşinalık hissi, yerini bulamadığım kayıp bir anı gibi.

Sıcak, nostaljik bir gıdıklanma.

Ve o anda, burnum mavi-siyah gökyüzünü öperken ve en sevdiğim şarkı hala içimde titreşirken, onun Emma olduğuna karar veriyorum.

Benimle konuşuyor.

Bana sarılıyor.

O benimle birlikte.

"Burası buz gibi."

Cal'ın sesiyle birkaç santimlik karın içinde dönüp duruyorum, neredeyse kayıyordum. Kulaklarına bir bere takmış, kışlık montunun fermuarını yarıya

kadar çekmiş.

gövdesi. Gözleri de gökyüzüne dikilmiş, elleri ceplerinde ve benden birkaç metre ötede bir değirmen gölü kadar hareketsiz duruyor. "Üşümüyorum," diye cevap veriyorum. Gerçek bu. Hava soğuk ama ben üşümüyorum.

Bana baktı. "Şarkını beğendim."

"Seni üzmüş gibi görünüyordu," diyorum usulca, havayı yumuşatmak için gülümsüyorum.

Nefesini verirken buz gibi havaya bir nefes huzmesi çarpıyor, gözlerini gökyüzüne dikeyyor. "Evet," diye kabul ediyor. "Ama iyi anlamda. Senin yaptığın gibi."

"Seni iyi anlamda üzüyor muyum?" Burnum kırılıyor o.

"Onun gibi bir şey."

Bu duygudan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum, ama bu bir Hakaret ediyor, ben de başımı sallıyorum ve bakışlarını karanlık ufuk çizgisine doğru takip ediyorum. Aramızda sessizlik uzanıyor, ikimiz de gecenin durgunluğunda kayboluyoruz. Bazen hareketsiz kalmak iyi hissettiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum, tek *yapabildiğim* hareketsiz kalmak olana kadar görüşümü karartıyorum. Ses yok, görüntü yok, tat yok.

Sadece terpen kokulu kar yağışının topraksı aroması ve kulaklarımı donduran ve burnumu pembeleştiren keskin bir Kasım hissi.

"En son Şükran Günü'nde kar yağdığında, onlarla geçirdiğimiz son yıldız," diye mırıldanıyor Cal, sesi bir zamanlar olduğundan bir adım daha yakın çıkıyor. "Babamın annemin mezelerini buzdolabından aşırıktan sonra garajda kıvrılıp futbol maçı izlemesinin üzerinden on yıl geçti."

Gözlerimi kapalı tutuyorum ama yine de gözyaşlarımın ılık ılık akmaya çalıştığını hissediyorum. On yıl önceki Şükran Günü'nü hatırladığımda yüzümde sulu bir gülümseme beliriyor. Cal ve Emma'nın evinde kutlamıştık ve annesi biz geldiğimizde şarküteri tabağının yarısının yenmiş olduğunu fark edince çok *sinirlenmişti*. Alan Bishop garaja sürgün edilmişti. Çoğunlukla iyi huylu bir cezaydı ve sonunda hep birlikte ziyafet çekmek için büyük yemek masalarına oturduk. Masa onların küçük evindeki -şimdi benim evim olan- tek büyük şeydi ve tüm alanı kaplıyordu.

Orada hissettiğim aşk dışında tek büyük şey buydu. Ben düşüncelerimi eklemeyen önce Cal konuştu.

"Altı ay sonra babamın maça tezahürat yaparken çıkardığı sesin yerini, onu aynı garajda karbon monoksit zehirlenmesinden ölmüş bir halde direksiyonun üzerine yığılmış olarak bulacağımı bilmiyordum."

Ses, on araçlık bir yığılma gibi geri geliyor. Çığlıkların ve feryatların, kırılan camların, gıcırdayan lastiklerin ve ezilen metallerin çarpışması.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, dengem karda sallanıyor. Hava yastığı açılmış ve göğsümü delmiş gibi keskin bir nefes alıyorum. "Cal..." Tek söyleyebileceğim onun adı, başka bir şey değil.

Artık maviden çok siyah görünen gökyüzüne boş boş bakmaya devam ederken yüz ifadesi solmuyor. "Bugün beni buraya getirdiğine sevindim."

Öyle mi?

Tek yaptığı ona kaybettiği her şeyi hatırlatmak olmuş gibi görünüyor.

Ona doğru dönerek başımı sallıyorum. "Kötü anıları tetiklemek istememiştim. Ben sadece... İstedim ki..."

"Beni mutlu etmek istedin ve ben de mutluyum."

"Mutlu görünmüyorsun," diye not ediyorum ciddi bir şekilde, ona yaklaşıyor.

Biraz omuz silkiyor, yenilgiyle değil ama bir tür kesinlik hissiyle. "Mutluluk sana neye benziyor?"

Konuşacağım, sonra dudaklarımı mühürleyeceğim. Neye benziyor? Akıl almaz bir kayıptan sonra mutluluk neye benzer? Eskisi gibi görünmediği kesin.

Cal sonunda gökyüzünden başını kaldırıp bana bakıyor, gülümsemesi tepe yapıyor. Belli belirsiz ama zorlama değil. Gerçek görünüyor. Olabildiğince mutlu görünüyor.

Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, ben daha ne olduğunu anlamadan, karda geriye doğru düşüyor.

İlerliyorum. "Cal...?"

"O gece kardan melekler yaptık," diyor bana kollarını uzatıp bacaklarını açarak. "Emma beni karın içine çekti, sadece onun gülebileceği şekilde gülüyordu. O kadar dürüsttü ki, sanki neşesi elle tutulur bir şeydi."

Cal'in kıyafetlerinin ıslanmasından ne kadar rahatsız olduğunu hatırlayarak kendi kahrkahrını boğarak atıyorum. "Nefret ederdin. Sefil durumdaydın," diye nazıkçe takılıyorum, ona katılmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Kış ayazı gibi yere yapışmış durumdayım.

"Artık nefret edemeyene kadar nefret ettim. Onunla ilgili böyle bir şey vardı, biliyor musun?" Kolları aşağı yukarı, bacakları bir o yana bir bu yana hareket ederek altında melek şeklinde dev bir iz bırakıyor. "Tıpkı senin gibi."

Sonunda, karda yanına düşene kadar beni ona doğru taşıması için bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum. Saçlarım kar taneleriyle ıslandığında içimden ürkek bir gülme çığlığı dökülüyor. Kollarımı ve bacaklarımı onunkilerle birlikte hareket ettiriyorum ve

Şu anda nasıl göründüğümüzü merak ediyorum, karda çocuklar gibi oynayan iki yetişkin. Masumiyetle iç içe geçmiş bir kalp kırıklığı. Acı ve umudun iç içe geçmesi.

Aynı anda birbirimize bakıyoruz. Kollarımızın birbirine çarpmayacağı kadar uzaktayız ama hissettiklerimin aynısıyla parıldayan gözlerini görebileceğim kadar yakınız. O bana bir parça kar fırlattığında gülüyorum, o da bana karşılık verdiğinde gülüyor. Gülümsüyoruz, neşeliyiz, anılarımızı yâd ediyoruz ama aynı anda ilerliyoruz.

Ve sonra üzerimde belirene kadar yuvarlanıyor.

Nefesim kesildi.

Dudak parlaticımın üzerindeki gevşek bir saç telini kaldırırken karın soğuğu onun sıcaklığıyla eriyor. Sırtımdan aşağı bir ürperti süzülüyor. "Burada olmana sevindim," diyorum ona.

Sana geri döndüğüme sevindim.

Cal yutkunuyor, gözleri yüzümde geziniyor, ağzımı tutuyor. Bir elini kaldırıp boynumu kavlıyor, başparmağı çenemde geziniyor ve eğiliyor.

Sanırım dudaklarını dudaklarıma bastırmak üzere -stratejik olarak kaçındığımız o öpücüğü almak için- ama bundan daha iyisini düşünüyor.

Beni sevmeyeceğini söylediği için daha iyi düşünüyor.

Onun yerine, elini boynumun kenarına dolayarak saç çizgime bir öpücük kondurmak için eğildi. Yumuşak ve tatlı. Cal oyalanıyor, dudaklarını bir santim daha aşağı sürükleyerek alnıma ikinci bir öpücük konduruyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, kalp atışlarım karda kelleşmiş lastikler gibi düzensiz bir şekilde kayıyor. Nefesim sığılaşıyor. Göğsünü göğsüme bastırıyor, parmakları saçlarımin arasında dolaşıyor. Çenemi kaldırıp almamam gereken o öpücüğü çalmaktan başka bir şey istemiyorum. Bana izin verirdi, biliyorum. İlk hamleyi yapmamı, her şeyi riske atmaya hazır olduğumu ona göstermemi bekliyor. Onu yıldızların altında öpebilirim, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi ve gecenin sonunda yatağına girmenin yolunu bulabilirim.

Bir ömür boyu sürecektir kalp kırıklığına karşılık bir gecelik mutluluk. Bir şekilde, cazip geliyor.

Cal'ın dudakları kulağıma doğru ilerliyor, boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Titrek bir nefes veriyorum. "Ne hakkında?"

"Teslim olmak. Seni eve götürmeme izin ver, içine batmama izin ver."

İstemsizce bacaklarım daha geniş açılarak bana cevap veriyor. Düğmeli bluzunun önünü sıkıyorum, ama bunun onu daha yakına çekmenin bir yolu mu yoksa onu itmenin bir yolu mu olduğundan emin değilim.

onu uzaklaştırıyor. Kendimi her zaman bu ikisi arasında bocalarken buluyorum ve kaçınılmaz olarak hangi yöne düşeceğimi merak ediyorum.

Greg'in Jessica olmadan o şarap barına girdiğini düşünmem yetiyor.

"Yapamam. Yapmamalıyım," diyorum, ses tonum çaresizlikle karışık. "Özür dilerim."

Başını sallayarak gözlerini kapattı. "Evet." Cal üzerimden yuvarlanmadan önce derin bir nefes alıyor ve sonra doğruluyor. "En iyisi için."

Bir süre hareketsiz kaldık, evin içinden gelen kahkahalar ince duvarlardan dışarı süzülüyor ve yalnızlığımıza tecavüz ediyordu. "Biz... içeri dönmeliyiz. Eminim annem perdelerin arkasından bizi gözetliyordur." Olmadığı yerde ciddiyet katmaya çalışıyorum.

Başını eğerek tekrar başını sallıyor. "Evet. Köpekler muhtemelen muzlu ekmeğimi bitirmişlerdir." Cal'ın denemesi de başarısız olur.

Göz temasından kaçınarak ikimiz de ayağa kalkıyoruz ve ben yarattıklarımıza bakıyorum.

İki melek yağın karın içine gömülmüş, eminim bir diğeri de yukarıdan izliyordur.

Görüntü göğsümü sıkıştırıyor ve kalbimi kavıyor. Bakışlarım, çimen uçlu melek desenlerine bakmayan ama son bir kez gökyüzüne bakan Cal'a kayıyor. Uzaklaşıp ön kapıya doğru ilerlemeden önce duraksıyor ve içeri süzülüyor.

Kar meleklerine bakıyorum.

Yan yana; biri büyük, biri küçük, yıldız ışığı ve sokak lambasının parıltısıyla usulca aydınlatılmış. Cal'inkinin üzerinde neredeyse öpüşmek için yuvarlandığı yerden kalma bir leke var.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bana onu iyi anlamda üzdüğümü söylemişti ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Şimdi, sanırım biliyorum. Sanırım anladım.

Bizi üzen şeylerin hepsi kötü değildir.

Bazen üzücü şeyler, hala hissettiğimizi nazik bir şekilde hatırlatır.

Bölüm 18

I kırmızıyı seçti.

Dudaklarımdaki lekeden parmak uçlarımdaki "Vixen" ojesine kadar yakutun en canlı tonuna bürünmüş durumdayım. Elbisem uzun ve Biçimli, yakası normalde rahat olduğumdan daha aşağıda, yara izim tamamen ortada ve saçlarım aşağıya doğru kıvrılmış, saç spreyiyle yerine oturtulmuş.

Bu gece ayna benim arkadaşım, bir o yana bir bu yana dönerken kalçamdaki krem rengi el çantasını yumrukluyorum.

"Alyssa arkamdan sesleniyor, sesi saç kurutma makinesinin gürültüsüyle boğuluyor. "Beş saat veriyorum."

Koridordaki aynadan dönüp banyo lavabomun başında duran ona bakmak için göz kırpyorum. "Beş saat mi?"

Kurutucu kapanıyor. "Bekaretin doymak bilmez bir şekilde talep edilene kadar."

İçimi bir ürperti kaplıyor. *Doymak bilmez* kelimesi ya da bekâretimi Cal'a kaybetmek hakkında ne hissettiğimden emin değilim ama tenimin elbisemin rengine uymaya çalışmasına engel olamıyorum. "Acımasısın," diye garip bir şekilde kıkırdıyorum.

"Biliyorum," diye takılıyor, siyah mini elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekiştirerek. "Bekareten bahsetmişken, düğünden sonra hep birlikte bir şeyler içmeye gideriz diye düşünüyordum. Belki biraz da karaoke."

"Hmm. Belki." Doğrusu, bu gece kendimi buna hazır hissetmiyorum. Cal'ın akşamki randevusu olma ihtimali beni o kadar geriyor ki, tek odaklanabildiğim şey geceyi namusumu koruyarak nasıl bitireceğim.

Ve eğer istediğim buysa.

Ön kapı çalındığında köpeklerim havlıyor, patileri yerde kayarak evin önüne doğru koşuyorlar. Kalbim küt küt atıyor. Alyssa bekarlığa veda partisine gittiği ve açık bardan yararlanmak istediği için hep birlikte benim arabama biniyoruz. DD olmak benim için sorun değil.

Aynanın önünde inatçı bir kıvrımla oynarken, "İçeri gel!" diye sesleniyorum.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve onu fuayede karşılamak için koridordan aşağıya doğru sürünüyorum.

Cal'ı hiç görmediğim kadar sık gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sanki bir şekilde ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi sıcıyor. Sanki göğsünü delip geçmek ve onunla dans etmek istiyor. Kömür grisi bir elbise gömleği ve siyah pantolon giymiş, saçları ürünle düzeltilmiş, keçi sakalı kirli sakal gölgesine dönüşmüş, sanki bir Men's Wearhouse reklamından fırlamış gibi görünüyor. Kafasını kaldırdığında fıçı manşetinin düğmesiyle oynuyordu.

Koridorun dibinde durduğumu fark ettiğinde iki kere baktı. "Aman Tanrım."

Tepeden tırnağa kızarıyorum. Cal görünüşüm için harcadığım çabadan etkilenmemiş gibi bile davranmıyor ve gözlerindeki ateş neredeyse en sağlam duvarlarımı yıkmaya yetiyor. Zorlukla yutkunarak, bakışları altında kıpırdanıyorum ve başımı eğiyorum. "Bazen iyi temizleniyorum," diye hafifçe gülüyorum, elbisemin eteğini nemli avuçlarımla düzleştiriyorum.

Boynundaki damarlar nabız gibi atıyor, gözbebekleri şişiyor. "Senin kadar tatlı bir kız günah gibi görünmemeli," diye mırıldandı, sesi sertti. "Beni dizlerimin üstüne çöktürüyor."

Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim açılıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Buna nasıl cevap vereceğimden bile emin değilim. Belki garip bir kahkaha atmalıyım, belki de kaçmalıyım. Belki de ona teşekkür etmeliyim.

Belki de soyunmalıyım.

Neyse ki Alyssa arkamdan geliyor ve geçerken kıcıma şaplak atıyor. "Büyüleyici değil mi? Bir sonraki seviye ateşli."

Cal, çantasını ve topuklu ayakkabılarını almak için oturma odasına doğru ilerleyen arkadaşşıma göz ucuyla bile bakmıyor. Gözleri kilitlenmiş, dolu, yavaş bir çekişle beni aşağıdan yukarıya doğru izliyor. Tek başarabildiği gırtlaktan gelen bir "Evet."

Tuhaf bir kahkaha atıyorum. "Ha...ha," diye mırıldanıyorum beceriksizce, ellerimi birbirine vurarak. "Sen de harika görünüyorsun. Gerçekten harika."

Cevap vermiyor. Sadece bana bakıyor, beni içine çekiyor.

"Herkes hazır mı?" Etrafıma bakıyorum, göğsüm bulanık ve gergin hissediyorum.
Ben, Cal, Alyssa, bütün gece giyinik kalma iradem.

Alyssa hevesli bir "evet" diyor ve sonra hepimiz kapıya yığılıyoruz. Cal'ın eli belimin kavisine bastırıldığında, sonra kıcıma doğru hafifçe eğilip oyalandığında, sıcaklık her tarafımda çiçek açıyor ve beni beyaz ateşli bir teslimiyetle kaplıyor.

İrade gücümün hiç şansı yok.

Rüya gibi bir düğünün vücut bulmuş hali. Balo salonuna çam kozalağı süsleri, zevkli kırmızı fanilalar, sıcak mum ışığı ve yeşillik dalları ve çobanpüskülü meyveleriyle dolu kavanozlar serpiştirilmiş. Cal'ın eli sırt dekolteli elbisemin açıkta bıraktığı tenime bastırılmış halde çift kapının arasından süzülürken rustik kış cazibesi bizi karşılıyor.

Müzik yumuşak, kahkahalar gürültülü. Gemma ve Knox'un arkadaşları ve akrabaları küçük halkalar halinde kaynaşırken, garsonlar ordövr tepsileri ve şampanya kadehleriyle içeri dalıyor. Gözlerim uzak köşede duran, kırmızı ve altın süslerle bezenmiş, büyük avizelerin altında cicili bicili parıltıyan dev bir Noel ağacına kayıyor. Nefesimi kesiyor.

Masa numaramızı bulduktan sonra Cal beni sol taraftaki yedinci masaya yönlendiriyor, Alyssa orada oturmuş tanımadığım biriyle sohbet ediyor. Yolda iki kadeh şampanya kapıyor ve ben de alıp ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. Bu gece açık bar olmasına rağmen bir kadehten fazla şampanya içmeyi planlamıyorum, çünkü araba kullanacağım.

Ayrıca Cal'ın önünde en son bir kadehten fazla şarap içtiğimde onun üstüne çıkmıştım. Sonra da misafir odasının zemininde bir tişörtle sıkışıp kaldım.

"Lucy!" Alyssa pastırmalı sevgilisiyle bize el sallıyor. "Tanrım, o tören beni hüngür hüngür ağlattı. O *yeminler*," diyor yaklaştığımızda, sandalyesinin arkasına çökerek. "Bana ağladığını söyle."

"Ağladım." Cal'ın benim için çektiği sandalyeye oturuyorum ve o sağ tarafıma yerleşirken gülümseyerek teşekkür ediyorum. "Çok güzeldi. İçimden bir an önce

bir gün bir kış düğünü." Kalbim vicdan azabıyla sızlıyor    nk  bir gün asla kış düğünü yapamayacağımı biliyorum.

Cal şampanyasından bir yudum alır. "Doğum günün yaklaşıyor," diyor.

Ona bakarak çenemi elime dayıyorum ve bir gülümsemeye uzatıyorum. "Doğum günümü hatırladın mı?"

"Tabii ki. Noel ile aynı gün."

Sanırım bu hatırlamayı oldukça kolaylaştırıyor, ama yine de içime dolan sıcaklık hissine engel olamıyorum. "Bu yıl birlikte geçirmeliyiz," diye  oneriyorum.

Gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "En sevdiğin tatili ve doğum gününü patronunla mı geçirmek istiyorsun?"

" kimiz de senin benim patronumdan daha fazlası olduğunu biliyoruz, Cal."

Gerçek bu; o da biliyor, ben de biliyorum. İli kimizin kesin tanımını kesinlikle muğlak, ama yine de biz *daha fazlasıyız*.

İ  arkadaşlarından daha
fazla. Tanıdıklardan daha
fazla. Hatta arkadaşlardan
bile.

Olabileceğimizden daha fazlası.

Cal şampanyasından bir yudum daha alıp küçük bir baş hareketiyle gözlerini kaçırdığında, kolunu sandalyemin arkasına dolayarak parmaklarıyla çıplak omzumu gıdıkladığında, aramızdaki zayıf dostluk bağı daha da tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Şimdiden kopuşunu hissediyorum. Nihai yıkıma yol açan bir bağı.

Tüylerim diken diken oluyor, koltuğumda kıpırdanırken bilin altımda sağımdaki adama daha da yaklaşıyorum. O da bana biraz daha sıkı sarılıyor.

Alyssa boş kokteyl tabağını kenara iterek masanın öbür ucundan canlanıyor. "Bu gece benim dans partnerim olacak mısın?" M kemmek gölgeli kaşlarını bana doğıru oynatıyor.

Çenemi kaldırıp sinsice gülümsüyorum. "Sence gruptan bir istekte bulunabilir miyiz?"

"Bu karaoke değıl, Lucy. Bu bir düğün." Sonra gülümsememi kendi gülümsemesiyle e leştirdi. "Ama evet."

Ve bir anda, Lady Gaga'nın -bizim na ızane g r   m ze göre- en büyük hiti *Bad Romance'i* söyleyerek bir anı paylaşan iki yakın arkadaş oluveriyoruz. Bir kolunu gökyüzüne kaldırıp aşağı inerken ruh parmakları yapıyor,

"*I don't wanna be frieeends*," şarkısını söylerken Cal'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben yarı kahkaha, yarı aşk dolu bir su birikintisinde boğuluyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, bundan daha iyi bir yer olamaz.

En iyi arkadaş havasından çıktığımızda, Alyssa'nın yanındaki kadın bana doğru sıcak bir gülümseme gönderdiğinde, bakışları ben ve Cal arasında gidip gelirken hala kıkırdıyorum.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" diye merak ediyor gözleriyle uyumlu zümrüt rengi elbisesi içindeki yabancı, şampanya kadehini parmaklayarak.

Önce Cal konuşur. "Biz birlikte değiliz."

Yine de kolunu çekmeye zahmet etmedi. Yemin ederim beni daha da yaklaşıyor.

Kadın başını sallıyor, bakışları tuhaf bir şekilde parlıyor. "Ah, benim hatam. Bu çok küstahçaydı," diye kıkırdıyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Biz arkadaşız. İyi arkadaşız," diye ekliyorum, sağıma doğru eğilerek çünkü elimde değil. Ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum, tıpkı nefes almaktan kendimi alamadığım gibi. Nefes almak benim doğuştan gelen bir parçam ve Cal de öyle. "Gelin ve damadı nereden tanıyorsun?"

Büyük konuşmalardan kaçınmak için küçük konuşmalar yapıyorum. Kadın kendini Leslie olarak tanıtip lise arkadaşlıkları ve üniversite kız öğrenci birlikleri hakkında gevezelik ederken, elimin beyaz masa örtüsünün altından Cal'ın kalçasına doğru gittiğini fark ediyorum. Sonra, fark ettiğim tek şey bu oluyor. Bu odada tamamen farkında olduğum tek şey bu - Cal'ın kalçasındaki elim.

Uzaklaşmaması, hatta irkilmemesi.

Nefes alış verişinin hafifçe sığılması ve parmak uçlarının kolumun üst kısmından aşağıya inmesi, sonra tekrar yukarı çıkıp elbisemin askısıyla oynaması birbirine karışıyor.

Şu anda omuz omuza, sanki gidecek başka bir yer yokmuş gibi bu dev yuvarlak masada birbirimize bastırılmış halimizle örülmüş.

Herhangi bir yere gidebilirim, herhangi bir yere oturabilirim, bir düzine koltuk uzağa gidebilirim, ama sadece bu düşünce bile sağ elimi kesmekle eşdeğer.

Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Sonra yemek servis ediliyor, konuşmalar yapılıyor, gözyaşları dökülüyor ama nedense hiçbir şey hatırlanmıyor. Makarna tabağım önümde bulanıklaşıyor. Sesler ve kahkahalar birbirine karışıyor, kulağımı tırmalayan kalp atışlarımın sesine karışıyor. Dans müziği balo salonundan süzülerek konukları sandalyelerinden kaldırıyor ama ben yanımdaki adama

yapışmış durumdayım. Tavuk yemeğini yerken avuç içi omzumdan yukarı çıkıp boynuma masaj yapıyor

çatalı ağızıma götürdüğümde tek tadabildiğim şey, gelecek olanın asitliği.

Çünkü bunu istiyorum.

Bunu istiyorum.

"Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın," diyor Cal çiğnerken ve tabağıma bakarken. Eli hâlâ boynumu okşuyor, parmakları saçlarımı gıdıklıyor. "Aç değil misin?"

Bir ısırık aldım. "Pek sayılmaz." Çatalımı yere bıraktığımda çatalım tabağa çarpıyor, tam o sırada cep telefonum çantamın içinden çalıyor. Cal nihayet kolunu kaldırdığında telefonumu arıyorum ve masanın öbür ucundan bana Cheshire sırıtışı yapan Alyssa'dan gelen mesaja bakıyorum.

ALYSSA:

Çantamda prezervatif var. İhtiyacın var mı?

Ten rengimin keten masa örtüsünden daha beyaz olduğuna eminim. Ağız dolusu erişteyi tam olarak yutmamıştım, bu yüzden çamurdaki solucanlar gibi boğazımdan aşağı kayıyor, neredeyse beni boğuyorlardı. Ona geri mesaj attım.

BEN:

Bilmiyorum. Belki de.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum.

Oda boğucu. Gerçek bir fırın.

Başparmakları cevap vermek için tuş takımının üzerinde gezinirken gözlerinin benim cevabımla nasıl açıldığını yakalıyorum.

ALYSSA:

Vay anasını. Tuvalet molası.

Metnin ardından sandalyesinin ayakları kumtaşı renkli fayansın üzerinde gıcırdayarak ilerliyor. Benimkiler de onu takip ediyor. Cal'a dönerek peçetemi masaya fırlatıyorum ve saçımı omzumun üzerinden atıyorum. "Hemen döneceğim. İyi misin?"

Başını sallıyor, dikkati benden Alyssa'ya, sonra tekrar bana kayıyor. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Evet. Tabii, elbette. Kesinlikle. Sadece tuvalete gidiyordum. Bilirsin, işemek için."

Dili dişlerinin arasında yuvarlanıyor.

"Kay." Kaçıyorum.

Tuvalete doğru ilerlerken Alyssa da peşimden geliyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor arkamdan.

"Lütfen bunu bir şey haline getirmeyin," diye yalvarıyorum, telaşın da ötesinde. "Ama bu bir şey. Kesinlikle bir şey."

Kadınlar tuvaletine güvenli bir şekilde girdiğimizde kapı hızla kapanıyor ve yüz yüze duruyoruz. İki avucumu da boynuma koyuyorum ve titreyen bir nefes alıyorum. "Ne yapacağım ben?" Hırıldıyorum.

"Bana nasıl seks yapacağımı mı soruyorsun?" "Sanırım öyle."

Sırıtarak, işaret parmağını diğer eliyle oluşturduğu dairenin içinden geçiriyor, sonra birkaç kez içeri ve dışarı pompalıyor. "Bu bir Power Point sunumu değil, ama ana fikri anladınız."

"O kısmı değil," diye boğulacak gibi oluyorum. "Diğer şeyler. Diğer her şey."

Acıyan bir iç çekişle kollarını iki yanına indiriyor, gülümsemesi yumuşuyor. "Sen sadece devam et, Lucy. Hiçbir şeyi fazla düşünme. Cal 'kontrolü ele alan' bir tipe benziyor, bu yüzden eminim seni virajlarda yönlendirecektir." Tereddüt ediyor, başını eğiyor. "Bekle, senin bakire olduğunu biliyor mu?"

Yutkunuyorum, zor yutkunuyorum. "Evet, ona söyledim." "Peki sorun etmedi mi? Bazı erkekler bu konuda garip davranıyor."

"Sanırım öyle. Bunun beni daha çok istemesine neden olduğunu söyledi."

Kendini yelpazelemeye başladı. "Bana bir çatal sapla. Tamam. Harika ve mükemmel olacak, anladın mı? Endişelenme. Stres yapma." Alyssa çantasına uzanarak elini içine sokar ve folyoya sarılmış bir kare çıkarır. "İşte, her ihtimale karşı bunu al."

Sanki Chimborazo Dağı'nın zirvesiymiş ve bana tırmanmaya başlamamı söylemiş gibi bakıyorum. Prezervatife göz kırparak titreyen parmaklarımla alıyorum ve fermuarını çekerek kavramamın içine gömüyorum. "Teşekkürler."

Bu noktaya kadar yapamadığım nedenlerden dolayı bunu yapabileceğimden tam olarak emin değilim. Ama bundan daha ne kadar kaçınabileceğimden de emin değilim. Kendimizi yakın hissediyoruz. Kader. Yapılacak tek şey yanmak olana kadar kaçan ve saptıran iki canlı tel.

Alyssa omuzlarımı kavırıyor ve gülümseyerek bana doğru eğiliyor. "Bu anı bekliyordum," diyor bana. "Bir kez olsun baharatlı hikâyelerden *sen* sorumlu olacaksın."

Üzerimdeki ağırlık bir anlığına dağılıyor ve bir kahkaha atıyorum. "Sana borçluyum."

"Öyle." Sarılmak için beni kendine çekti. "Bana her şeyi anlatmalısın. Her adi detayı."

Ayrılıyorz ve ben aynada saçlarımı kabartmak ve solmuş kırmızı dudak lekemin üzerine sakız dudak kremi sürmek için bir an ayırıyorum, çekingenliğim derin uçlara doğru süzülüyor.

Artık sığ su yok.

Alyssa birkaç dakika sonra beni banyodan çıkarıp doğruca dans pistine sürüklüyor. Hareketli bir şarkı çalıyor-Whitney Houston'dan *I Wanna Dance With Somebody*. Normalde kendimi kaybedecek kadar sarhoş olmazdım ama başka bir şeyle sarhoş olduğum için kendimi kaptırıyorum ve müziğin adrenalinle karışmasına, ritmin kararsızlığı kararlılığa dönüştürme ihtimaliyle kaynaşmasına izin veriyorum. Bedenlerimiz kıvrılıp bükülüyor, ellerimiz havada, özenle taranmış saçlarımız her yöne uçuşuyor. Gemma ve Knox bize katılıyor, Leslie ve diğer birkaç ruhlu yabancıyla birlikte, hepimiz çok renkli flaşların ve ısıltılı avizelerin altında çıldırıyoruz.

Şarkı yavaş yavaş daha yumuşak, düşük anahtarlı ve romantik bir şeye dönüşüyor ve Gemma ve Knox yavaş bir dans için bir araya gelirken, Alyssa ve Leslie birbirleriyle hafifçe dans ediyor.

Havada çiçek açan romantizmden kaçmaya fırsat bulamadan Cal yanımda beliriyor, eli belime dolanıyor. Hafif ter içinde kalmış bir halde dönüp ona bakıyorum. Gülümsemem parlıyor. "Dans mı ediyoruz?" Organik bir ritme girdiğimizde soruyorum.

O da gülümsüyor. "Her zaman öyle değil miyiz?"

Kolları beni sararken göğsünde eriyorum, gömleğinin içine doğru iç çekiyorum. Rüya gibi bir country şarkısıyla dalgalanırken ellerim yukarı doğru hareket ediyor, pazularına yapışıyor. "Sanırım öyleyiz," diye mırıldanıyorum. Boğuk cevabımı duyduğundan emin değilim ama yine de beni daha sıkı çekiyor.

Eli omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor, hareketi tekrarlamadan önce saçlarımı hafifçe yumrukluyor. Ayaklarımız neredeyse hiç hareket etmiyor. Sadece sallanıyoruz. Hafifçe sallanırken bedenlerimiz tek bir varlık gibi hissediyor ve onu içime çekerken gözlerim kapanıyor. Topraksı misk, burbon kolonyası, meşe notaları. Erkeksi, baskın, potansiyel olarak ölümcül.

Yanağımı göğsüne bastırdığımda Cal'ın kalp atışları kulağımda uğulduyor. Yakındaki bir masada bir çocuk çingiraklı bileziğini sallarken o da benimkini taklit eden zayıf bir nefes alıyor.

"Dükkândaki zillerin neden bende olduğunu bilmek ister misin?" Gözlerimi açıp beklerken nefesim kesiliyor.

Ziller yine sallanıyor.

"O kapı her açıldığında aklıma sen geliyordun."

Bir gözyaşı duvarı görüşümü örtüyor. Düşme korkusuyla ona daha sıkı sarılıyorum; gerçekten *düşme korkusuyla*. "Gerçekten mi?" Ciyak ciyak bağıriyorum.

Başını sallıyor, çenesi başımın üstünde duruyor. "Evet, gerçekten. Aralık ayının her günü için bir çan kolye takardın. Odamda ev ödevimi yapardım ve o küçük çanlar sen her odada adım attığında, koridorda koştuğunda ya da Emma'yla dans partisi yaptığında çalarlardı. Beni hep gülümsetirdi."

Ağlayamam. Ağlamayacağım.

Cal az önce beni düşündüğünü itiraf etti, ben ise onun beni unuttuğunu düşünerek yalnız bir gerçeklik içinde yaşıyordum. Beni altına çekmekle tehdit eden ölümcül duygu dalgalarını geri püskürtüyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum. Kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum ve beni daha da yakınına almak için eğiliyor, kirli sakalını boynumun hassas kıvrımına doğru sokuyor.

"Geri çekileceğimi söylediğimi biliyorum," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Ama seni temin ederim ki... bu benim dayanılmaz miktarda kısıtlama kullanmam."

Ben de öyle.

Ben de.

Şarkının bittiğinin ve konukların ritim yükseldikçe daha canlı dans hareketlerine geçtiklerinin kısmen farkındayım ama birkaç dakika daha birbirimize sarılmaya, sallanmaya, hatırlamaya, istemeye devam ediyoruz. İzin verdiğimden daha fazlasını istemek.

Sonunda biraz uzaklaşıp gözlerindeki şehvet dolu bakışa bakıyorum. "Biraz hava almak ister misin?" Başımı terasa açılan çift camlı kapıya doğru sallıyorum.

"Elbette."

Elimi tutup paltosunu kapıyor ve kapıların diğer tarafındaki kurtuluşumuzu bulmak için çırpınan bedenlerin arasından geçiyoruz. Birkaç davetli sıkı sıkıya sarınmış, sigaralarını tütürüyor ve dumanların arasında gülüşüyorlar, biz de gecenin ilerleyen saatlerinde balo salonundan uzaklaşıyoruz. Resepsiyon bir botanik bahçesinde düzenleniyor ve yıldız çiçeği ve kışlık güllerden oluşan peyzajlı bahçelere giden bir patika var. Kar büyük ölçüde erimiş, ancak beyaz lekeler hala toprağa ve yeşil çimlere serpilmiş durumda.

Hava sıcaklığı kırkların üstüne çıktı ama ceketimi içeride unuttum ve vücudum soğuğa karşı titriyor.

Cal fark eder ve ceketini çıkarmaya başlar. "Donuyorsun." Beni sıcak deriye sararak, soğuğu bastırmak için ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Neden buraya gelmek istedin?"

Daha fazlasını istiyormuş gibi soruyor çünkü daha fazlası olduğunu biliyor. Onu yalnız bırakmak istememin gerçek sebebini bilmek istiyor.

Görünürde hiç kimse yokken, kış çiçeklerinin arasında boş boş dururken doğrularım üzerinde tökezliyorum. Yıldızlarla parıldayan gece gökyüzüne bakarak nefesimi bırakıyorum. "Burası çok huzurlu."

"Evet," diye başını sallıyor, dokunuşuyla beni ceketimin içinden ısıtmaya devam ediyor. "Bu öyle."

Yutkunuyorum. "Gerçekten de kapıda o ziller var çünkü Ben mi?"

"Evet." Çenesi kasılıyor, gözleri tepkimi süzüyor. "Seni unuttuğumu sanıyorsun ama asla unutmadım. Hiç niyetim yoktu."

"Neden... neden beni aramadın?"

"Yaptım. Bir kere." Dişlerini birbirine geçirerek alnını benimkine dayamak için eğildi. "Ehliyetimi aldığım gün eski evine gittim ama sen çoktan taşınmıştın. Bunu geçmişte bırakmak için bir işaret olarak aldım," diyor ciddiyetle. "Ayrıca... bunun olacağını biliyordum."

"Neyi biliyordun?" Sesi titreyerek araştırdım. "Ne olduğunu biliyorsun."

Sanki yıkıcı bir şeymiş gibi söylüyor ve sanırım haklı. Ama *neden* haklı olduğunu bilmiyor. Cal'in bundan korkması için pratik bir neden yok.

Ona gerçeği söylemem gerektiğini bilerek geri çekiliyorum.

Bunu daha ileri götürmeden önce ona her şeyi anlatmalıyım.

Konuşmam plansız, kelimeler ve üzücü itiraflar zihnimde karmakarışık ve iyice düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Doğru olmak zorunda. Dikkatli, nazik ve *doğru olmalı*.

Düşüncelerimi toplamak için ondan uzaklaşıyorum.

İşte o anda parmakları bileğime dolanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Tek, öfkeli bir kalp atışında, elleri yüzümün iki yanını kavrayacak şekilde uzanırken göğsüne doğru çekiliyorum.

Eğiliyor, ağzımı kendi ağzıyla açıyor ve dilini içeri kaydırıyor. Anında inledim.

Dili içimde, dudaklarımdan kaçana kadar itirafıma tecavüz ediyor.

Beni öpüyor.

Öp beni.

İlk öpüşmemiz gibi değil, çok masum ve uysal. Bu tamamen dil, sıcaklık ve saf ihtiyaç.

Bir zamanlar çakmaktaşı, dallar ve solan yapraklarla dolu olan içimdeki çıra kutusu tutuştu. Ben bir ateş fırtınasıyım, bir alev deniziyim.

Kendimi sabitlemek için uzanıp omuzlarına yapışıyorum. Ellerinden biri başımın arkasını kavramak için hareket ediyor, parmakları saçlarımı kavırıyor ve kafa derimi kazıyor. Ağzımın içine doğru inliyor, dili içime girip çıkıyor, çaresiz ve vahşi. Cal başımı yana çeviriyor, öpüşmemizi daha derinlere inecek şekilde açılı hale getiriyor. Dilim daha önce binlerce kez yaptığım gibi onun hamlelerini karşılıyor, ağzının çatısında geziniyor ve ondan daha fazla inilti çıkarıyor.

Beni geriye doğru yürüttü. Ayaklarımda üzerinde tökezliyorum, beni dik tutuyor, bir kolunu arkamdan sarıyor, öpüşmeyi kesmiyor. Bir kafese doğru bastırılıyorum, sert ereksiyonu karnıma batıyor. İç çamaşıma bir nem hücumu gönderiyor ve içgüdüsel olarak ona sürtünüyorum.

"*Kahretsin,*" diye homurdanıyor, geri çekiliyor ve ağır ağır nefes alıyor. Eli hâlâ saçlarımda, sıkıyor ve çekiştiriyor. "Siktir, Lucy."

"Cal..." Bacaklarımda arasındaki baskıyı hafifletmek için ona doğru yaylanıyorum. Tenim kızarmış ve sıcak, kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor. Ona sıkıca sarılıyorum, başımı ahşap kafese yaslıyorum.

"Bakire olduğumu biliyorum, korktuğumu da biliyorum ama bunu benim kadar istediğini de biliyorum." Beni tekrar öpüyor, ben miyavlayana kadar alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. "Tek düşünebildiğim bu."

Başımı sallıyorum, sersemlemiş bir halde. Kalçalarımda birleştiği yer sanki ağzı çoktan üzerimdeymiş gibi ısınıyor ve zonkluyor.

"Bize bir otel odası ayarlayacağım," diye mırıldanıyor, ağzı boynumda geziniyor. "Bu gece. Hemen şimdi. Mahremiyet, serin çarşaflar, şampanya. Söz veriyorum senin için çok iyi olacak."

Arzu beni sarmalıyor ve ayakta duracak kadar güçlkle hareket edebiliyorum. Cal bir elini vücudumda gezdirip kalçamı sıkıyor, sonra daha aşağıya indiriyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan parmakları elbisemden yukarı doğru ilerliyor ve iç uyluğumu sıyrıyor.

"Sana dokunmak için ölüyorum," diyor, dudakları ağızma yaslanıyor. Birbirimizle aynı anda nefes alıp veriyoruz, keskin nefesler ısıtıyor ve istiyor. "Sana ne yaptığımı hissetmek için çaresizim."

Tekrar başımı sallıyorum çünkü kelime bulamıyorum. Ses tellerim solup kül oldu.

"Siktir," diye tekrarlıyor benim sessiz rızamla, parmakları ipek külotumu yana itene kadar elini kalçamdan yukarı doğru kaldırıyor. Kumaşı ıslatan sıcak arzu havuzuyla temas ettiğinde, buna fiziksel olarak tepki veriyor. Yüzü şehvetle buruşuyor, kaşları birbirine yapışıyor, dudakları dudaklarıma değerken inliyor: "Lanet olsun. Benim için sıırılsıklam olmuşsun."

Parmak uçları, biri içeri girene kadar beni nazikçe kızdırıyor, nefesimin kesilmesine ve neredeyse yere yığılmama neden oluyor.

"Seni yakaladım," diye pantolonunu indiriyor, "Seni yakaladım." Cal bir parmağını içime sokup çıkarıyor, ben utanmadan ona karşı kıvranırken diğer eliyle beni belimden tutuyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Avucunun altıyla klitorisimi ovaladığında, gerçekten bayılacakmışım gibi hissediyorum. Bir şekilde, "Evet" diye inlemeyi başarıyorum.

"Daha önce kimse sana böyle dokunmadı mı?"

"Hayır."

"Sadece ben mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, alt dudağımı dişlerimle bıçaklamak. "Söyle," diye emrediyor, boğazında bir gıcırtı.

Tekrar inliyorum, dağılıyorum. "Sadece sen."

"Tanrım, Lucy..." Beni öpüyor, derinden, dağınık bir şekilde, beni parmaklarken çıkardığı kaygan ses sessiz gecede yankılanıyor. Dudaklarımı törpülemek için geri çekiliyor ve "Seni tam burada almam an meselesi." diyor.

Gerçek beni delip geçiyor. Kalbim hızlanıyor, ona gerçeği söyleyecek kadar kafamı boşaltmam gerektiğini biliyorum. "Cal... bunu yapmadan önce, sana söylemem gerek-"

"Yapamazsın."

"Lütfen," diye neredeyse ağlayacaktım. "Yapmak zorundayım."

"Bana hayır demediğin sürece, bu gece seni anlamsızca becermemi engelleyecek hiçbir şey söyleyemezsin."

Tekrar içime dalıyor, boynuma ıslak öpücükler konduruyor, parmağını içime sokup çıkarıyor ve işte o zaman "Ölüyorum" diye bağıriyorum.

Aynen böyle, dondu kaldı.

Parmağı hala içimde.

Arzumuzun sesinin yerini korkunç, ürkütücü bir sessizlik alıyor ve az önce ağzımdan dökülen kelimelerden dehşete kapılarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Böyle söylediğime inanamıyorum.

Cal elini çekip birkaç santim geri çekildiğinde aramızda birkaç dayanılmaz sessizlik atışı daha geçiyor, onun yokluğu göz kapaklarımı yeniden açıyor.

Birbirimize bakıyoruz.

Bakıyoruz, göğsümüz kabarıyor, bakışlarımız kilitleniyor.

Ve sonra gözlerimin önünde solgunlaşmasını izledim. Tamamen kül gibi.

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve yemin ederim o da benimle birlikte ölüyor.

"Bende doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığı var," diyerek yaşadığı şoku çabucak atlatıyorum. "Buna Fallot Tetralojisi ya da TOF deniyor. Bu hastalıkla doğmuşum ve... tedavisi yok. Şimdilik iyiyim ama kalbimin bir son kullanma tarihi var ve bu sizinkinden çok daha erken olacak. Yapamam... Seni incitmek istemiyorum, Cal." Çaresizce ağlamaya başlıyorum, her kelimedede boğuluyorum. Yağan gözyaşları üzgün yağmur damlaları gibi yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Bundan kaçınmaya çalışıyordum çünkü sen zaten çok şey kaybettin."

Gözleri donuk, kırışmıyor. Cal sadece bana bakıyor, başını hafifçe sallıyor, sanki söylediğim her şeyi anlamaya çalışıyor ya da belki de tek kelimesini bile duymadı.

Tek duyduğu şey:

Ben ölüyorum.

Kalp kırıklığı gibi bir ses kulaklarıma çığ gibi geliyor.

O çirkin seslerden biri. Korkunç bir şeye tanık olan birinin ağzından dökülen türden. Gülümsemek ya da nefes almak gibi istemsizdir.

-Yalnızca, bunda hiç saygınlık yok.

Gözyaşlarım üst dudağımda biriktiğinde dilimle yalayarak uzaklaştırıyorum, tuzun tadına bakıyorum.

Bu ses içimden döküldü.

Onun kalp kırıklığı benim kalp kırıklığımdır.

"Cal... lütfen bir şey söyle," diye yalvarıyorum, havadaki acıdan kendime sarılırken dizlerim altımda zıplıyor.

Söylemiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Tek yaptığı gözlerini kaçırmak ve bir adım daha atarken iki eliyle saçlarını sıkmak. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Bana son bir kez baktığında, ifadesi işkence görmüş, sersemlemişti. İnançsızlıkla delik deşik.

Sonra, ben daha tek kelime edemedi, fırtına gibi uzaklaştı.

Beni yarı yarıya kafesin üzerine yığılmış halde bırakıyor, ta ki ben *gerçekten* yığılana kadar. Kumun ve toprağın içinde dizlerimin üzerine düşüyorum, eriyen bir kar parçasına, molozlara ve diz kapaklarıma batan buza iniyorum. Bedenim hıçkırıklarla sarsılırken yüzüm avuçlarıma içine düşüyor.

Kalbimi aşktan korumak için çok uğraştım. Onu saklamaya, korumaya, güvende tutmaya çalıştım. Onu ulaşamayacak bir yere gömdüm, kimsenin tutmasına izin vermeyecek kadar korktum.

Ama yanmaz hale getirmeyi unuttum.

Etrafımdaki her şey yanarken, o göğsümün içinde sınıyor, bağışlanmak için yalvarıyor.

Chariea 1ç

I Dans eden bedenlerin bulanıklığında rüzgârla savruluyorum, gözyaşlarım görüşümü engelliyor. Pembe elbiseler, deniz mavisi takımlar, kar beyazı bir gelin. Kırmızı ve fildişi buketler. Teknik renkli flaş ışıkları.

Her şey gri de olabilir. Gözlerimin üzerinde bir keder filmi var.

Bir tutam sarı saça ilâştirilmiş tanıdık bir yüzün hayal meyal farkındayım. Kalabalığı yarararak ilerlerken bana doğru geliyor, ama onu görmemiş gibi yapıyorum.

"Lucy?" Alyssa önüme atlıyor ve dans pistinden aceleyle kaçma girişimimi engelliyor. "Bebeğim, ne oldu?"

"Ben - ben iyiyim," diye telaşla iki parmağımı iki gözümün altına götürüyorum. "Sadece Cal'i bulmam gerekiyor."

Beni omuzlarımdan tutup şöyle bir süzdü. "Elbisenin dizleri yırtılmış, saçların dağılmış ve gözlerin şişmiş. Kalbin yeni kırılmış gibi görünüyorsun."

Sönüyor, başımı eğerken alt dudağım titriyor. Kırık bir kalp böyle mi görünür? Yırtık pırtık bir elbise, dağınık saçlar ve şişmiş gözler? Tek görebildiğim Cal'ın yüzündeki saf körlük maskesi. Kalp kırıklığı bana böyle görünüyor.

Belki de herkes için farklıdır.

Az önce olanları Alyssa'ya nasıl anlatacağımı bilemediğimi fark ettim çünkü o da kalp rahatsızlığımla ilgili gerçekleri bilmiyordu. Aydınlıkta yaşamamanın tek yolunun bu olduğuna inanarak sevdiklerimi karanlıkta tutma çabam geri tepti. Kendimi aldatan biri gibi hissediyorum. İhanet eden biri. Benim

İyi niyetler çürümüş durumda ve geri tepmeler karşısında midem bulanıyor.

Omuzlarımı dikleştirerek çenemi kaldırıyorum. "Sana her şeyi anlatacağım Lys, ama önce Cal'ı bulmam gerek. Birkaç dakika önce buradan geçti mi?"

Başını sallıyor. "Emin değilim, kendimi dansa çok kaptırmıştım. Seni reddetti mi? Lütfen bana hayır de."

"Hayır," diyorum ona. "Öyle bir şey değil. Birazdan dönerim, tamam mı?"

Alyssa başını sallıyor, ellerini omuzlarımdan indirip geri çekiliyor, yüz ifadesi endişeyle sıkışmış. Gülümsemeye zorluyorum ve gitmek için dönüyorum. Masaların arasından geçip resepsiyon kapısından çıkıyorum ve ana girişe giden koridorda yarı koşarak ilerliyorum. Kapıyı itip otoparka doğru her iki tarafa da baktığımda, bir duman tüyü duyularıma nüfuz ediyor.

Soluma doğru bakıyorum. Cal sırtını binanın kenarına dayamış, dizlerini yukarı çekmiş oturuyor. Parmak uçlarının arasına sıkıştırdığı bir sigara var. "Cal."

Bir nefes çekiyor ve başını tuğlaya doğru eğiyor. "Ne?" diye mırıldanırken gözleri kapalı. Bu bir soru bile değil, sadece varlığımın kırpılmış bir kabulü.

"Sigara içiyorsun," diyorum, kelimelerim de ona yaklaşımım kadar temkinli.

"Gözlemcisin." Bir nefes daha çekiyor, bu sefer daha uzun, dumanı burun deliklerinden dışarı üflüyor. Bir hava akımı onları uzaklaştırmadan önce dallar etrafında kıvrılıyor. "Eğer bu yüzden buradaysan konuşmak istemiyorum. Yolda bir Uber var."

İçim içimi yiyor. "Cal, lütfen. Açıklamama izin ver."

Başını bana doğru çeviriyor, sigarasının közleri gecenin karanlığında parlıyor. Neredeyse bir ateş böceği gibi. "Açıklamak mı?" diye yankılanıyor sertçe, külleri betona savurarak. "Açıklamak için neredeyse dört ayın vardı. Ama altımdaki halıyı söküp atmak için şimdiye kadar bekledin."

Nefesim kesiliyor. Başımı sallayarak ondan birkaç adım ötede yavaşça duruyorum. "Sanki kasıtlıymış gibi söylüyorsun. Sanki seni incitmeye çalışıyormuşum gibi, ama öyle değildi. Tek yapmaya çalıştığım seni *korumaktı*."

"Beni korumak mı?" Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra kaldırımdan kalkarken içinden mizahsız bir kahkaha dökülüyor. Bana döndüğünde gözleri sigarasının ucundaki yanan küle uyacak şekilde alev alıyor. "Kendini

Bunca yıldan sonra hayatımı geçici olarak sürdürmen beni korumuyor."

"Arkadaşımı özledim."

"Biz her zaman arkadaştan daha fazlasıydık," diye karşı çıkıyor. "Dükkanımın kapısından içeri girdiğinizde ne olacağını bilmeniz gerekirdi."

Başım ileri geri sallanıyor, çılgınca, meydan okurcasına. "Hayır."

"Evet. Ve röportaj için oturduğunuzda ağzınızdan çıkan ilk şey *ölüyor olduğunuz olmalıydı*."

Cal'i daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Onu sinirli, soğuk, mesafeli ve somurtkan görmüştüm ama hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Uçucu duygu dalgaları ondan dalga dalga yayılıyor ve bunu benim yaptığımı biliyorum.

Ben sorumluyum.

Gözyaşlarım sel olup akıyor, ben de ileriye doğru yürümeye devam ederken onları uzaklaştırıyorum. Bir bakıma haklı ama aynı zamanda değil. Cal'ın ben olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her gün mayın tarlasında yürümek gibi bir şey - ya da belki de mayın tarlası benim. Tek bir yanlış hareketim, tek bir yanlış adımım patlamaya çok yakın. Kalbim bir barut fıçısı. "Bunu böyle söylememeliydim," diyorum nazikçe, ona yaklaşarak. "Eskiden iyi bir arkadaşım vardı... Adı Jessica'ydı." Sağ elinden gökyüzüne doğru ince bir duman sütunu yükselirken başka tarafa bakıyor. "Onunla çocukken hastanede tanıştım ve mektup arkadaşı olarak görüşmeye devam ettik. O da benimle aynı kalp rahatsızlığına sahipti. TOF."

Cal yere bakıp sigarasını tekrar yakarken çenesi titriyor.

"Büyüdükçe birlikte zaman geçirmeye başladık. Pijama partileri, öğle yemeği randevuları, film maratonları. On dört yaşındayken aşık oldu," diye mırıldanıyorum. "Greg'e, geçen ay gösteride gördüğün adama. Lisede sevgiliydiler. Bütün hayatlarını planlamışlardı." Daha fazla gözyaşı siliyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Şimdi tam önünde duruyorum, ayak bileklerim topuklu ayakkabılarımın içinde titriyor. "Çok ama çok mutluydular Cal. Çok aşıklardı. Ve sonra, aynen böyle... O gitmişti."

Gözlerini kaldırdı, karanlık ve kasvetli.

"Market alışverişi yapıyordu ve ürün reyonunda düşüp öldü. Ne bir uyarı, ne de başka bir şey. Öylece gitti." Sesim çatlıyor. Gözyaşlarım daha sert dökülüyor. "Market alışverişi yaparken kalbi durdu. Çok sıradan ve masum bir şeydi. Greg haberi vermek için annemin evine geldi ve kapının eşiğine yığıldı. Tamamen yıkılmıştı. Yıkılmıştı. Hayatının aşkı henüz on sekiz yaşındayken elinden alınmıştı."

Hatta hayatlarına birlikte başlayabilirlerdi," diye hıçkırıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bunun asla ben olmayacağıma dair kendime yemin ettim. Asla bir adama bunu yaşatmayacağım. Ona ne yaptığını gördüm, ne çaldığını gördüm. Aşk tatmin edici, büyüleyici bir şey olabilir ama aynı zamanda bir hırsız da olabilir. Sizi tüketebilir, kurutabilir, çıplak bırakabilir. Ona bir daha asla tattırmamaya karar verdim. Buna değmezdi." İtirafım buz gibi esen fırtına gibi diken diken oluyor. Cal'in sadece iki adım öteden bana bakmasını izliyorum, sigara kâğıdı derisini kömürleştiriyor.

Haşlanınca irkiliyor, yanmış izmariti yere atıyor ve ayakkabısının burnuyla ezerek söndürüyor. Bana tekrar bakarken rüzgâr uğulduyor. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Hayır, ben sadece... açıklamaya çalışıyorum. Sebeplerimi anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum." "Bunların hiçbiri bana neden yalan söylediğini açıklamıyor." Gözlerim yuvarlandı. "Ben yapmadım-"

"Bana *astım hastası* olduğunu söylemiştin," diye bağıyor ve parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Bunu sorguladım. Göğsündeki gizemli yara izi, seni hiç inhaler kullanırken görmemiş olmam. Ama sen Lucy Hope'sun ve bana yalan söyleyeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

Sarsılmış, patlamak üzere olan bir gazoz kutusuyum, bir gayzer gibi patlayabilmek için kapağın çekilmesini bekliyorum. Suçluluk duygusu göğsüme saplanıyor. "Kimseye söylemedim. Yapamadım," diye ağlıyorum. "İnsanların sanki çoktan gitmişim gibi benim için yas tutmasını istemedim. Her zaman üzgün olmak istemedim. Bakışlara ya da fısıltılara dayanamadım."

"Bana bencilce bir sebep gibi geldi."

Bencilce mi?

Bencillik mi ettim?

Benim bakış açıma göre, başka bir şey olmamışım gibi geliyor. Aşk, seksi, ilişkileri feda ettim, hepsi de beni kaybetmeye yatkın bir adamı korumak içindi.

Başımı ileri geri sallıyorum, suçluluk duygusu öfkeyle karışıyor. "Benim yerimde olmanın nasıl *bir şey* olduğunu anlıyormuş gibi davranıyorsun; sanki ölmekte olan *senmişsin gibi*," diyorum ona, sesim rüzgârın tiz perdesinden yükseliyor. "Asla anlayamazsın."

Bana doğru kasıtlı bir adım atarken yüzü ölümcül bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Onu kaybettiğim gün öldüm ve her gün tekrar tekrar öldüm."

O zamandan beri," diye tükürüyor, dişlerini göstererek. "Ve sonra sen gelip beni hayata döndürdün, sadece beni tekrar yerin dibine sokmak için."

Dudaklarım konuşmak için ayrılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor, ben de ağzımı kapatıp ceketini etrafıma daha sıkı sarıyorum. Sessizlik nüfuz ediyor. Giderek artıyor. Cal önce bakışmamızı kesiyor, park yerindeki boş arabalara doğru bakıyor ve ben nefesimi bırakırken omuzlarım düşüyor. "Henüz küçük bir çocukken, senin yanına taşınmadan hemen önce, anaokulu öğretmenimin başka bir öğretim üyesiyle benim hakkımda konuştuğunu duydum. Liseden sonra yaşayamayacağımı söylemişti," diyorum, anım zehir gibi. "Bunu o kadar kayıtsızca söyledi ki, sanki yaşam beklentim konusu yemekhane sohbetinden başka bir şey değilmiş gibi. Sadece beş yaşındaydım ama bu beni travmatize etti. Gözyaşları içinde eve gittim ve aileme sırrımı saklamaları için yalvardım. İki ay sonra taşındık ve sırrımı sakladılar. Sağlık durumumla ilgili gerçeği hiç kimseye söylemediler - her zaman astımım olduğunu söylerlerdi."

Cal'ın gözleri tekrar bana dönüyor ve yemin ederim kısa bir süreliğine yumuşuyorlar. Yutkunuyor, öne doğru küçük bir adım atıyor. "Emma biliyor muydu?" "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Bana söylemeliydin."

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum. "Bunun iyi niyetli bir ihmal olduğunu düşünmüştüm. Bu şekilde tepki vereceğini düşünmemiştim."

"Ne, sanki umurumda mı? Sürpriz. Sikimde bile değil."

"Dedin ki..." Dudaklarımı çiğneyerek ve bakışlarımı kaçırarak devam ediyorum. "Beni sevmeyeceğini söylemiştin. Bunun bir şeyi değiştireceğini düşünmedim. Sadece tekrar arkadaşın olmak istedim."

Hiçbir şey söylemiyor. Somut sessizliğimizin ortasında beyaz bir sedan kaldırıma yanaşıyor, bir sürücü iniyor ve uzaktan izliyor.

"O benim Uber'im," diye mırıldanıyor Cal, iç çekerek.

Boğazım yanıyor. "Tamam." Samimiyet gecemiz, izmaritinin çimento üzerinde tüten kalıntıları gibi sönüp gidiyor. Cal benim Volkswagen'im yerine bir Uber'le ayrılıyor ve ben onun yerine kendi yatağıma dönüyorum, öpücüğünün anısı hala dilimde uğulduyor.

Her şeyi mahvettim.

Etrafımda dolanıyor, vedalaşmadan yanımdan geçip gidiyor. Çaresizlikten elim uzanıp pazusuna yapışıyor ve onu olduğu yerde durduruyor. "Cal, bekle. Bu şekilde gitme."

Başını bana doğru eğiyor, gözleri benimkileri buluyor, isteksizce oyalanıyor. Dokunuşumun altında kasları seğiriyor. "İşte görüşürüz."

Beni başından savmasını hazmedemiyorum ve onu daha sıkı sarıyorum. "Lütfen. Özür dilerim." Bir adım daha yaklaşıyorum, tam ona doğru, ona yaslanıyorum, sonra yanağımı geçici olarak göğsüne sokuyorum ve gözyaşlarımla gömleğini ıslatıyorum. "Çok özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim."

"Lucy, gitmem gerek."

Çenem kalkıyor, gözlerim kocaman ve duygu dolu. Elimi kolunun uzunluğuna doğru sürükleyerek yanağımı kavriyorum. Dokunuşuma doğru hafifçe eğilmesiyle duruşu biraz olsun gevşiyor. Titrek bir nefes alıp başparmağımı çenesinde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum usulca.

"Biliyorum."

"Seni hâlâ istiyorum."

Gözleri kapanıyor, sonra yavaşça yeniden açılıyor, sanki kendi zihninin mahremiyetinde itirafımın tadını çıkarıyormuş gibi. O kelimeleri temizlemek istememiştim. Bu kadar yüz­süzce konuşmaya niyetim yoktu ama gerçek bu. Ve gerçeği saklamaktan bıktım.

Cal yutkunuyor, elini kaldırıp belime koyuyor. Parmakları sanki hâlâ bana tutunuyormuş gibi, sanki benim onu istemediğim kadar o da uzaklaşmak istemiyormuş gibi kıvrılıyor. "Biliyorum," diye yankılanıyor.

Ama çekip gidiyor.

Yüzündeki acı maskesiyle beni bırakıyor ve gitmek için arkasını dönüyor. Cal Uber'in arka koltuğuna atlıyor ve bana bir kez daha bakmadan kapıyı çarpıyor. Arabanın uzaklaşmasını, arka lambaların köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izliyorum. İçim içimi yiyor.

Cal'ın ceketinin koluyla yanağımdaki gözyaşlarını siliyorum, sonra kaldırıma bakıp sönmekte olan sigarayı görüyorum. Eğilip sigarayı başparmağımla parmağımın arasına alıyorum ve ucundan çıkan küçük duman izine dikkat ediyorum.

Belki de Cal haklıydı. Onu kendimden uzak tutabileceğimi, arkadaşlık ile daha fazlası arasındaki çizgiyi çizebileceğimi ve ikimizin de bu çizgiyi aşmaya kalkışmayacağını düşünerek bu işe yanlış yaklaşmışım.

Aptal ve naftim.

Ateşle oynuyordum.

Ve şimdi fark

ediyorum ki.

Alev ne kadar sıcak olursa, o kadar hızlı söner.

Bölüm 20

I Pazartesi sabahı ön kapıdan içeri girdiğimde Dante'yi resepsiyonda görmenin garip olduğunu söyleyemem, ancak onu ve sadece onu görmek bir iki kaşımı kaldırıyor. "Günaydın," diye selamlıyorum, Ses tonumdaki zoraki neşenin tepemdeki çobanpüskülü çanlarının şingirtısına uymasını umuyorum. Onlara bakarken, Cal'ın bana onların gerçek amacını anlattığını hatırlayınca kalbim sıkışıyor.

"Günaydın tatlım," diyor Dante, gözleri benimkilere kayınca gülümsüyor. "Her zaman bu kadar erken mi gelirsin?"

"Genellikle, evet. Ben bir sabah insanıyım." "Nasıl bir şey bu?"

Omuz silkerek saçlarımı omzuma atıyorum. "Bir gece önce uyku hiç gelmediğinde daha az tercih edilir." Çok fazla makyaj yapan biri değilim ama uyandığımda gözlerimin altındaki koyu halkaları kamufle etmek için birkaç damla kapatıcı kullandığımı itiraf etmeliyim. "Cal nerede?"

"Hasta," diye burnunu çekiyor, bilgisayar masasının üzerine eğilerek. "Grip ya da onun gibi bir şey."

İçimde bir korku var. Ben daha çok *ya da bir şeyle* gitmeye meyilliyim. "O iyi mi?"

"Eminim iyidir. Erken gelip bazı işleri halletmem için bana mesaj attı." Kaşlarını bana doğru sallıyor, o çok aşına olduğum flörtöz ama yine de profesyonel bir şekilde.

"Ah." Sesimin tonu titriyor ve alçalıyor ve ben buna karşı çaresiz kalıyorum. "Anlıyorum."

Dante'nin gözleri titizlikle kısıılır. "Aşıkların kavgası mı?"

"Ne?" Bu soru beni hazırlıksız yakaladı ve çantamın askısı omzumdan kayarak lobinin zeminine doğru beceriksizce bir yürüyüş yaptı. Dudak parlatıcımı ve tokalarımı içeri süpürmek için eğildim, sonra çok daha az cesaretle doğruldum. "Ne demek istiyorsun?"

"Oldukça basit bir soru."

"Biz... *sevgili değiliz*. Bize arkadaş demekte bile tereddüt ediyorum." Cal'in işkence görmüş, ihanete uğramış ifadesi, tıpkı son otuz altı saattir tekrar tekrar olduğu gibi zihnimde yanıp sönerken telaşlanıyorum. Bana mesaj atmadı, aramadı. Pazar sabahı sesli mesajına büyük bir özür konuşması gönderdim ama tek yanıtı benim iğrenç düşmanım oldu: telsiz sessizliği. Aklını yitirmiş, terk edilmiş bir aşık gibi davranmamak için telefonumu kapatmak ve ona binlerce mesaj daha bırakmak zorunda kaldım. "Her neyse, ona daha iyi hissetmesini umduğumu söyle."

Dante bilgisayar ekranına geri dönerek, "Ona kendin söyleyebilirsin," dedi. "Eminim bunu senden duymak hoşuna gidecektir."

"Bundan şüpheliyim."

Bilinçli bir şekilde yukarı bakar. "Biliyordum. Kavga ediyorsunuz." Dante doğrulurken, Ike'ın dükkânın dört bir yanına saçılmış lolipoplarından birini emiyor, sanki sürekli Candyland oyun tahtasında geziniyormuşuz gibi. "Onunla yattın mı?" diye soruyor. "Dur tahmin edeyim, seninle yattı, sonra seni aramadı ve şimdi de seninle yüzleşemeyecek kadar korkak. Şerefsiz."

Yüzüm alev alev yanıyor. Mola odasına giderken göz temasından kaçınmak için her türlü çabayı gösterirken başparmağımı çiğnemeye başlıyorum. "Hayır. O bunu yapmaz."

"Bunu kesinlikle yapardı."

Ona hızlı bir bakış atarak imanının acısını geri püskürtüyorum. Dante avuçlarının üzerinde öne doğru eğilmiş, Cal's Corner tişörtünün kolları kesilmiş ve bir atlete dönüşmüştü. "Ne olursa olsun, olan bu değil. Eminim sadece hastadır."

"Olabilir. Daha önce hiç hasta olduğunu söyleyip işe gelmemesi garip. Bunun ya seninle ya da Allanson'un bugün programda olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündüm."

Omuz silkiyorum. "Roy sadece yanlış anlaşıldı." Masanın etrafında dolanırken uzaktan kumandaya uzanıyorum ve Kenny'ye bir ay önce kurdurduğum mini televizyonu açıyorum. Aradığım kanala girdiğimde *Growing Pains* karşında parlıyor, kahkaha tufanı ruh halimle sarsıcı bir tezat oluşturuyor. "İstersen muzlu ekmek getirdim. Arabada."

Ellerini birbirine vurarak çırpıyor. "Sen bir azizsin."

Saatimi doldurup çantamı kaldırdıktan sonra muzlu ekmek tabağını getirip dinlenme odasındaki masanın üzerine koyuyorum. Yanağımı çiğneyerek cep telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim.

BEN:

Günaydın. Daha sonra kendini daha iyi hissedersen sana muzlu ekmek getirdim. Geçmiş olsun :)

Okuyor ve üç küçük nokta canlanıyor. Sonra da yok oluyorlar.

Cal hiç cevap vermiyor.

Beş günlük yokluğunun ardından o hafta her sabah ona mesaj attım.

Günaydın!

Umarım daha iyi

hissediyorsundur. Seni

özledim.

Hiçbirine cevap vermiyor.

Ertesi Pazartesi Cal nihayet işe gelebildi. Bütün bir hafta geçti, kalbim her geçen gün biraz daha küçülürken gözlerimin altındaki torbalar eski boyutlarının iki katına çıktı. Sağlığını simgelemesi için masasına yeşil orkidelerden oluşan taze bir vazoyu koydum. Fiziksel anlamda hasta olduğundan hiç emin değilim ama duygusal hastalığın daha iyi hissettirmediyi fark etmeye başladım. Aslında, en kötüsü olduğuna bahse girmeye hazırım.

"Size bir şey getireyim mi?" Cal yanımdan geçip ofisine doğru giderken soruyorum. Saat çoktan öğleden sonra dört oldu ve bana bir bakış bile atmadı. Tek bir bakış bile. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Kendi muhtaçlığımı beni rahatsız ediyor. Ondan bir şey, herhangi bir şey, en kuru, en küçük kırıntıyı bile özlüyorum. Tam önünde durmuyormuşum gibi davranmaktansa öfkesini üzerime salmasını tercih ederim, her kalp atışım bunu düzeltmek için bir yalvarış gibi davranıyor.

Benden kaçmaya devam ettiği için içimi görüyor olmalı.

Yanıt yok, bana doğru bir bakış yok, bir homurtu ya da kaş çatma bile yok.

O boş.

Ben onun için yokum.

Ona ölmek üzere olduğumu söyledim, ama o çoktan ölmüşüm gibi davranıyor.

Cal ofisine girip kapıyı çarparak gözden kaybolur, tam o sırada Ike, kel kafasına büyük bir ayı pençesi geçirerek servis alanından çıkar.

Sarkık bir orkide gibi soluyorum. "Hey," diye onaylıyorum kasvetli bir şekilde, kollarımın üzerine yığılıyorum.

"İyi misin, bebeğim? Son zamanlarda kendinde değilsin," diye belirtiyor. Yamalı bir kot yelek, tanıdık sarı bir tişörtün üzerine örtülmüş, her iki eşya da geniş omuzlarını zorluyor. "Patron mu? Bizi burada yumurta kabuklarının üzerinde yürütüyorsun."

"Özür dilerim," dedim ona ve ciddiydim. Yapmak istediğim son şey, pek de neşeli olmayan bir çalışma ortamına katkıda bulunmak. "Her şey yolunda. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir şey yok. Bishop seni ofisinde görmek istiyor," diyerek omuz silkiyor ve çenesindeki sarı sakalları kaşıyor. "Ben masaya göz kulak olurum."

"Ne?" Gözlerim parlarken omurgam dikleşiyor. Anında endişeye kapıldım. "Cal?"

"İşte bu."

Yutkunuyorum ama daha çok acı veren, kırılğan bir yudum. "Tamam. Elbette." İçgüdüsel olarak, kırıksız kot pantolonumun kırıksıklıklarını siliyorum, bluzumun uzun kollarını kurcalıyorum ve cesaretle nefes almadan önce görünmez bir aynada saçımı düzeltiyorum.

"Bir resim kadar güzelsin, merak etme." Ike beni masadan uzaklaştırırken sevecen bir göz kırpmıyor. "Ben hallederim."

"Teşekkür ederim." Etrafından dolanarak Cal'in kapalı kapısına doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Ne istediğinden ya da ne beklediğinden emin değilim. Başka bir özür mü dilemeliyim, yoksa aramız hiç bozulmamış gibi mi davranmalıyım, emin değilim.

Ben sağlığın poster kızıyım. Kalbim güçlü ve sonsuz. Önceki hafta sonu birbirimizi hiç yalnız bırakmadık ve o günden beri her gün konuştuk.

Her şey harika.

Ofis kapısını usulca çalarken bu fantezi hızımı artırmaya yetiyor.

"İçeri gel," diye bağırdı, sesi zehirle doluydu.

Fantezi, ayak bileğindeki botlarda hemen parçalanıyor. Elimini tokmağa götürüp çevirirken elim titriyor. Gıcırdayan kapı, gürleyen kalp atışlarımdan daha gürültülü olan tek şey - sanırım. Doğrusu bundan bile emin değilim. "Merhaba," diye boğuk bir sesle içeri adım atıyorum.

Cal masasının arkasında, neredeyse üzerine boyanmış soluk gri kolsuz bir gömlek ve koyu lacivert bir bere ile oturuyor. Tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir o yana bir bu yana dönüyor. Yeşil yapraklı orkide çalışma masasının en uzak köşesine itilmiş ve ona getirdiğim muzlu ekmek tabağı hâlâ plastiğe sarılı, dokunulmamış halde duruyor. "Kapıyı kapat ve otur."

Başım belada gibi hissediyorum.

En azından kalbimin başı dertte, onarılamaz bir şekilde kırılmanın eşliğinde.

Kapıyı arkamdan kapattım. "Her şey yolunda mı?"

"Otur." Karşısındaki koltuğu işaret ediyor, gözleri benden uzakta, dümdüz ileriye sabitlenmiş.

"Cal."

"Lucy, otur."

Bana kötü eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi emirler yağdırsa da itaat ediyorum ve hızla boş sandalyeye doğru süzülüyorum. Boğazımdaki çölü nemlendirmek için birkaç kez yutkunuyorum, sonra oturuyorum. Gözlerim onun yüzüne kilitlenirken, gözleri aşağı doğru kayıyor ve masaya sabitleniyor. Hiçliğe. Hiçlik beni görmeye tercih edilir. "Hey. Daha iyi hissediyor musun?"

İç çekiyor ve bu uzun bir iç çekiş. "Hasta değildim. Senden kaçıyordum."

İtirafı karşısında tenim kızarıırken ellerimi kucığımda birleştiriyorum. "En azından dürüstsün."

Ağzımdan çıktığı anda bu yorumdan pişmanlık duyuyorum. "O zaman ikimizden biri olur," diye kolayca cevap veriyor.

Milyonuncu kez yutkunurken tek yapabildiğim başımı sallamak. Sanırım bunu hak ettim.

"Konuşmalıyız."

Tekrar başımı sallayarak, bunu da hak ettiğimi biliyorum. Bir konuşmayı hak ediyorum. Acı gerçeğimin ardından beni neden dışladığına dair bir açıklama. "Konuşmalıyız."

Cal biraz daha arkasına yaslanıp kot pantolonunu karıştırarak bir şeyler arıyor ve neredeyse dolu bir sigara paketi çıkarıyor. Kutudan bir tane alır.

ve çekmecesinde bir çakmak arıyor.

Bu görüntü göğsümü ağrıttı. Dügün salonunun dışında o sigarayı içmiş olmasından nefret ediyordum ama bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm. Çok daha kötü bir şeyin ortasında bir zayıflık anı. "Yine mi sigara içiyorsun?"

"Bazen," diye mırıldanıyor rulo kağıt ve nikotinin arasından. Sigarasını yakıyor, dumanı soluna doğru üflüyor. "Sakızdan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı."

Benim yüzümden.

Gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışarak koltuğuma gömülüyorum. Suçluluk ve suçluluk duygusu içimden süzülüyor. "Bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Gerçekten nefret ediyorum."

Üzerime doğru süzülen bir duman bulutunun üzerine öksürdüğümde Cal bir an için duraksıyor, dikkati sonunda bana odaklanıyor. Dumanın içinden gözlerini kırıştırıyor, sonra el sallayarak dumanı uzaklaştırıyor ve ayağa kalkıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, tek pencereye doğru ilerliyor ve çekiştirerek açıyor. Sigarayı söndürüyor ve dışarı atıyor. "Düşünemedim."

"Sorun yok."

Ellerini kalçalarına koyarak odanın içinde volta atmaya başlar. "Sadece gerginim. Kızgınım, kırgınım" diyor, bana doğru ilerliyor, sonra dönüp diğer tarafa yürüyor. Sırtını bana döndüğünde, "Keşke senden nefret edebilseydim" diye bitiriyor.

Sandalyemden kalkıyorum. "Bunu istemiyorum. Bunu hiç istemiyorum." "Bu işi çok daha kolay hale getirirdi."

"Neyi kolaylaştıracak?" Ona doğru, tam arkasından yaklaşıyorum ve elimi omzuna değene kadar uzatıyorum. "Cal..."

Etrafında dönüyor. "Seni daha önce oynarken görmüştüm."

Bir an ona baktım, yavaşça düşündüm.

Ne?

Başımı sallayarak dudaklarımı ıslattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya iş başvurusu yapmadan önce. Seni Instagram'da buldum ve şarap barından bir paylaşım yaptığını gördüm. Gitar boynunun bulanık bir fotoğrafıydı ve arkasındaki insan kalabalığına odaklanmıştı. Alt yazıda 'Olmayı *en sevdiğim yer*' gibi bir şey yazıyordu. İşten sonra birkaç kez pencereden seni çalarken izledim, sadece sesini duymak için. Gülümsemeni görmek için." Yutkunuyor. "Sadece iyi olduğunu bilmek için."

Kaşlarım şaşkınlıkla eğiliyor, gözlerim buğulanıyor. Bu doğru olamaz. Cal'ın arkadaşlığımızı halının altına süpürdüğünden emindim ve bir kez bile

beni takip ettiđi fikrini dűşündű; beni *bulduđunu*
Ben.

Oto tamirhanesindeki o ilk gűnkű sözleri etrafımda yankılanıyor: "*Kim olduđunu biliyorum.*"

Beni tanıdı. Tabii ki tanıdı.

"Sen... sen hiç içeri girmedin," diye mırıldandım, gafil avlanmıştım. "Hiç bilmiyordum."

"Bilmeni istemedim," diyor bakışlarını kaçıarak. "Seni *tanımak* istemedim Lucy. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Mutlu olduğundan."

Anlamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. "Ama... *neden?* Neden elini uzatmak istemedin? Seni çok özledim Cal. I-"

"Çűnkű sevdiğim her řeyi kaybettim," diye bağırıyor, öfkesi alevleniyor, sesi yükseliyor. Kollarını iki yana açmış, bakışları alev alev yanıyor. "*Her şeyimi.* Bu yüzden, hayır, ilişkileri dizginlemek ya da yenilerini aramak gibi bir alışkanlığım yok. Yalnız olmak daha kolay. Yalnız olmak zorundayım."

Bir damla gözyaşı kaçıyor. Kalbim onun için acıyor.

Cal ve ben pek çok açıdan farklıyız ama hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.

Kayıplarım bana hayatın kırılğan güzelliđini gösterdi. Sahip olduklarımin kıymetini biliyorum, hala burada olan her řeyin deđerini biliyorum. Cal hayatı tamamen farklı bir perspektiften görűrken, ben her gűnű bir kutlama, deđerli bir hediye olarak görűyorum.

Onun için her gűn, kaybettiklerinin bir hatırlatıcısı. Hâlâ kaybedebileceğine dair bir uyarı.

Elimi uzattım, ne kadar titriyor olsa da, onu bir şekilde rahatlatmak istiyordum.

Ama ben temas kuramadan beni bileğimden yakaladı. "Senin merhametine ya da sempatine ihtiyacım yok. Sana yaklaşmak bir hataydı."

"Bizimle ilgili hiçbir şey hata değildir." "Hayır mı?"

"Hayır." Konuşmamda kararlıyım.

Cal bileğime tutunuyor, tutuşu gevşiyor ama bırakmıyor. Dokunuřunda bir dalgalanma var. Bir duraklama. Gözleri ağzıma dalana kadar benimkileri tutuyor ve orada kalıyor. Sonra daha da aşağıya, göğűslerimin arasındaki yara izine, bluzumdan dışarı fırlayan dekolte izine doğru iz sürűyorlar. Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor, nefes alış verişi dengesizleşiyor. Tekrar yukarı bakıyor ve yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik oluyor.

"Ne?" Nefes alıyorum, aniden ne dűşűndűđűnű bilmek için çaresiz

kalıyorum. Birkaç dakika önce düşündüğü şeyle aynı değil, o kadarını biliyorum.

Başparmağı nabız noktamı sıyırarak bileğimi tutmaya devam ederken boğazı düğümleniyor, çenesi sıkılıyor. "Bir şey yok."

"Anlat bana."

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin, Lucy." "Evet, istiyorum."

"Söz veriyorum yapmayacaksın." Kolumu bırakıyor, sonra etrafımda dolaşıp ters yöne doğru ilerliyor.

Nabzım hızlanıyor, kanım ısınıyor. "İstiyorum." Benden uzaklaşırken cesurca dirseğine uzanıyorum ve bu hareket bir şey yapıyor.

Cal durma noktasına gelir.

Sonra dönüyor, iki eliyle belimden tutup beni neredeyse yerden kaldırıyor. İkimizi de geriye doğru hareket ettirirken ayaklarım takılıp düşmemek için mücadele ediyor, ta ki beni bir hamlede kaldırıp çalışma masasının üzerine bırakana kadar. Gevşek kâğıtlar nefesimle birlikte etrafa saçılıyor. Bir zimba devriliyor, orkide devriliyor.

Yanaklarım arzusun verdiği kızarıklıkla sıcacık oluyor. Cal dizlerimin arasına girerek kasıklarımızı birbirine bastırıyor, ben avuçlarımın üzerine yaslanıp bahçedeki öpücüğünün anısıyla hâlâ sızlayan dudaklarımı aralayarak ona bakıyorum.

Yutkunurken göğsü benimkiyle aynı anda kabarıyor, kapüşonlu iki gözünü tekrar yukarı kaydırmadan önce ağzıma sabitliyor. "Seni boşalttığımda nasıl görüneceğini merak ediyordum."

Aşağılayıcı bir şekilde, içimden bir inilti döküldü.

Ses planlanmamış, daha önce görülmemiş bir şekilde çıkıyor ve ağırlığımı taşıyan kollarımın titremesini engellemek için tüm çabamı harcıyorum.

"Gözlerini hayal etmeye çalışıyordum. Kapalı, anın içinde kaybolmuş mu, yoksa geniş ve cam gibi, ben seni kendinden geçirirken bana bakıyor mu?" diyor, sesi kısık ve boğuk. "Yanaklarındaki rengi düşünüyordum. Pembe, kırmızı, ikisinin arasında bir şey." Sert bir parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Ve ağzın," diye geveliyor. "Adımı haykırır mıydın? Nefes nefese? Daha fazlası için yalvarır mısın?"

Başım geriye düşüyor, sanki aklımdan geçen iç gıcıklayıcı kelimeler onu dik tutamayacak kadar ağırmış gibi. "Cal..." İçgüdüsel olarak bacaklarımı daha geniş açıyorum ve o da ereksiyonu belirgin bir şekilde bana sürtünüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Cal üzerime eğiliyor, dudakları kulağıma yakın, kolları beni içine hapsediyor. "Bana ne istediğini söyle, günışığım."

Her parçam duyarlı, hassas, ağırlıksız, uğultulu hissediyor. Düşünmeden önce söylüyorum: "Dokun bana."

Ve sonra *tek* düşünebildiğim bu. Cal bana dokunuyor.

Her yerde.

Duraksamadan kot pantolonumun düğmesini koparıyor, fermuarını çekiştiriyor, sonra elini pantolonumun önünden aşağı doğru itiyor. Cal'ın boştaki eli ağzımı kapatmak için havaya kalkarken haykırıyorum ve masaya doğru düşüyorum. "Şşş." Üzerimde geziniyor, burunlarımızın uçları birbirine değiyor, parmakları iç çamaşırimın içine doğru ilerliyor. Beni ıslak ve muhtaç bulduğunda, dişlerinin arasından "Siktir, Lucy" diye tıslarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Aman Tanrım." Altında kıvranıyorum, kelimelerim avucunun içinde boğuluyor. Bacaklarımdan biri kalçasının etrafında kıvrılmak için yükselirken, diğeri botumun topuğu masaya dikilene kadar kalkıyor. "Oh Tanrım."

Parmaklarını ağzımdan aşağı çekerek çenemi açıyor, sonra elini ağzıyla değiştiriyor. Dili içeri dalıyor, inlemelerimiz birbirine karışıyor. Biz öpüşürken iç çamaşırim yana çekiliyor ve Cal uzun bir parmağını içime sokuyor. Bir ikincisi de ona katılıyor ve içime kör edici bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Omurgam masaya doğru yaylanıyor, dirseklerim ahşabın damarlarına batıyor ve muhtemelen kıymıklar toplanıyor. Ama umurumda değil. Tek umursadığım zaten tırmanmakta olan, kıvılcımlar saçan, rahmimi saran karıncalanma.

İki parmak sıcak ve hızlı bir şekilde girip çıkıyor. Bu tatlı ya da nazik değil. Sert, öfkeli, agresif, çaresiz. Öpüşmemiz dağınık bir hal alırken, ereksiyonu çelik gibi sert bir şekilde kalçama sürtünüyor -dişler şangırdıyor, diller ritmik bir çılgınlık içinde, nefesler keskin ve düzensiz. Beni kabaca parmaklarken çıkardığı ıslak sesler sessiz ofiste titreşiyor, Cal'ın iniltilerine ve benim inlemelerime karışıyor. Başındaki bereyi kaydırmak için bir elimi kaldırıyorum ve saçlarını ortaya çıkarıyorum. Alnına, gözlerinin içine düşüyor ve ben çözerken onu yumrukluyorum. O da aynısını benimkine yapıyor, masasının kenarından kısmen sarkan saçlarımı çekiştirerek boynumu geriye doğru büküyor.

"Çok tatlısın. Bir meleksin."

"Cal..."

"Melekler parçalandıklarında neye benzerler?" diye soruyor boğazımın kıvrımına doğru, dilini kulağımın arkasındaki hassas deri parçasına doğru götürerek. "Benim için kırıl Lucy."

Kapının kilitli olmadığının, iş arkadaşlarımin ve olası müşterilerin

sadece birkaç adım ötede olduğunun yarı farkındayım ama kendimi durduramıyorum. Çekemiyorum

Onu sadece daha yakına çekebiliyorum. Elleri beni okşarken ensesinden kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Parmakları içimde kıvrılırken avucunun alt tarafı klitorisime sürtünüyor, acıtacak kadar değil ama kalçalarımın masadan kalkmasına neden olacak kadar. "Cal, Cal, Cal," diye adını sayıklıyorum, gözlerim kapanıyor.

Boşta kalan elini tutup bluzumu göğsümden yukarı itiyor ve kabuk pembe sütyenimin içinden beni avuçluyor. Dili boynumdan aşağıya, tam göğüslerimin arasına iniyor, dantel tabakasının arasından meme ucumu emmeden önce yara izimle alay ediyor. "Beni öldürüyorsun," diye inliyor.

Bir fermuarın açıldığını duyuyorum. Gözlerimi açmaya zorlayarak aşağı baktığımda kot pantolonunu ve boxer'ını çıkardığını, ardından bana daha önce hiç dokunmadığım bir şekilde dokunmaya devam ederken sikini okşadığını görüyorum. Dövmeli parmakları kalın ereksiyonunun etrafına dolanmış, öfkeyle pompalıyor, ucu prekumla sızıyor ve bu manzara beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Akılsızca, zevk çılgılığını bastırmak için kendi elimi ağzıma vuruyorum. Acaba çok mu ses çıkardım, kapı açılmak üzere mi, patavatsızlığımıza izin verilmeyen gözler tanık olacak mı diye merak ediyorum.

Yine de
umurumda değil.

Umursayamam.

Parçalanıyorum, acımasızca, bütünüyle, bedenim geriliyor ve içimde dalga dalga coşku dalgalanırken patlıyor. Bunu içimde, en derinlerimde hissediyorum ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Çıplak karnım boyunca ılık sıvı fişkirmaları hissettiğimde bunun coşkusuyla uçuyorum. Cal üzerime boşalırken gömleğim hâlâ göğüslerimin üzerinde kıvrık duruyor. Sarhoş gözlerle ona bakıyorum, yüzünün mutlulukla değişmesini izliyorum.

"Siktir, *siktir*," diye homurdanıyor, kendini sarsıyor, tükenirken üzerimde geziniyor.

Bitirdi ve ikimiz de hareketsiz kaldık, nefes nefese kaldık. Ve sonra bitti.

Başımı geriye doğru eğiyorum, kolumun arkasını gözlerime sarkıtırken başımın yarısı masanın kenarından sarkıyor. İçimdeki karışık duygular beni hareketsiz bırakıyor. Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum.

Sonra ne olacak, sonra ne olacak...

Ağırlığını üzerimden çekiyor ve orgazmının izleri tenimde soğuyor. Hafifçe yukarı kalkıyorum, üstümüzdeki tungsten ışığın altında salgısının nasıl parladığını fark ediyorum. Benimle konuşmasına, ne yapacağımı, az

önce olanlara nasıl tepki vereceğimi söylemesine ihtiyacım var.

Cal derin bir nefes alıyor, tekrar kot pantolonunun içine giriyor ve fermuarını çekiyor. Kemerini düzeltiyor ve masanın üzerinde yanımda duran Kleenex kutusundan birkaç mendil alıyor. Kağıt mendillerin göbeğimde ve göğsümde dalgalanarak gezindiğini ve karşılaşmamızın sonuçlarını emdiğini hissettiğimde gözlerim kapanıyor, göğsüm kabarıyor.

Yine de özümseyemiyorum. İşleyemiyorum.

Sonra ne olacak, sonra ne olacak...

"Cal." Onun adı bir yalvarış, bir af. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar deneyimsiz hissetmemiştim, masasının üzerinde yarı çıplak yayılmışken o vücudumdaki döllerini siliyor.

Sonunda beni oturur pozisyona çekti. Eğildiğinde alınlarımız birbirine çarpıyor ve gömleğim tekrar aşağı düşerken sessizce orada oturuyorum. Cal saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra saç çizgime hafif bir öpücük konduruyor. "Lucy..." diye mırıldanıyor nazikçe.

Bir sonraki sözlerini

bekliyorum. Onlara

ihtiyacım var.

Onlara havadan daha çok ihtiyacım var.

Ama söylemesini beklediğim en son şeyi söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor...

"Kovuldun."

Bölüm 21

12.25.12

"Son Noel"

/Bugüne kadar yapılmış en kötü şarkıyı bilmek ister misiniz? Wham'den Last Christmas!

Kalp kırıklığı, ihanet ve kayıp hakkında bir şarkı ve yılın böylesine büyüğü bir zamanında söylenecek daha kötü bir şey düşünemiyorum. Sanırım kendi Noel şarkımı yazacağım ve adını Her Noel koyacağım. Sonsuz aşk ve nasıl kırılacağını bilmeyen kalpler hakkında olacak. Sadece kutlayabilir, sadece sevebilir, sadece neşe ve merakla şarkı söyleyebilirler.

*Her Noel, sana kalbimi
veriyorum Ve her gece, onu
çok sıkı tutuyorsun Her yıl, artık
gözyaşı yok Çünkü aşkımız özel bir şey*

*İşte, düzelttim. Mutlu
Noeller!*

*Toodles,
Emma*

Tılbaşı ağacı tavan penceresinin altında parıldıyor, gümüşü cicili bicili ve altın rengi çelenklerle ışıltıyor. *Forever Young*'ın lobisi alabildiğine süslüdür, potansiyel evlat edinenler kapının önünde fotoğraf çektirmek için sıraya girerler.

on beş dolarlık mütevazı bir bağış karşılığında evcil hayvanlarını Noel Baba ile tanıştırabilecekler. Yeni yıla girerken barınak için fon yaratmayı ve sahiplenilebilir evcil hayvanlarımızla tanışmak için kapıya trafik ve yeni yüzler getirmeyi umuyoruz.

Elf gibi giyindim, çünkü tabii ki öyleyim.

Gemma da öyle.

Kocası Terrance büyük adamın koltuğunda otururken Vera tepeden tırnağa bir Bayan Claus kıyafeti giymiş. Sürekli pembe yanakları ve besleyici mizacı göz önüne alındığında kostüm onun için mükemmeldir. Yaşlı bir tazı olan Moses, deri kordonuyla onu koridorda sürüklüyor, ren geyiği kulakları başının tepesinden büyüleyici bir şekilde çıkarken burnu aşırı meraklı. "Yavaşla, evlat. Bu dizler eskisi gibi değil."

"Onu yakaladım," diye söze giriyorum ve tasmağını elinden alıyorum. "Moses hazırladığım bayram köpek ödülleri kokusunu alıyor, değil mi ihtiyar delikanlı?" Baston şekerler ve neşeli kardan adamlar şeklinde şekillendirilmiş köpek dostu bisküvi tabağı, uygun şekilde işaretlediğim bir dizi insan ikramının yanında duruyor.

"Bu hayvanlara karşı çok iyisin Lucy," diyor Vera kibarca, Noel Baba şapkasını düzelterek. "Buraya daha sık gelmen için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyorum ve bu kısmen samimi, biraz da hüzünlü. Vera'ya son işsizlik durumumdan bahsettikten sonra bana hemen sığınakta ücretli bir iş teklif etti. Burada sadece küçük bir avuç çalışan gönüllülükten daha fazlasını yapıyor ve ben de bu işi kabul etme fikrine pek sıcak bakmadım.

bağışlarla ayakta duran bir kurumdan para almak istemedim. Ücretsiz yapmaya değer verdiğim bir şey için asla para almak istemedim.

Ama zor durumdaydım ve tutkuyla bağlı olduğum bir amaç için çalışmaktan daha iyi bir pozisyon düşünemiyorum. Beni takdir eden ve orada olmamı *isteyen* bir yerde çalışmak.

Cal beni bir kez istedi. O da istediğini aldı ve beni bir kenara attı.

Hâlâ olayın şokunu atlatmaya çalışıyorum.

Saat başına daha az kazanıyor ve genel olarak daha az saat çalışıyor olsam da, şimdilik idare eder. Ayrıca Nash, eksik gelirim tamamlamam için haftada iki gece şarap barında barmenlik yapmamı teklif etti. Hiçbir şekilde sertifikam yok, bu yüzden gerçek bir lisans alana kadar bana masa altından ödeme yapacak - eğer nihayetinde yapmak istediğim şey buysa.

Bilmiyorum.

Şu anda bir bocalama halindeyim ve bu durum kederle asla iyi bir şekilde eşleşmiyor.

Gemma parlak yeşil elf kıyafetiyle yanıma yaklaşıyor, kolları en sevdiğimiz smokin kedimiz Bay Perkins'le dolu. "Dün gelen isimsiz bağış gördün mü?" diye soruyor, saçındaki kırmızı çizgiler arkasındaki ağaca serpiştirilmiş süslerle eşleşiyor. "İki bin dolar daha. Bay Perkins'in dış ameliyatını karşılamaya yetebilir."

Kedinin kulaklarının arasını okşuyorum. "Küçük bir Noel mucizesi. Ben de bu yıl bu tür şeylerin az olduğunu düşünüyordum."

Vera, "Gerçekten de iyi bir yardımsever," diye ekliyor.

Öğleden sonrayı fotoğraf çekerek, evcil hayvanlar için tatilden ilham alan saç bantları ve elf kıyafetleri değiştirerek ve iki başarılı evlat edinme işlemine katılarak geçirdik. Uzun süreli kedi sakinlerimizden biri olan Annabel Noel için bir yuva buldu, tazı Moses da öyle. Genel olarak güzel bir gündü.

Kapılar kapanmadan önce en iyi arkadaşım, onu yepyeni Simon Miller botlarından düşürmeye kararlı iki holiganla birlikte içeri daldı. İlkbahardan beri sahip olmak için can attığı botları ona hediye etmek için birikim hesabımın derinliklerine inmiş olabilirim ya da olmayabilirim. Büyük günden önce her zaman bir tatil martini gecesine ve hediye alışverişine katılırız. Alyssa bana gül pembesi renginde en yeni KitchenAid mikserini ve büyük büyükannesinin el yazısıyla yazdığı limonlu kurabiye tarifi kartını aldı. Çok düşünceli bir hediyeydi.

"Lucy!" Alyssa sesleniyor, tam da benim tüylü Key Lime'ım özgürlüğüne kavuşup pis bir yaramaz gibi insanların artıkalarına daldığı sırada.

Kendisi için neyin uygun *olmadığını* her zaman bilir ve yine de ona büyük ilgi gösterir.

Benim gibi.

"Her zaman benim dinsizlerime takılıp kaldığın için üzgünüm Lys," diye kıkırdıyorum, elf kulaklarımı çıkarıp tasmaları kapmak için acele ediyorum. Alyssa fotoğraf çektirmek için köpekleri getirdi çünkü kürklü bebeklerimin inanılmaz sevimli ren geyiği kıyafetleri içindeki fotoğraflarına karşı çaresizim.

Ve benim utanmaz yalvarışlarıma karşı çaresiz.

"Aşk için yaptığımız şeyler," diye göz kırpmıyor ve paltosundan sıyrılıyor. "Ben de bencil nedenlerle buradayım. Sanırım bir köpek ya da onun gibi bir şey istiyorum. Belki de bir kedi. Sen ne düşünüyorsun?"

Kaşlarım merakla kalkıyor. "Gerçekten mi? Ben olsam yoğun iş temponuz nedeniyle bir kedi seçerdim. Daha az bakım gerektirir."

"Geçerli bir nokta. Bana kedicikleri göster lütfen."

Gemma ve ben Alyssa'yı kedi odasına götürürken, Vera ve kocası da Noel Baba'yı ön lobiden çıkarırken içimi bir sevinç kaplıyor. İhtiyacı olan bir hayvan için sonsuza dek yaşayacakları mükemmel bir yuva bulmak kadar bana keyif veren başka bir şey yok. Mevcut yedi kedinin her biriyle kaliteli zaman geçirirken, Alyssa sevincimin bir korku kara deliğine düşmesine neden olan bir konuyu gündeme getiriyor.

"Olaydan bu yana Cal'den hiç haber aldın mı?" diye temkinli bir şekilde sorar, göz teması kurmak yerine Sully'nin boynundaki küçük çingiraklı tasmaya odaklanır.

Solgun görünmemeye çalışıyorum ama kırmızı rujumun kalıntılarının yüzümde görünen tek renk kaynağı olduğundan eminim. "O mesaj dışında bir şey yok." Boğazımdaki gıdıklanmayı temizliyorum, acı hâlâ taze. "Çok acıyor."

Gemma sırtımı şefkatle okşuyor. "Boktan bir durum. Teması kestiğin için seni suçlamıyorum."

Başımı sallayarak, onlar gözlerime yayılan nemi görmeden önce başka tarafa bakıyorum. Kriz zamanlarında kaçmak ya da konuyu saptırmak bana göre değil. Normalde, neden ve niçinleri araştıran, cevaplar için baskı yapan ve düzeltmeye çalışan ilk kişi ben olurum.

Düzelt, düzelt, düzelt.

Ama kelimeler bunu düzeltemezdi. Cal'ın söyleyebileceği hiçbir şey, ona bir şey verdikten sonra içimde açtığı yaranın acısını azaltamazdı.

Değerli, kimseyle paylaşmayı düşünmediğim bir şeydi ve beni bir çöp parçası gibi dışarı attı.

Ben hâlâ hayatımda hissettiğim en güçlü mutluluktan inerken beni kovdu, kotumun düğmeleri açıldı, kalbim onun ellerindeydi, salıverilmesi benimde yavaşça kuruyordu.

Zamanlaması dayanılmazdı.

Düzeltilemez.

Ve bu, bütün haftayı beni görmezden gelerek *geçirdikten* sonra oldu. Kalbimin daraldığını ona itiraf ettikten sonra.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Alyssa'ya gönderdiği mesajın ekran görüntüsünü aldım, içimi burkan hıçkırıklar arasında ofisinden çıktıktan sonra, son kez oto tamirhanesinden çıkarken Ike'ın endişeli sorularından kaçmaya çalışıyordum.

CAL:

Özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim. Seni ofisime çağırdım çünkü burası artık ikimiz için de rahat bir çalışma ortamı değil. Çok derindeyiz. Zamanlama berbattı ve bunun için üzgünüm ama bu sadece mantığımı güçlendirdi. Lütfen nereden geldiğimi anlamaya çalışın. İşle ilgiliydi, kişisel değildi. Bunu aldığımda beni ara.

İş.

Ne korkunç bir ifade.

Sadece iş, kişisel bir şey yok.

Kişiseldi çünkü o soğuk, acımasız iş kararının diğer ucunda bir kişi vardı. Cal Bishop'ın onu gerçekten önemseydiğini düşünen biri. Kalbini koruması için ona güvenen bir kişi.

Beni adil olmayan bir yere koydu, beni zor durumda bıraktı ve ortak hatamızın parçalarını toplamaya zorladı.

Ona hata yapmadığımızı söylediğimin farkındayım ama artık buna inandığımı sanmıyorum.

Ne de olsa bana açıkça beni sevmeyeceğini söylemişti ve ben de onun sözlerini olduğu gibi kabul edip diğer tarafa kaçmalıydım. Aşk kendisi için değerli bir dava açtığında sevmeye isteksiz bir adam, sadece hayal kırıklığı ile dolu bir geleceği garantileyecek bir adamdır. Hayat hayal kırıklığı peşinde koşmak için çok kısa.

Özellikle de benim hayatım.

Cal'ın ofisinde şimşekler ve yağmur bulutları arasında geçirdiğim o günden bu yana açık bir şekilde güneşli olan düşünce sürecim test edildi ve bu durumdan hoşlanmıyorum.

Ama dengesiz havayı engelleyemem: Fırtınayı durduramam. Ona tek söylediğim, "*Ben iyiyim.*" oldu.

Nasıl olduğumu sormamıştı bile ama o anda tek yapabildiğim buydu. Alyssa o gece kırk dakikalık bir yolculukla evime geldi ve ben sallanıp ağlarken bana sarıldı ve ona bahçedeki öpüşmemizden tıbbi teşhisimle ilgili gerçeğe ve Cal'ın ofisinde olanlara kadar her şeyi anlattı. Onun beni hak etmediği konusunda ısrar etti ve bu küçük bir teselliydi... ama doğru gelmedi.

Cal beni hak ediyordu. Sadece hak ettiğine inanmayı başaramadı. Ve bir şekilde, bu daha da kötü hissettiriyor.

Nefesim daralıyor, göğsüm ağrıyor. Keskin acıyı bastırmak için bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum, kaygımı düşük tutmam gerektiğini biliyorum ama bu düşünce neredeyse imkansız geliyor.

Konu hızla Cal'den Gemma ve Knox'un evlilik mutluluğuna kaydığında, hoparlörden gelen şarkının Mariah Carey'den Taylor Swift'in *Last Christmas* versiyonuna değiştiğini fark ediyorum. Şarkı sözlerini içselleştirip Emma'yı ve onun günlük yazısını düşündükçe içim huzursuzlukla uğulduyor. Günlüğün başlığı "Son Noel "di ve Emma bunun kendisinin son Noel'i *olacağını* bilmiyordu.

Duygular boğazımda düğümleniyor, tenimi ısıtıyor. Berbat bir şarkı, *Mavi Noel'den* bile kötü. Hüzünlü. Her şey hüzünlü hissettiriyor.

Her yerde hüzünlü şarkılar; duyabildiğim tek şey bu.

Kedi odasının zemininden ayağa kalkarak birkaç dakika etrafta dolaşıyorum, sonra duvara yaslanıyorum ve ellerimi kulaklarımın üzerine koyarak her şeyi engelliyorum.

Göğsüm ağrıyor.

Kalbim acıyor.

Arkadaşlarım çaresizce izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Cal bana onun için ayrılmamı söyledi ve ben de öyle yapıyorum.

İyimserler de düşer.

İşte böyle kırılırız.

Panda ayısı Pinky Noel arifesinde sallanan sandalyede karşımda oturuyor, annem ve ben kirpi ve düzinelerce ev yapımı kurabiye yaptığımız bir akşamın ardından ağacın yanında eggnog yudumluyoruz. Ayaklarım yanıma çekilmiş, pırıltılı çoraplarla kaplanmış ve gözlerim kulağı bozuk peluş oyuncağa takılmış.

Cal bana pandanın hasta görüldüğünü ve onu seçmemem gerektiğini söyledi. Acaba o da benim için aynı şeyi mi düşünüyordu?

"Küçük kızım yarın yirmi üç yaşına giriyor," diye mırıldanıyor annem yanımda, saçlarımla oynarken, kendi saçları da ışıklı ağaçta gümüş çizgiler halinde yansıyor. "Keşke zamanı dondurabilseydim."

Gülümsemeye zorluyorum kendimi, hâlâ küçük oyuncağa bakıyorum. Cal onu benim için kazandığından beri her gece onunla uyuyorum, yıpranmış kürküne ağlıyorum, keşke tutunduğum kişi o olsaydı diyorum. "Dilekler aptalca ve verimsizdir," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir ağırlıkları yok. Hiçbir değeri yok."

Annem koltukta doğruldu, yüz hatları telaşla buruşmuştu. Başını bana doğru eğerken sallanan iki Rudolph küpesi dalgalanıyor. "İyi misin tatlım? Bu benim ebedi güneş ışığımın söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

Biraz gülüyor ama gergin, tıpkı benim kalbim gibi.

"Özür dilerim. Sanırım havamdayım," diye yutkunuyorum ve çoraplarımdan birinin gevşemiş ipini karıştırıyorum. "Babamı özledim. Ve Emma'yı. Ve Jessica'yı."

Ve Cal.

"Ah, Lucy," diye hüznle iç geçiriyor ve sevgi dolu bir kolla beni sarıyor. "Asla uzakta olmadıklarını biliyorsun."

"Çok uzaktalar. Tutmak için çok uzak, dokunmak için çok uzak."

"Buranın içinde yaşıyorlar, burası onlara en yakın yer." Şefkatli avuçlarını göğsüme koyuyor, kalp atışlarımdan keyif alıyor. "Babam gitarının tellerinde yaşıyor. Emma sıcak bir yaz gecesindeki ateş böceklerinde. Jessica senin kahkahalarında ve her şakanda. Bu uzak değil, tatlım. Hiç de uzak değil."

Bir damla gözyaşı.

Tanrım, çok iç karartıcı oluyorum.

Bu benim en sevdiğim tatil. Doğum günüm resmen üç saat sonra. Buradayım, nefes alıyorum, yaşıyorum ve seviliyorum ve tek yaptığım nankörlük etmek.

Nimetlerimin tadını çıkarmam gerekirken yas tutuyorum.

"Haklısın," diye iç geçiriyorum, derin bir nefes alarak. "Duygusal davrandığım için özür dilerim. Zor bir ay oldu." Göğsüm yeniden ağrımaya başlıyor, tıpkı sığınakta olduğu gibi. Annem bana endişeli bir bakış atarken, gömleğimin önünü sıkarak tam bir nefes almaya çalışıyorum.

"İyi misin tatlım?"

Hızlıca başımı sallıyorum, his artarken göğüslerimin arasındaki boşluğu ovuyorum, sonra kayboluyor. "Ben iyiyim."

"Lucy, o kardiyolog randevusunu almalısın. Ciddiyim." Biliyorum.

Şu anda ölmekte olduğumu, zamanımın tükenmekte olduğunu söylemeyi aklım almıyor.

Bu çok fazla.

"Sorun o değil anne," diye onu temin ediyorum. "Sadece stres."

"Biliyorum," diye başını salladı ve üzgün bir şekilde iç geçirdi. "Callahan'la olan durum... eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Ama eminim senin için en iyisini düşünmüştür."

Anneme Cal's Corner'dan kovulmamın kısa bir özetini verdim, çalışma masasında unutulana kadar parmaklanmamla ilgili kısmı atladım.

Hatırladıkça yanaklarım
yanıyor. "Eminim öyledir,"
diye mırıldandım.

"İşyerinde romantik ilişkilerin sonu asla iyi bitmez. En iyisi özel hayatınızı profesyonel hayatınızdan ayrı tutmanızdır. Her şey yoluna girecek... göreceksiniz."

Keşke o açıdan da bakabilseydim ama kalbim o işle iç içeydi. O iş beni ona geri getirdi. Her sabah yeni bir günü işaret eden o çan seslerini dört gözle bekliyordum. Dağınık geçmişimizi daha parlak bir geleceğe dönüştürmek için yeni bir şans.

Yanaklarımı havayla dolduruyorum ve bir nefes veriyorum. "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Yarın doğum günü yemeğim ne zaman?"

"Saat altıda," diye gülümseyerek kolunu omuzlarımdan çözüyor. "Teyzen ve amcan da bize katılacak. Kuzenlerin de."

Sıcaklık beni gıdıklıyor, çürümüş düşünceleri filtreliyor. "Kulağa harika geliyor. Sabırsızlanıyorum."

"Bırakayım da sen uyu," diyor ve ayağa kalkıyor. "Geç oluyor."
"Tamam anne. Mutlu Noeller."

Annem beni kocaman kucaklıyor, şakağımdan öpüyor ve kapıdan çıkarken *Jingle Bell Rock'ın* melodisini mırıldanıyor. Farları ön camımı aydınlatırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve arabası mahallenin sokağında gözden kayboluyor.

Koltuktan kalkıp Pinky ile birlikte cep telefonumu kaptığım gibi kısa koridordan geçerek yatak odama gidiyorum.

Bir an Emma'nın eski odasının kapısında durup dudağımı çiğniyorum.

Belki annemin yumurtalı içkime kattığı likördendir, belki de bir Noel mucizesi arıyorumdur - her neyse, kendimi Cal'in telefon numarasını titreyen parmaklarla çevirirken buluyorum, beklerken telefonu kulağıma götürüyorum.

Ring, ring, ri-

"Lucy?"

Onun sesini duymak bile başlı başına bir mucize. "Mutlu Noeller," diye ciyaklıyorum, gözyaşlarım yaklaşıyor.

"Tanrım, senin için endişeleniyordum."

"Bunu neden yaptın?" Ağzımdan kaçırdım. Söylemek istediğim bu değildi ama şimdi barajın yıkılmasına engel olamıyorum. "Neden beni kullandın ve böyle bir kenara attın?"

Sanki sorularımı anlamakta zorlanıyormuş gibi bir süre geçti. "Ne?"

"Kendimi sana verdim, Cal. Sana güvendim ve sen beni bir kenara attın. Kalbimi kırdın."

"Tanrım, Lucy, öyle değildi. Seni işten çıkarmak ikimiz için de pratik ve sağlıklı bir hareketti. Bunu görmek zorundasın."

"Tek gördüğüm, benden istediğini alıp geri kalan her şeyi bırakman."

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey olmadı ve bu yüzden seninle konuşmak istedim," diyor yorgun bir şekilde, alamet-i farıkası olan iç çekişini belli ederek. "Buraya gelebilir miyim? Bunu düzeltmek istiyorum. Seni böyle duymaktan nefret ediyorum."

Burnumu çekiyorum, Pinky'yi en yakın arkadaşını kaybetmiş bir çocuk gibi göğsüme bastırıyorum.

Bir zamanlar onun yerinde *olsam* bilirdim.

Başımı sallayarak bir cevap veriyorum. "Hayır, henüz seni görmeye hazır değilim," diye itiraf ediyorum, onu görmekten başka bir şey istemiyordum. "Sadece nedenini bilmek istedim."

"Sana nedenini söyledim."

"Ama neden... *bu* şekilde? Neden o anda, sana benim için bu kadar değerli bir şey verdikten sonra?"

"Çünkü sana karşı *çaresizim*," diye bağıyor, öfkesi alevleniyor. Duyguları tırmanıyor. "Senin etrafında olduğum her gün, daha da savunmasız hale geliyorum. Düzgün düşünemiyorum. Rasyonel düşünce pencereden dışarı çıkıyor. Senin için hiç iyi değilim, ama bir şekilde, benimle ilgili en iyi şey sensin - bu felaket için bir reçete."

Nefesim kesiliyor. Yatağa doğru ilerlerken telefonu daha sıkı sıkıyorum ve yere çöküyorum.

"İşini geri istiyor musun? Bu durumu düzeltir mi? Tamam, seni tekrar işe alacağım. Ama bunun neden büyük bir hata olduğunu düşündüğümü göreceksiniz."

Başımı tekrar sallıyorum, artık çok geç olduğunu biliyorum. "Hayır, şu anda hayvan barınağında çalışıyorum. Yeni yıldan sonra da Nash ile çalışmaya başlayacağım."

Kısa cevabı kulaklarımla buluşmadan önce sessizlik birkaç saniye boyunca çatırdıyor. "Barmen mi? Neden?"

"Bana çok fazla seçenek bırakmadın, Cal. O teklif etti ve bu mantıklı."

Tekrar iç çekiyor, bu sefer daha uzun, sesi her zamankinden daha fazla hayal kırıklığıyla dolu. "Lucy. İzin ver geleyim de bunu konuşalım. Gitmene izin vermem *seni* bıraktığım anlamına gelmiyor."

"Bu iyi bir fikir değil. Daha çok erken."

Şu anda buraya gelirse ne olacağını çok iyi biliyorum.

Teslim olacağım, kalbimi paramparça etmemiş gibi kollarına düşeceğim, muhtemelen onunla yatacağım çünkü ben de çaresizim ve sonra gün doğarken kendimden on kat nefret edeceğim.

Boğazını temizliyor ve "Ama bugün senin doğum günün." diyor.

Yatağımın başlığına yaslanırken gözlerim kapanıyor. "Sensiz bir sürü doğum günü geçirdim. Bir tanesini daha atlatacağım."

Cal yine sessizliğe gömülür.

Ben de ne diyeceğimi bilemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu neden aradığımdan bile emin değilim. Geceyi böyle bitirmek istemedim, akan gözyaşlarıyla, fısıltılarla

asla gerçekleşmeyecek. "Seni aradığım için özür dilerim," diyorum ona, sesimi güçlendirecek. "Sadece Mutlu Noeller demek istedim. Umarım Cricket ile iyi bir gün geçirirsin. Umarım..." Cılız bir nefes alıp, "Umarım hep güzel günler geçirirsin" diye bitiriyorum.

"Lucy..." "İyi
geceler, Cal." "Luc-"
Kapatıyorum.

Telefonumu kapatıp pijama gömleğimin koluyla gözyaşlarımı siliyorum. Saçlarımı yüzümden çekerek bir nefes daha alıyorum ve yataktan kalkıp gevşek döşemenin yanında dizlerimin üzerine kyorum.

Kısmen açık, Emma'nın uzun zamandır kayıp hazineleri bana bakıyor. Tahtayı kenara çekip karanlık bölmeye bakıyorum ve anıların tadını çıkartıyorum.

Cal'ın eski klarneti, yamanmış ve sevgiyle tekrar yapıştırılmış.

Emma'nın değerli parçalarıyla dolu günlüğü.

Notlar, ıkartmalar, asla gerçekleşmeyen dilekler.

Olduğu ve olması gereken her şeye gülümsüyorum ve yığına son bir biblo ekliyorum.

Panda ayısı Pinky.

Oyuncağı deliğin içine sokup tekrar kapatıyorum, döşeme tahtasını yerine sabitliyorum ve her şeyi ait olduğu yere saklıyorum.

Sonra misafir yatağına tırmanıyorum ve uykuya dalıyorum, Emma'yı hayal ediyorum, Cal'ı hayal ediyorum, macera insanlarımı hayal ediyorum.

Ancak macera ile felaket arasında ince bir çizgi vardır.

Ateşböceklerinin ve dileklerin peşinden koşarken, güzel bir rüyanın içinde kaybolmuşken, yirmi üç yaşıma girdiğim gün felaketin mümkün olan en kötü şekilde vuracağını çok az biliyordum.

Bölüm 22

OceanofPDF.com

CAL

Yaş 15

GİTTİĞİ GECE

S Orkideyi ona verdiğimde hâlâ resital elbisesinin içindeydi. Orkideyi Lucy'nin annesinin sera olarak da kullanılan oturma odasından aşırdım çünkü bisikletimle yerel bir çiçekçiye gitmekten daha uygundu.

Woodman's.

Önemli olan düşüncedir derler, ben de öyle yapacağım. Emma'nın gözleri güneşin altındaki bozuk paralar gibi parlıyor. "Bana çiçek mi aldın?"

Kız kardeşim elimden menekşe yaprakları saksısını almadan önce elbisesini bir döndürüyor, kaşlarını aşağı yukarı kaldırıp indiriyor. Hırsızlığımdan memnun bir şekilde sırtıyorum. "Elbette. Bu senin ilk piyano resitalindi. Bu geleneksel bir şey değil mi?"

"Kokuşmuş ağabeylerden değil."

"Kokmuyorum," diyorum ter lekeli formama bir bakış atarak. O salonda üç saat boyunca akılsızca tıkılıp kaldıktan sonra, eve döndüğümde biraz stres atmam ve garaj yolunda basket atmam gerekiyordu. Resitale gittiğim için pişman olduğumdan değil, Emma performansında kusursuzdu. Doğuştan yetenekliydi. Ve tüm zaman boyunca takındığı, neşe ve güvenle örülmüş gülümsemesi?

En iyisi.

Kalan iki saat elli dakika beni uyuşmuş bir şekilde sıktı.

Gerçek kokuşmuş ağabey modasıyla Emma'yı kucaklayıp tek kişilik oyunumun pis kokusunu ona bulaştırıyorum. Ciyaklıyor ve kıvranıyor, bir eliyle beni itiyor, diğer eliyle orkideyi başının üstünde tutuyor. "İğrençsin, Cal! Bırak beni."

"Kokmadığımı
söyle." "İyi,
kokuyorsun."

Başını koltuk altıma doğru itiyorum ve şeytani bir çığlık atmasını sağlıyorum. Karnım ağrıyana kadar güldükten sonra nihayet onu serbest bırakıyorum ve gözlerindeki öldürücü bakıştan zevk alıyorum. "Bunu kesinlikle hak ettin," diye kahkahalarım arasında mırıldanıyorum.

"Sen en kötüsüsün." Sözleri dudaklarının yukarı kalkması ve yanakları gerildiğinde çillerinin dağılmasıyla gölgeleniyor. "Ama bana çiçek aldın, bunun için bonus puan."

"Puan, ha? Muhteşemliğimin skorunu mu tutuyorsun?"

"Evet. Lucy bin puan farkla kazanıyor."

"Mümkün değil. Dün gece sizin için bulaşıkları yıkadım, böylece siz ikiniz odanızda geleceğin Spice Girls'ü gibi davranarak şarkı yazabilirdiniz."

Burnu kırışıyor. "Hangi Spice Girl olabilirim?" Hiçbir şeyi kaçırmıyorum. "Korkunç Baharat."

"Ugh." Omzuma vurdu. "Elli puan kaybettin. Köşene geri dön."

Omuz silkerek, bana ayrılan "köşedeki" devasa puf koltuğa yığılana kadar geriye doğru yürüyorum. Emma geçen Noel'de ben kanepede uyuyakaldıktan sonra annemle birlikte gizlice yatak odama girip odamın uzak köşesini basketbol posterleri, lacivert bir puf koltuk, yığınla spor dergisi ve babamla birlikte yaptığı ev yapımı bir klarnetle süsleyerek bana sürpriz yapmıştı. Gazetelerden ve dergilerden kestiği harfleri duvarıma yapıştırarak "Cal'ın Köşesi" yazdı.

Müzik yazdığım, klarnet çaldığım, kulaklıklarımı dinlediğim ve ödevlerimi yaptığım güvenli sığınağım, küçük bir mabet. Hala ona layık bir hediye düşünmeye çalışıyorum ama her şey yetersiz kalıyor. O gelmiş geçmiş en iyi kardeş.

Bütün puanlar onda.

"Sen ve Lucy bu gece yatıya mı kalacaksınız?" Ellerimi başımın arkasında birleştirerek merak ediyorum.

Evet de, diye ekliyor zihnim.

Suratını buruşturdu. "Hayır, Marjorie ile yatıya kalacağım. Annesi kutlamak için tüm resital kızlarını çağırıyor."

"Hiç adil değil. Gün doğana kadar ikinize de eziyet etmeyi umuyordum." "Tabii ki öyle. Lucy'nin sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kalçalarını ileri geri sallarken kırmızı elbisesi ayak bileklerini gıdıklıyor. Emma bana kırmızının kızları daha yaşlı gösterdiğini söylemişti, en azından Lucy'ye göre.

-Ama ben katılmıyorum. Kemikli vücudu, sakızlı gülümsemesi ve çarpık at kuyruğu bana onun masum bir çocuk olduğunu söylüyor. Söyledikleri kafama dank ettiğinde, gözlerimi alaycı bir küçümsemeyle kısıyorum. "Açıkça mükemmelliği görüyor."

"Tam bir ahmaksın."

"Mükemmel bir ahmak."

Orkideyi şifonyerimin üzerine koyarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Çiçekler için gerçekten minnettarım. Orkideler benim favorimdir," diyor usulca.

"Biliyorum." Biliyorum, eğer ergenlik çağındaki bir çocuğun çiçekleri sevmesi çok garip olmasaydı, benim de en sevdiğim çiçekler olduğunu söylerdim. Bana kız kardeşimi hatırlatıyorlar... ve komşu kızını. "Marjorie'ye bırakmamı ister misin?"

"Sadece acemi ehliyetin var, Cal. Bu gece kaçınılmaz olarak masum bir elektrik direğine çarptığında ölmemeyi tercih ederim."

"Buna içerliyorum," diye kaşlarımı çatıyorum. "Ben harika bir sürücüyüm. Babama sor." "Babam geçen hafta bir sincabı ezdiğini söyledi."

Dudaklarımı inceltiyorum. "Tam önümden fırladı. Ölmek istiyordu."

"Ben istemiyorum. Ben yürüyeceğim," diye esneyerek odadan çıkmaya yöneliyor.

Bir anda ayağa kalktım, ayakkabılarımı arıyordum. "Seni oraya götüreyim. Dışarısı zaten karanlık. Güvende olmak daha iyi."

Emma başını sallayarak arkasına döner. "Bana bir şey olmaz. Sadece bir sokak ötede oturuyor ve oraya milyonlarca kez gittim." Gözleri yarım yamalak yazılmış müzik kağıdına kayınca ekliyor: "Ayrıca, yazdığın şarkı üzerinde çalışmak için heyecanlıydın. Bölmek istemem."

"Peki ya annem ya da babam? Yalnız gitmemelisin."

"Babam ofisinde çalışıyor ve annem migreni yüzünden bayıldı. Söz veriyorum iyi olacağım."

Şarkım üzerinde çalışmak istiyorum. Lucy için doğum günü hediyesi olarak yazıyorum. Doğum günü Noel'e kadar olmadığı için biraz acele ettiğimin farkındayım ama bu benim ilk şarkım ve doğru olmasını istiyorum. Mükemmel olmasını istiyorum. "Evet, tamam. Eğer eminsen."

"Eminim. Gidip üstümü değiştireyim, sonra da yola koyulayım," diye gülümsüyor. "Belki yarın piyanoda yazdıklarını birlikte çalışabiliriz."

Tırnağımı çiğnıyor, teklifi tartışıyorum. Piyanoda oldukça kötüyüm ama Emma iyi bir öğretmendi ve Lucy için çalmadan önce ek dersler alabilirim. "Kulağa hoş geliyor. Oraya vardığında bana mesaj at ki iyi olduğunu bileyim."

"Yapacağım." Telefonunu kaldırır ve onaylamak için sallır. "Ben ciddiğim, Emma. Sakın unutma."

"Cal, iyi olacağım. Söz veriyorum sana mesaj atacağım."

Yapacağını biliyorum. Bu konuda iyidir. "Pekala, iyi eğlenceler. Yarın görüşürüz."

Emma topuklarının üzerinde dönmeden önce mor çiçekleri son bir kez koklamak için eğiliyor. "Toodles!" diye cıvıldıyor ve yatak odamdan dışarı fırlıyor.

Yirmi dakika sonra ön kapının kapanma sesini duymadan önce söylediği son şey bu.

Kendimi akorlara ve notalara, değersiz ve kusurlu melodilere kaptırıp, tanıştığım en harika kız için yazılmış en harika piyano şarkısını bir araya getirmeye çalışırken kalemi çeneme vurarak yirmi dakika daha geçiyor.

Sonra bir yirmi dakika daha geçer.

Ve bir yirmi dakika daha.

Mesajının hiç gelmediğini fark ettiğimde koca bir saat geçmişti.

GÜNÜMÜZ

Alice in Chains tepe hoparlöründen bana büyük bir hata yaptığını söylerken, bölmelerde tepiniyorum.

"Noel günü seni burada bulacağımı biliyordum, seni yalnız piç."

Garajda bir motorun üzerine eğilmiş Dante'ye bakarken parmaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıyorum. Burnumdan üflediğim duman bulutu onun sırtışını gizliyor. "Evet, ne olmuş? Yapacak işlerim var. Sen ne yapıyorsun burada?"

"Aynı senin gibi. Birini tanımak için yalnız bir piç olmak gerekir." "Ben yalnız değilim. Yalnız olmayı seviyorum."

"Aradaki fark?" diye takılıyor bana sırtını dönerek.

"Seçim."

Altıgen anahtarına uzanırken verdiği cevap ikna olmamış bir homurtu oluyor. "Senin kadın bugün neyin peşinde?" diye merak ediyor, sabahın erken saatlerinde bir güneş ışını garaj penceresinden içeri süzülüp onu aydınlatırken. "Muhtemelen Noel Baba'nın sana frengi hediye etmesini umuyordur."

"Git kendini becer." Sözlerim havada kalıyor çünkü onunki yanlış değil. "O benim kadını değil."

"Artık değil," diyor. "Sen bir aptalsın."

Yanlış da değil ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim. "Bu tartışmayı zaten yapmıştık. O zaman da seni ilgilendirmiyordu, şimdi de ilgilendirmiyor."

Dante taburesinde dönerek bana hak ettiğim bir bakış fırlattı, ten rengi tulumunun üzerinde saçlarıyla uyumlu siyah bir yağ lekesi vardı. "O ekibin bir parçasıydı, dostum. Hepimiz onu severdik ve sen o zavallı kızı ağlayarak gönderdin. Geceleri nasıl uyuduğundan bile emin değilim."

"Bilmiyorum."

Kollarımı göğsümde kavuştururken yanağımdaki bir kas seğiriyor. Gözlerimi onun yüzündeki açık sözlü ifadeden uzaklaştırmaya çalışırken suçluluk duygusu uzun zamandır mühürlü olan yerlerime saplanıyor.

O haklı.

Kesinlikle haklı ve ben bunu inkâr edecek yalanı kendimde bulamıyorum. Yüzde yüz bir pisliktim. Onu kovduğum için pişman değilim çünkü bizim için mantıklı olan tek senaryo buydu ve onu masamın üzerinde parmaklarımın içinde parçalara ayırdığım, başının vecd içinde geriye düşmesini izlediğim, yanaklarında lekelenen arzu kızarıklığından zevk aldığım tek bir saniyeden bile pişman değilim - bunları aynı anda yaptığım için *pişmanım*.

Zamanlama bok gibiydi.

Zamanlama, kalbine kötü nişan alınmış bir ok gibiydi.

Ve benimkini.

İçgüdüsel olarak cep telefonumu bulmak için ceplerimi karıştırıyorum ve ondan gelen cevapsız bir arama ya da mesaj görmek için can atarak ekrana bakıyorum.

Hiçbir şey.

Saat sabahın sekizi ve şu anda uyanık olduğumu biliyorum, ama beni ya da maymun ekmeği, hediye açma ve cicili bicili ağaçların ışığında anılarımızı yad etmekten oluşan gün için yaptığımız geçici planları düşünmediği açık.

Dante terlediğimi görebiliyor, bu yüzden kendi kendime yaptığım eziyete katkıda bulunuyor. "Sana mesaj atamayacak kadar ağlamakla meşgul, kardeşim."

"Sen bir pisliksin."

"Dediğim gibi, birini tanımak için biri gerekir." Yarım bir gülümseme bana geri dönüyor ve gerginliği hafifletiyor. "Git onu rahatlat. Korkak bir pislik olmayı bırak ve her şeyi berbat ettiğini kabul et."

Yutkunuyorum, telefonu cebimin en derin köşelerine itiyorum, böylece sürekli kontrol etmek zorunda kalmıyorum. "Beni görmek istemiyor," diye itiraf ediyorum, sesim Dante'nin sırtışını silecek kadar çatallaşıyor. Boğazımı temizliyorum. "Sorun değil. O daha iyi durumda."

Dün geceki duygu yüklü konuşmaya dayanarak, bunun yalan olduğunu sanmıyorum. Lucy'nin sesindeki kalp kırıklığı bütün gece peşimi bırakmadı. Uyuyamadım, dinlenemedim. Hatta zavallı yavru kedimi, mırıldanarak ve boynuma sokularak bana bir nebze teselli vermeye çalıştığında yataktan attım, çünkü bu rahatlamayı hak etmediğimi hissediyordum.

Beni boğana kadar sigaramdan ekstra uzun bir nefes çekiyorum.

Dante dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek, "Bu tam da bir korkağın söyleyeceği şey," diye cevap verir. "Noel'de bu kadar üzgün olması daha iyi değil. Bugün onun doğum günü, değil mi? Lanet olsun, Bishop, git bunu düzelt. Ve bunu yaparken o kıza işini de geri ver."

Garajın zeminine biraz kül savururken kaslarım geriliyor. "Zaten başka bir işi var."

Barmen *Nash* ile.

Ne oluyor lan?

Belli ki onun pantolonuna girmeye çalışıyor ve şimdi muhtemelen ona izin verecek. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Yine de, Dante'nin değerlendirmesinde doğruluk payı yokmuş gibi davranmayı kendime yediremiyorum, bu yüzden cep telefonumu tekrar arıyorum ve Lucy'nin bana frengi dilemediğini umarak tek elle hızlı bir mesaj yazıyorum.

BEN:

Mutlu Noeller. İstesen de istemesen de geliyorum. Senin için bir şeyim var.

Doğru, biliyorum.

Fazla bir şey değil ama ona değerini doğru şekilde gösterecek ne alacağımı bilemiyordum. Lucy materyalist bir tip değildir, bu yüzden ayakkabılar, yeni bir çanta ya da güzel bir kazak yeterli olmazdı. Özel bir şey olmalıydı, bu yüzden dün gecesi patlayan bombadan kısa bir süre önce onun için özel bir şey yaptırdım ve bir daha asla tam olarak toparlanamadığımız feci bir patlamaya neden oldum.

Bu gerçek bombasını hâlâ sindiremedim.

Belki inkârdan, belki de Emma'yı tekrar kaybetme korkusundan, ama Lucy'nin kalbinin tamamen sağlam ve zarar görmemiş olduğu düşüncesi aklımın alabileceği bir şey değil.

Ve duvarlarımı yontarken ve sivri uçlarımı buharlaştırırken bunu benden saklaması, üzerine bastığım iyi gizlenmiş bir başka mayındı.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Onun hayatıma geri döneceğini hiç düşünmemiştim ve şimdi dumanların arasından görebildiğim tek şey o.

Mesajımın "okundu" olarak görünmesini beklerken telefon elimde ağırlaşıyor ama asla görünmüyor. Sadece teslim edildi yazıyor ve kendi mutsuzluğuma paralel bir şekilde hareket ediyor.

"Ben ölüyorum."

Teslim edildi ama

okunmadı. Konuşuldu ama

kaydedilmedi. Verildi ama

kabul edilmedi.

Siktir et, kapısına dayanacağım ve beni içeri almaktan başka çaresi kalmayacak. Uzun bir iç çekişle, izmaritimi yere atıyorum, üzerinde tepiniyorum, sonra da yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum. Gitmek için dönmeden önce Dante bana sesleniyor.

"Hey, Bishop," diye bağırarak dikkatimi tekrar ona çekti. "İyi şanslar. Ve Mutlu Noeller."

Bocalıyorum, boğazım düğümleniyor. "Evet. Sana da." Başımı sallayarak veda edip dükkândan çıkıyorum.

Bisikletimle Lucy'nin evine gitmek kolay, ama bundan sonrası hiç de kolay değil. Buraya birkaç kez gelmişim ama hiç içeri girmemişim. Asla çok yaklaşmadım. Uzun süre oyalanamam ya da ekli olana çok yakından bakamam.

tek arabalık garaj, ya da neredeyse on yıldır lanet olası evde hiçbir şeyin değişmediğine odaklanın, tuğlalar hala bal sarısı, panjurlar sadece biraz yıpranmış.

Basketbol potası bile hala paslanmış ve kullanılmamış bir şekilde duruyor, filesi eskisinden sadece biraz daha yırtık pırtık. Gül fidanları hâlâ üçer üçer sıralanmış durumda ve yapraksız akçaağaç ağacı arka bahçedeki tanıdık tüneğinden çatının üzerinde yükseliyor.

Tek fark, ona getirdiği özel dokunuşlar.

Çatıya ulaşamadığı için çalıların ve sundurma direğinin etrafına saçılmış ip ışıklar. Çimenlerin ortasındaki şişme kardan adam, bir hava akımı geldiğinde sallanıyor. Ön kapıdan sarkan, muhtemelen el yapımı altın ve yeşil bir çelenk.

Oh, ve şu ön kapının rengi. Artık kırmızı.

Benimki gibi, Emma'nın son resital elbisesi gibi, Lucy'nin dik V yakalı resepsiyon kıyafeti gibi, tek yapmak istediğim dilimi göğüslerinin arasına daldırmak ve onu benim yapmaktı.

Kaçınılmaz öpüşmemize boyun eğerek benim için ayrılan dudakları gibi.

Onu boşalttığımda yanaklarındaki renk gibi.

Hatırladıkça tenim ısınıyor, dikkatim dağılıyor ve bisikletimden inip onun donmuş ön bahçesine girebiliyorum. Botlarımın altındaki çimler çıtırdıyor. Onu gördüğümde ne söyleyeceğimden bile emin olamadığım için kalp atışlarım endişeyle gümbürdüyor.

Bir hafta boyunca senden kaçtığım için özür dilerim çünkü sensiz bir hayat düşüncesini sindiremedim.

Seni kovduğum için üzgünüm.

Adımı söyleyene kadar seni parmakladığım ve sonra mükemmel kalbini kırdığım için özür dilerim.

Seni sevemediğim için üzgünüm, çünkü sevdiğim her şey ölür. Ve eğer seni kaybedersem, bu benim sonum olur.

Ben yalvaran bir adam değilim ve hiçbir konuşma hazırlamadım, ama umarım yeterli olurum.

Ben ve kotumun cebine sıkıştırdığım küçük hediye.

Bir nefes üflüyorum ve ciğerlerime çekmeye çalıştığım sigara dumanı gibi soğuk havaya karışmasını izliyorum. Cumbayı örten perdeler aralanmış, bana onun ışıklı yüzünün bir kısmını gösteriyor.

Noel ağacı cam bölmenin arkasında, eskiden koyduğumuz yerde duruyor. On yıl önceki o son Noel'i, o son değerli, kahkahalarla dolu Noel'i düşünmeyi reddediyorum ve tüm enerjimi bu Noel'den kurtarabildiğim her şeyi kurtarmaya harcıyorum.

Parmak eklemlerim paravan kapıya vuruyor. Bekliyorum, bir o yana bir bu yana ayak sürüyerek, arka cebimden bana seslenen sigara kutusuyla kıpırdanarak. Gözlerimi kapatıp bir nefes daha üflüyorum, bekliyorum, hâlâ bekliyorum. Köpeklerinin havlamadığı gerçeğini fark etmem tam bir dakika sürüyor, bu yüzden pencereye doğru eğilip içeri bakmaya çalışıyorum.

Ağaç çok büyük ve bir bok göremiyorum.

Dönüp garaj yolunu iki kez kontrol ediyorum ve siyah Passat'ının gerçekten de hâlâ orada hareketsiz durduğunu teyit ediyorum. Bunu hayal etmemiştim.

İçimi bir endişe kaplar.

Tanıdık endişe sancıları içimde çalkalanıyor.

Midem bulanıyor, zihnim en kötü senaryolarla ve küçük kız kardeşimin ön kapıdan çıkıp bir daha geri dönmediği anılarla çalkalanıyor.

Hayır, bu Emma gibi değil.

O Emma değil.

Yutkunarak sessiz sokağa dönüyorum, havanın durgunluğuna bakıyorum ve birkaç dakika önce öfkeyle esen havanın şimdi nasıl da cansız olduğunu fark ediyorum.

Karla kaplı sokaklar bomboş, herkes sıcak evlerine kapanmış, kakao yudumluyor ve hediyeler açıyor.

Basamaktan iniyorum, gözlerim sağa sola bakıyor, sonra cep telefonumu çıkarıyorum.

Hala boş. Mesajım hiç açılmadı, hiç okunmadı.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ciğerlerim sıkışmış ve boğulmuş gibi hissediyorum.

Endişeli bir nefes alarak bisikletime doğru yürümeye başladım ve bir sonraki hamleme karar verdim.

İşte o anda gözüme bir şey çarpıyor. İlk başta bir şey fark etmiyorum, anlam veremiyorum ve gözlerim, tasmalarını arkalarında sürükleyerek bana doğru koşan iki tanıdık köpeğe tanık olsa da, hiçbir anlam ifade etmiyor.

Lucy'nin köpekleri, başıboş ve kaldırımında yarışıyorlar.

Lucy'nin köpekleri, ama Lucy yok.

Lucy yok.

Lucy nerede?

Betona yapıştım, kanım buz gibi oldu. Cep telefonu elimden düşüyor ve kaldırıma çarparak kırılıyor.

Kiki ve Lemon bana saldırıyor, Kiki avazı çıktığı kadar havlıyor, Lemon çılgınca ayak bileklerimin etrafında dönüyor, ikisi de beni pençeliyor, stresli ve sızlanıyorlar.

Terlemeye başlıyorum, solmaya başlıyorum, içimde biraz ölmeye başlıyorum.

Köpekler tüm dikkatimi üzerlerine çektiklerine karar verdiklerinde, geldikleri yöne doğru koşmaya başlıyorlar ve adrenalin patlaması bacaklarımı harekete geçiriyor.

Peşlerinden gidiyorum.

Kaçıyorum, koşuyorum, kaçıyorum, hayvanları takip ediyorum, ta ki köşeyi dönüp ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkaran bir keşif yapana kadar.

Lucy.

Önümde yatıyor, kaldırıma yığılmış.

Yüzüstü uzanmış, uzun saçları kışlık şapkasının altından dalgalanıyordu.

Cansız, renksiz, hareketsiz.

Köpekler onu kokluyor, ona pati atıyor, endişeli daireler çizerek koştururken ağlıyor ve yas tutuyor.

"Lucy..." Hızla koşmaya başladım ve kayarak onun yanında durdum. Uzanıp onu kollarımın arasına aldım, belki de onu hareket ettirmemem gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramıyordum. "Lucy, Lucy, Lucy." Sesim her hecede kırılıyor, kalbim ikiye bölünüyor.

Ayağa kalktığım gibi onu havaya kaldırdım ve sonra harekete geçtim. Kaldırımdan aşağı koşuyor, avazım çıktığı kadar bağırarak yardım istiyorum.

Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum. Belki düşürdüm, kaybettim, hiç kullanmadım.

o.

Düşünemiyor

um.

Nefes

alamıyorum.

"Biri bana yardım etsin!" Çok sessiz sabaha doğru feryat ediyorum, umutsuzca Yardım edin, bunun olmaması için çaresizim.

Lucy kollarımda bir bez bebek gibi, kımıldamıyor. Nefes alıp almadığından emin değilim.

Nefes alıyor mu? Nefes alıyor mu?

"Yardım edin!"

Evlerden birinden bir komşu kafasını uzatıyor; sanırım uzatıyor ama her

şey bulanık ve belki de uzatmadı. Hâlâ koşuyorum, yarı kayarak

Buz parçaları, Kiki ve Lemon yanımda çılgına dönmüş bir şekilde, birinin zamanı geri döndürmesi ve bunu gerçek olmaktan çıkarması için yalvarıyorlar.

"Nefes al Lucy," diye fısıldıyorum saçlarına, onu kucağıma alırken.

Biri bana doğru koşuyor. Bir yabancı, iki yabancı. Karartılmış yüzlerle dillerde konuşuyorlar.

"Bayıldı. Yere yığıldı, bilmiyorum. 911'i arayın," diye saçmalıyorum herkese, hiç kimseye, hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Ona yardım edin. Lütfen ona yardım edin."

Bir adam kadını yolun kenarındaki çimlere yatırmaya yardım eder ve bir kadın kulağına telefon dayarken göğüs kompresyonu yapmaya başlar.

Bunu neden düşünemedim?

KALP MASAJI. Kalp masajına ihtiyacı var.

"Nefes al, Lucy," diye tekrarlıyorum, yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve ciğerlerine yeniden hayat üflüyorum. "Nefes al."

Bir noktada uzaktan sirenler çalıyor. İki dakika, beş dakika, belki daha fazla. Belki bir ömür geçiyor, belki de hiç zaman geçmiyor. Göğsünün üzerine düşüyorum, yüzümü kabarık paltosunun içine gömüyorum.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz.

"Nefes al, Lucy," diye mırıldanıyorum, onu sıkıyorum, tutuyorum, onu asla sevmeyeceğime yemin ettiğim tüm şekillerde seviyorum.

En büyük korkum gerçek oldu.

Lucy, Lucy, benim tatlı Lucy'm.

Lanet kalbi kırıldı.

DEVAM EDECEK...

Hikaye ikinci kitapta devam ediyor: [Bir Kötümserin Aşk Rehberi](#)

OceanofPDF.com

Bağlan

Okuyucu grubuma katılmaktan çekinmeyin:
[Harts Kraliçesi: Jennifer Hartmann'ın Okuyucu Grubu](#)

Beni buradan takip edin:

Linktree: [@jenniferhartmannauthor](#)

Instagram: [@author.jenniferhartmann](#)

Facebook: [@jenhartmannauthor](#)

Twitter: [@authorjhartmann](#)

TikTok: [jenniferhartmannauthor](#)

Düşüncelerinizi Amazon, Goodreads ve Bookbub'a bırakın!

www.jenniferhartmannauthor.com

OceanofPDF.com

Jennifer'dan daha fazlası

DÜET SERİSİ - ARYA & CODA

Rock grubunun solisti güzel bir garsona aşık olmaya başlayınca Noah, kızın hayallerinin önüne geçmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Ama o garson kız bir gece yanlışlıkla en karanlık sırlarını ona açıp ikisinin de tahmin edemeyeceği derin bir bağı tetiklemeseydi her şey daha kolay olurdu.

PENÇELER VE TÜYLER

Küçük bir kasabanın polisi olan Cooper, babasının barına gelen gizemli yeni kızdan çok etkilenir ancak beklediği son şey kızın aynı gece ortadan kaybolmasıdır.

Abby'yi bulmak sadece bir başlangıçtır. Onu gerçekten kurtarmanın tek yolu, sırlarını çözmektir; bu da tahmin edebileceğinden çok daha zorlu bir görevdir.

HALA ATIYOR

#Üç kategoride 1 numaralı Amazon En Çok Satanlar!

Cora kız kardeşinin doğum günü partisinden ayrıldığında, bir delinin bodrumunda prangalar içinde uyanmayı beklemiyordur. Daha da kötüsü, ezeli düşmanı ve başının en büyük belası Dean, kendi zincirleriyle aynı mekânı paylaşmaktadır. Her zaman birbirlerini öldüreceklerini düşünen bu iki insan, hayatta kalmak istiyorlarsa artık birlikte çalışmak zorundadır.

LOTUS

Dünyanın geri kalanı için o, 4 Temmuz'da kaybolan küçük bir çocuktur.
Sydney için o her şeydi.
Yirmi iki yıl sonra, geri döndü.
Bu Oliver Lynch'in hikayesi.
Bu onların hikayesi.

YANLIŞ KALP

****Audie Ödülleri Romantizm Finalisti 2021!****

Kocam öldüğünde, geride kırık kalbimi bıraktı.
Arkasında başka bir kalp daha bıraktı.
Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Kocamın kalbinin sahibiyle iletişime geçmemeliyim. Cevap vermesini bile beklemiyorum.
Ama içimde umutsuz ve sapkın bir parça öyle olmasını umuyor.
İsim yok.
Kişisel detaylar yok.
Sadece bir konuşma.

Kocamdan bana kalan tek şey onun içinde.

DIKENLER KALIR

İntikam.

İnsan doğasının gölgelerinin derinliklerinde saklanır, için için yanar...
kaynar... Bekler.

Bana karşı yapılan yanlışları öğrendiğim gün, intikam duygusu beni
pençesine aldı.

Sonunda, her şeyin başladığından daha kötü olmasını hiç beklemiyordum.
Arkamda bıraktığım enkazı hiç beklemiyordum.
Onu hiç beklemiyordum.

ENTROPY

Pazartesi gününü atlatmak hayatlarının en büyük başarısı olabilir.

Pazartesi günü sabah 9:03'te, banka müdürü Indie Chase gününün daha da
kötülesemeyeceğini düşünüyordu.

Yanılıyor.

Birkaç dakika içinde, emekli hokey oyuncusu Dax Reed ile bir soyguna
yakalandığında o gün kabuslara dönüşür.

Bu güven gerektirecek.

Bu güç gerektirecek.

Hatta *birbirimizi* bile... alabilir.

HAZİRAN BİRİNCİ

Bir trajediden güç bela sıyrılıp, dünyada asla sahip olamayacağı tek kızın kollarına düşen bir adama ne olduğunu bilmek ister misiniz?
Başka bir trajedi, olan bu.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Jennifer Hartmann, sadık kocası ve üç çocuğuyla birlikte kuzey Illinois'de yaşamaktadır. Endişeli aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Gün batımından (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmekten, sonsuz sıcak yerlere seyahat etmekten, Buffy the Vampire Slayer'ın tekrarlarını izlemekten ve günün o saatinde kahvenin yerini şarabın almasından

hoşlanır. O mükemmel

kelime oyunları yapar ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulur. Taco sever. Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor. *Xoxo.*

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

